

**ს ი ს ხ ლ ი ს
ს ა გ ა რ თ ლ ი ს
პ ა რ ც ა ს ი**

კრებულშიგამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2018, №10-12

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2018, №10-12

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2018, №10-12

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2018, №10-12

გადაწყვეტილების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი რუსულან ჭანთურიძე

ტექნიკური რედაქტორი გარივა გაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

შურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საპირობო

1. საკასაციონ საჩივრის დასაშვებობის გადაწყვეტა	
საკასაციონ საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ 4; 15; 21; 26; 30; 34; 39	
2. საპროცესო შეთანხმება	
საპროცესო შეთანხმების დადება 43	
მხარეთა შორის დადებული საპროცესო	
შეთანხმების დამტკიცებაზე უარი 58	
3. საკასაციონ განაჩენი	
გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად	
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა	
(საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის 1-ლი და მე-3 ნაწილები) 65	
გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად	
გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენა	
(საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი) 82	
განაჩენის უცვლელად დატოვება 97; 105	
4. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო	
განაჩენის გადასინჯვის წესი	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო	
განაჩენის უცვლელად დატოვება 119; 123	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შუამდგომლობის	
დაქმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ	
განაჩენის გაუქმება და საქმის დაბრუნება ხელახალი	
სასამართლო განხილვისათვის 127	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო, მსჯავრდების ნაწილში,	
განაჩენის გაუქმება და საქმის შეწყვეტა ქმედების	
დანაშაულებრიობის გაუქმების გამო 132	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო	
განაჩენის გადასინჯვის შესახებ	
შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის თაობაზე	
განჩინების უცვლელად დატოვება 136; 140; 145; 152	
ექსტრადიცია 156; 166; 177; 185	

1. საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის გადაწყვეტა

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოხების შესახებ

განჩინება
საქართველოს სახელი

№679აპ-17

27 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
ე. გასიტაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27
ოქტომბრის განაჩენზე მსჯავრდებული ი. მ-ს ინტერესების დამ-
ცველის, ადვოკატ გ. ჩ-ს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის სა-
კითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარეზო-
ლუციონ ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენით ი. მ-ი, – დაბადებუ-
ლი 19.. წელს, ნასამართლობის არქეოლოგი, – ცნობილ იქნა დამნაშა-
ვედ საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (2004 წლის
1 ივნისისთვის მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშა-
ულის ჩადენაში და სასჯელად განესაზღვრა 3 (სამი) წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა; მასვე 2 (ორი) წლით ჩამოერთვა თანამდებო-
ბის დაკავების უფლება. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012
წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე დანიშ-
ნული სასჯელები შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და საბოლოო სას-
ჯელად განესაზღვრა 2 (ორი) წლითა და 3 (სამი) თვით თავისუფ-
ლების აღკვეთა; ასევე, 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით ჩამოერ-
თვა თანამდებობის დაკავების უფლება.

ი. მ-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაეწყო განაჩენის დადგენის
დღიდან – 2017 წლის 3 მაისიდან.

იმავე განაჩენით მსჯავრი დაედო ზ. ა-ს.

2. აღნიშნული განაჩენით ი. მ-ს მსჯავრი დაედო სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებაში, რამაც ფიზიკური პირის უფლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

ი. მ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

... წლის.. ივნისს ი. მ-ი დაინიშნა საქართველოს სახელმწიფო ... თანამდებობაზე და აღნიშნულ თანამდებობაზე იმყოფებოდა ... წლის .. დეკემბრამდე. იგი „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, წარმოადგენდა სახელმწიფო – პოლიტიკური თანამდებობის პირს.

... წლის .. მარტს საქართველოს ეროვნულმა ბანკმა დაიწყო სს „...“ ლიკვიდაცია. ლიკვიდაციის დაწყებისას სს „...“ საკორესპონდენტო ანგარიში დაიხურა და იგი გადაკეთდა სალიკვიდაციო ანგარიშად.

... წლის ივლისში საქართველოს ... – ზ. ა-სა და საქართველოს სახელმწიფო ... – ი. მ-ს ხელმძღვანელობით ქ., ...ქუჩაზე მდებარე სამინისტროს ადმინისტრაციულ შენობაში, შედგა თათბირი სააქციო საზოგადოება „...“ ლიკვიდაციის საკითხებთან დაკავშირებით. ზ. ა-სა და ი. მ-ს ხელმძღვანელობით ჩატარებულ თათბირს ესწრებოდნენ ... სხვადასხვა სამართალდაწყვავი სტრუქტურის ხელმძღვანელი თანამდებობის პირები, მათ შორის: საქართველოს ... სამინისტროს ...პოლიციის ოპერატორი დეპარტამენტის ... განყოფილების უფროსი ზ. ბ-ე, საქართველოს ... სამინისტროს ... პოლიციის ... საქართველოს სამართველოს ... განყოფილების უფროსის მოვალეობის შემსრულებელი ი. ხ-ა, ... მინისტრი ა. ც-ე და ... პროკურორი გ. პ-ი, ასევე – საქართველოს ... ბანკისა და ... ბანკის თანამშრომლები.

თათბირს ხელმძღვანელობდნენ და დავალებებს აძლევდნენ ზ. ა-ი და ი. მ-ი. თათბირზე განიხილებოდა სააქციო საზოგადოება „...“ აქციონერების, მათ მიერ დაფუძნებული ფინდებისა და მათთან დაახლოებული პირების ანგარიშებიდან სპეციალურ ანგარიშებზე თანხების გადარიცხვა, რისთვისაც აუცილებელი იყო სააქციო საზოგადოება „...“ არსებული ფინანსური რესურსის გაზრდა ბანკის მიერ ფიზიკურ და იურიდიულ პირებზე გაცემული კრედიტების მოკლევადიან პერიოდში უკან დაბრუნების გზით, მიუხედავად იმისა, რომ მთელ რიგ შემთხვევებში საკრედიტო ხელშეკრულებით კრედიტის დაფარვის ვადა არ იყო ამონტურული.

ამ მიზნით ი. მ-მ და ზ. ა-მ თათბირის მონაწილე სამართალდამცავი სტრუქტურის წარმომადგენლებს დაავალეს სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მსესხებლების მიერ აღებული კრედიტების

უკან დაბრუნების საკითხის „მოგვარება“ წებისმიერი ფორმით. კერძოდ, ი. მ-მ და ზ. ა-მ თათბირის მონაწილე პირებს მისცეს უკანონო დავალება, უზრუნველყოფით სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მსესხებლების დაბარება სამართალდამცავ ორგანოში და მსესხებლებისგან ნებისმიერი ფორმით მოეთხოვათ სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული კრედიტების დაბრუნება. თათბირზე ი. მ-მ და ზ. ა-მ ასევე აღნიშნეს, რომ იმ შემთხვევაში, თუ რომელიმე მსესხებელი ვერ შეძლებდა მის მიერ სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ გატანილი კრედიტის უკან დაბრუნებას, მაშინ მისგან უნდა მოეთხოვათ სახელმწიფოს სასარგებლოდ იმ უძრავ-მოძრავი ქონების დათმობა, რომლის შესაძენადაც გახარჯული ჰქონდა ბანკიდან აღებული სესხი. მათ სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მიერ სხვადასხვა პირზე გაცემული კრედიტების ამოღების საკითხის კოორდინაცია დაავალეს ... იმუამინდელ პროკურორს გ. პ-ს.

იმის გათვალისწინებით, რომ ... პოლიციაში არ მუშაობდა საკმარისი კადრი, სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მსესხებლების მიერ აღებული კრედიტების დასაბრუნებლად მსესხებლების დაბარება ძირითადად დაევალოთ საქართველოს ...სამინისტროს ... პოლიციის თანამშრომლებს, რომლებიც აღნიშნული თათბირის ჩატარებიდან რამდენიმე დღეში საქართველოს ...სამინისტროს ...პოლიციის იმუამინდელი უფროსის, დ. კ-ს დაევალებით ჩავიდნენ ...რეგიონში და დაიწყეს სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მსესხებლების დაბარება, რა დროსაც შემდგომში მოსალოდნელი პრობლემების თავიდან აცილების სანაცვლოდ იყოლიებდნენ მათ, როგორც მათ მიერ აღებული კრედიტის მოკლევადიან პერიოდში ფულადი თანხით დაფარვის, ასევე, კრედიტით შეძენილი უძრავ/მოძრავი ქონების სახელმწიფოსათვის უსასყიდლოდ დათმობის თაობაზე.

საქართველოს ...სამინისტროს ... პოლიციის თანამშრომლები სააქციო საზოგადოება „...ბანკის“ მსესხებლებისგან ითხოვდნენ ბანკიდან აღებული კრედიტების მოკლევადიან პერიოდში დაბრუნებას, მიუხედავად იმ გარემოებისა, თუ როდის უწევდა ბანკთან გაფორმებული საკრედიტო ხელშეკრულების საფუძველზე კრედიტის დაფარვა.

შპს „...“ სამენარმეო რეესტრში დარეგისტრირდა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2002 წლის 26 სექტემბრის დადგენილების საფუძველზე. აღნიშნული კომპანიის დამფუძნებლები და 50%-50%-იანი წილის მფლობელები იყვნენ თ. მ-ი და ნ. მ-ე. საზოგადოების ძირითად საქმიანობას წარმოადგენდა ყურძნის წარმოება, შესყიდვა, გადამუშავება, ღვინის დამზადება, ჩამოსხმა და რეალიზაცია. აღნიშნული საქმიანობის განსახორციელებლად კომპანიას სააქციო საზოგადოება „... ბანკიდან“ წლებში აღებული ჰქონდა

საერთო ჯამში 1 389 350 ლარის და 574 065 აშშ დოლარის სესხი. ამ სესხიდან 1 132 408 ლარი კომპანიამ დახარჯა ...რაიონში მდებარე სს „...“ ღვინის ქარხნის 89.394% აქციების შესაძენად.

ვინაიდან შპს „...“ სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული ჰქონდა სოლიდური თანხის კრედიტი, ი. მ-სა და ზ. ა-ს მიერ თათბირზე გაცემული დავალების შესაბამისად, აღნიშნული კომპანიის დირექტორი ვ. ჩ-ე ... პოლიციის ადმინისტრაციულ შენობაში დაიბარეს საქართველოს ...სამინისტროს ... პოლიციის თანამშრომლებმა, რომლებმაც გააცნეს ზ. ა-სა და ი. მ-ს მოთხოვნა, რომ შპს „...“, ისევე როგორც სხვა ფიზიკურ და იურიდიულ პირებს, მოკლევადიან პერიოდში უნდა დაეფარათ სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული კრედიტი და ამისათვის განუსაზღვრეს დაახლოებით 2 თვე. ამ საკითხთან დაკავშირებით ვ. ჩ-ს ასევე შეხვდა ... პროკურორი გ. პ-ი, რომელმაც უთხრა, რომ შპს „...“ დამფუძნებლებს – თ. მ-სა და ნ. მ-ს დაახლოებით 2 თვეში უნდა დაეფარათ სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული კრედიტი, ხოლო თუ ვერ შეძლებდნენ, მოუწევდათ შპს „...“ და მისი ქონების უსასყიდლოდ გადაცემა სახელმწიფოსთვის. გ. პ-ი შეხვდა თ. მ-სა და ნ. მ-საც, რომლებსაც მოსთხოვა სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული კრედიტის მოკლევადიან პერიოდში დაბრუნება და განუმარტა, რომ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ზ. ა-სა და ი. მ-ს მიერ გაცემული დავალების თანახმად, მოუწევდათ კრედიტით შეძენილი ქონების დათმობა.

მას შემდეგ, რაც შპს „...“ დამფუძნებლებმა თ. მ-მ და ნ. მ-მ ვერ შეძლეს სააქციო საზოგადოება „...ბანკიდან“ აღებული კრედიტის დაფარვა, ისინი ... პროკურატურის ადმინისტრაციულ შენობაში დაიბარა ... იმუამინდელმა პროკურორმა გ. პ-მ, რომელმაც მათ კატეგორიულად მოსთხოვა ჩუქების გზით შპს „...“ და მისი ქონების სახელმწიფოსთვის გადაცემა.

თ. მ-ი და ნ. მ-ე მოერიდნენ სამართალდამცველებთან დამატებითი პრობლემების შექმნას და 20.. წლის ..სექტემბერს გ. პ-ს მითითებით, ნოტარიული წესით გააფორმეს ჩუქების ხელშეკრულება, რომლის თანახმადაც, შპს „...“ 100% წილი გადასცეს საქართველოს ...სამინისტროს, რომელიც წარმოდგენილი იყო მინისტრის, ა. პ-ს სახით.

ამდენად, ი. მ-სა და ზ. ა-ს მიერ სხვადასხვა სამართალდამცავი უწყების ცალკეული თანამშრომლის მობილიზებითა და მათვის უკანონ დავალების მიცემის შედეგად, შპს „...“ დამფუძნებლებზე განხორციელდა ფსიქოლოგიური ზენოლა და ისინი იძულებულები გახდნენ, სახელმწიფოსთვის უსასყიდლოდ გადაეცათ კომპანიის მთლიანი ქონება.

ი. მ-მ უკანონო დაგალების მიცემით გადამეტა თავისი, როგორც სახელმწიფო ... უფლებამოსილებათა ფარგლებს, რამაც თ. მ-სა და 6. მ-ს უფლებათა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

3. აპელანტის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ი. მ-ს ინტერესების დამცველმა, ადგომაზე გ. ჩ-მ. აპელანტმა საჩივრით ითხოვა მსჯავრდებულ ი.მ-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 3 მაისის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

4. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27 ოქტომბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 3 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. გასაჩივრებული განაჩენის ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება:

სააპელაციო სასამართლომ საქართველოს სსსკ-ის 297-ე მუხლის მოთხოვნათა ფარგლებში შეამონმა გასაჩივრებული განაჩენი და მიიჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ ყოველმხრივ და ობიექტურად შეამონმა მხარეთა მიერ შეკრებილი და წარმოდგენილი მტკიცებულებები, გააანალიზა და ერთმანეთთან შეაჯერა. განაჩენში ჩამოყალიბებული სასამართლო დასკვნები ი. მ-ს დამატებული ცნობის თაობაზე შეესაბამება საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს. სასამართლომ დაადგინა ყველა ფაქტობრივი გარემოება, რაც საჭიროა დასაბუთებული, კანონიერი და სამართლიანი განაჩენის გამოსატანად. მსჯავრდებულ ი. მ-ს დანაშაულებრივი ქმედება სამართლებრივად სწორად შეფასდა და იურიდიული კვალიფიკაცია სწორად დადგინდა.

სააპელაციო სასამართლო დაეთანხმა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენს და უდავოდ დადასტურებულად მიიჩნია ის გარემოება, რომ 20.. წლის ... საქართველოს ზ. ა-მ და სახელმწიფო ... ი. მ-მ მოიწვიეს საგანგებო თათბირი ... ბანკის ლიკვიდაციის პროცესთან დაკავშირებული საკითხების გადასაჭრელად. მათ სამართალდამცველი სტრუქტურების ხელმძღვანელ პირებს დაავალეს, უზრუნველეყოთ ... ბანკის აქტივების მაქსიმალურად მოკლე ვადაში ამოღება, ბანკის მსესხებელთა სამართალდამცავ ორგანოებში დაბარება და მათზე გაცემული თანხების ნებისმიერი საშუალებით დაბრუნება, მიუხედავად იმისა, იყო თუ არა ბანკის წინაშე მათი ვალდებულება ვადამოსული; ფულადი თანხის დაბრუ-

ნების შეუძლებლობის შემთხვევაში – მოეთხოვათ იმ ქონების დათმობა, რომლის შესაძენადაც გახარჯული ჰქონდათ ბანკიდან აღებული სესხი. სწორედ ი. მ-სა და ზ. ა-ს მიერ გაცემული ზემოაღნიშნული განკარგულების საფუძველზე მოქმედ სამართალდამცველ ორგანოთა ძალისხმევის შედეგად, 20.. წლის .. სექტემბერს თ. მ-მ და 6. მ-მ, ... ბანკიდან აღებული სესხის სანაცვლოდ, სახელმწიფოს სასარგებლოდ უსასყიდლოდ დათმეს შპს „...“ კუთვნილი წილები.

„საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონიდან გამომდინარე, ი.მ-ი ბრალდებით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენის მომენტისათვის წარმოადგენდა საჯარო მოსამსახურეს, კერძოდ, იყი იყ სახელმწიფო ..., „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად – სახელმწიფო-პოლიტიკური თანამდებობის პირი და საქართველოს პრეზიდენტის ... ბრძანებულების თანახმად, წარმოადგენდა აღმასრულებელი ხელისუფლების განმახორციელებელი სპეციალური დაწესებულების (საქართველოს სახელმწიფო ...) ხელმძღვანელს, რომელიც თავისი კომპეტენციის ფარგლებში უზრუნველყოფდა სახელმწიფოს ...

ამდენად, ი. მ-ი წარმოადგენდა სახელმწიფო თანამდებობის პირს, რომელსაც საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში უნდა განეხორციელებინა კანონმდებლობით განსაზღვრული საჯარო ფუნქციები საამისოდ მინიჭებულ უფლებამოსილებათა ფარგლებში.

სააპელაციო სასამართლო დაეთანხმა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოტივაციას და მიიჩნია, რომ ... ბანკის აქტივების ამოღებასთან დაკავშირებით სამართლდამცავი ორგანოების წარმომადგენლებისათვის განკარგულების გაცემისას ი. მ-ი აშკარად გასცდა, საქართველოს კანონით დადგენილ, მისი უფლებამოსილების ფარგლებს, რადგან ბანკის ლიკვიდაციის პროცესთან დაკავშირებული საკითხების მოგვარება არ შედიოდა სახელმწიფო ... კომპეტენციაში. საქართველოს ეროვნული ბანკის პრეზიდენტის... ბრძანების თანახმად, საბანკო საქმიანობის ლიცენზიის გაუქმების შემდეგ კომერციული ბანკის ლიკვიდაციის პროცესს ხელმძღვანელობს და მის მიერ დანიშნული ლიკვიდატორის მეშვეობით წარმართავს საქართველოს ეროვნული ბანკი. სწორედ ლიკვიდატორია ის პირი, რომელიც ბანკის ლიკვიდაციის შემდეგ უფლებამოსილია, ბანკის წინაშე არსებული დავალიანების სრულად და დროულად დაფარვის მოთხოვნით კომუნიკაცია დაამყაროს მსესხებელსა და სხვა დებიტორებთან, ხოლო მისი მოთხოვნის შეუსრულებლობის შემთხვევაში, ბანკის აქტივების მაქსიმალურად ამოღების მიზნით, განახორციელოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული ყველა ლონისძიება, სასამართლო ორგანოებში საქმეების აღძვრის ჩათვლით.

სააპელაციო პალატამ განსაკუთრებული ყურადღება გაამახვილა და აღნიშნა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე დაკითხულ მოწმეთა ჩვენებების თანახმად, ზ. ა-სა და ო. მ-ს ინიციატივით შემდგარ თათბირზე ლიკვიდატორმა ქ. ნ-მ განმარტა ბანკის საქმიანობის სალიკვიდაციო წესი, ვადები და ის გარემოება, რომ კლიენტებისთვის სესხების წინასარ დაფარვის შესახებ ზ. ა-სა და ო. მ-ს მითითება მოკლებული იყო სამართლებრივ საფუძველს და კლიენტებზე ზემოქმედების რამე ბერკეტიც, გარდა სასამართლოში სასარჩელო წარმოების აღძვრისა, მათ არ გააჩნდათ. ზ. ა-მ და ო. მ-მ ქ. ნ-ი მწარედ გააკრიტიკეს ლიკვიდაციის პროცესის ნელი ტემპისა და ამოღებული თანხების სიმცირის გამო, რის შემდეგაც თათბირზე დამსწრე სამართლდამცველ ორგანოთა წარმომადგენლებმა ზ. ა-სა და ო. მ-საგან მიიღეს დავალება – უმოკლეს ვადაში ნებისმიერი გზით უზრუნველეყოთ მსესხებლების მიერ ბანკში თანხების დაპრუნება.

გარდა ამისა, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ იმისდა მიუხედავად, სახელმწიფოს წინაშე ბანკის მსესხებლების ვალდებულება იყო თუ არა ვადამოსული და ო. მ-ს მოთხოვნა შეიცავდა თუ არა მსესხებლებზე ფსიქიკური იძულების განხორციელების შესახებ პირდაპირ მითითება, მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ო. მ-მ ბანკის ლიკვიდაციისა და მსესხებლებისგან თანხების ამოღების პროცესში ჩართო სამართლდამცავი ორგანოები, აღნიშნული შესაძლოა, მათზე (მსესხებლებზე) ფსიქიკური ზემოქმედების მოხდენაზე გათვლილ გადაწყვეტილებად იქნეს მიჩნეული. ო. მ-ი იმგვარი განკარგულების გაცემით, რომელიც აშკარად სცილდებოდა მისი უფლებამოსილების ფარგლებს, თავისითავად უკვე არღვევდა კანონს, მით უფრო, რომ ბანკის ლიკვიდაციის პროცესი და მისი აქტივების რეალიზაცია არა მხოლოდ უნდა განხორციელებინათ უფლებამოსილ პირებს, არამედ ეს პროცესი უნდა წარმართულიყო მხოლოდ კანონმდებლობით დადგენილი წესისა და პროცედურების შესაბამისად.

სააპელაციო სასამართლო არ დაეთანხმა დაცვის მხარის განმარტებას, რომ ქონების ჩუქების ხელშეკრულების გაფორმების შედეგად არათუ არ შელახულა სახელმწიფოსა და ფიზიკურ პირთა ინტერესები, არამედ აღნიშნული გარიგება ხელსაყრელი გამოდგა მათთვის, რადგან, ერთი მხრივ, თ. მ-მ და ნ. მ-მ საბოლოოდ დაფარეს ბანკის წინაშე არსებული დავალიანება და, მეორე მხრივ, სახელმწიფოც არაფრით დაზარალებულა, რადგან ზემოაღნიშნულ პირთა ქონება გადავიდა მის საკუთრებაში.

ზემოაღნიშნული პოზიციის საპირისპიროდ სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ კერძოსამართლებრივ ურთიერთობაში სახელ-

მწიფო ხელისუფლების ძალოვანი სტრუქტურების თანამდებობის პირთა უკანონო ჩართვამ განაპირობა თ. მ-სა და ნ. მ-ს მიერ საკურე-დიტო ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვალდებულების შეს-რულება აღნიშნული ხელშეკრულებითა და კანონით დადგენილი წესის დარღვევით, რამაც მათი ინტერესები მნიშვნელოვნად დაა-ზრალა.

ამავე დროს, სააპელაციო სასამართლო დაეთანხმა პირველი ინ-სტანციის სასამართლოს მსჯელობას და აღნიშნა, რომ სახელმწი-ფო ხელისუფლების ორგანოს ძალოვანი სტრუქტურის პირველი პი-რის ამგვარი ქცევა საზოგადოებში იწვევს საჯარო სამსახურისად-მი უქმაყოფილებას, ძირს უთხრის ამ ინსტიტუტებისადმი ნდობას და ხელს უშლის ბიზნესის განვითარებას, რაც საბოლოო ჯამში უარ-ყოფითად აისახება ქვეყნის ეკონომიკურ განვითარებაზე.

მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ ყოველ-მხრივ და ობიექტურად შეამონმა საქმეზე გამოკვლეული მტკიცე-ბულებები, შეაფასა თითოეული მათგანი, საქმესთან მათი რელე-ვანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის, ბრალდებულთა დამნაშავედ ცნობისათვის საკმარისობის თვალსაზრისით და და-ასკვნა, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებუ-ლებები სრულად აკმაყოფილებს გამამტყუნებელი განაჩენის გა-მოტანისათვის დაწესებულ გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ მა-ლალ სამართლებრივ სტანდარტს.

გამოკვლეული მტკიცებულებების საფუძველზე სააპელაციო სასამართლომ დასკვნა, რომ ი. მ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება შეი-ცავს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალის-წინებული დანაშაულის შემადგენლობას, ესე იგი სახელმწიფო-პო-ლიტიკური თანამდებობის პირის მიერ სამსახურებრივი უფლება-მოსილების გადამეტებას, რამაც ფიზიკური პირის უფლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გა-მოიწვია.

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა დაცვის მხარის სააპე-ლაციო საჩივრის მითითება, რომ თითქოს, პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებებით არ დასტურდე-ბა ი. მ-ს მიერ დანაშაულის ჩადენა; პალატამ აღნიშნა, რომ სააპე-ლაციო საჩივრი ძირითადად ეხება დაზარალებულისა და მოწმე-თა ჩვენებებიდან ამონარიცებს და ჩვენებებს შორის არსებულ უმ-ნიშვნელო წინააღმდეგობებს.

სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული მტკიცებულე-ბები განიხილა ერთობლივად, ისანი გამომდინარეობს ერთმანეთის-გან და ერთმანეთს ავსებენ და არა ცალ-ცალკე, განყენებულად.

გარდა აღნიშნულისა, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ პირ-

ველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენით მსჯავრდებულ ი. მ-ს მიმართ შეფარდებული სასჯელის სახე და ზომა მის მიერ ჩადენილი ქმედების პროპორციულია, რათა მსჯავრდებულმა გააცნობიეროს ჩადენილი ქმედება, გამოიტანოს სათანადო დასკვნები და მოახდინოს საკუთარი თავის რეაბილიტაცია. შესაბამისად, დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა, ვინაიდან პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი მსჯავრდებულ ი. მ-ს მიმართ არის დასაბუთებული და კანონიერი ქმედების კვალიფიკაციისა და ასევე, სამართლიანი – მსჯავრდებულისათვის განსაზღვრული სასჯელის ნაწილში.

6. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ი. მ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა გ. ჩ-მ. კასატორი საჩივრით ითხოვს საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობას, გასაჩივრებული გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და მსჯავრდებულის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას შემდეგი საფუძვლებით: აუცილებელია, საკასაციო პალატამ განსაზღვროს, თუ სამსახურებრივი მოვალეობის რა სტანდარტი გააჩნია პოლიტიკური თანამდებობის პირს (...); საკასაციო პალატას არ უმსჯელია მსგავს სამართლებრივ საკითხებზე, რის გამოც აუცილებელია მნიშვნელოვანი განმარტებისა და ერთგვაროვანი პრაქტიკის დადგენა; სააპელაციო პალატამ საქმე განიხილა მნიშვნელოვანი სამართლებრივი დარღვევებით, კერძოდ, მან არასწორად შეაფასა ფაქტები, რითაც დაარღვია საქართველოს კონსტიტუციით, საერთაშორისო კანონმდებლობითა და სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი სამართლებრივი ნორმები; სასამართლომ უსაფუძვლოდ გაიზიარა ბრალდების მხარის მოწმეთა ჩევნებები, ვინაიდან ისინი არ არიან ურთიერთთავებადი და ენინაალმდეგებიან ერთმანეთს; პირები, რომლებიც ახდენდნენ მსესხებლებისგან თანხების ამოღებას, არც სტრუქტურულად და არც პროცესუალურად არ ექვემდებარებოდნენ ი. მ-ს, რის გამოც სამართლებრივად წარმოუდგენელია მისი მსჯავრდება საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლით – სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებაში; თათბირზე დამსწრე პირთაგან ი. მ-ს სტრუქტურულად ექვემდებარებოდა მხოლოდ ... ა. ცე, რომელსაც მისგან რაიმე უკანონო დავალება არ მიუღია.

7. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დაასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამარ-

თლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივარის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართლს;

ზ) კასატორი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

8. საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არც ერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

9. საკასაციო საჩივარისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ არ არსებობს გარემოება, რომლის გამოც საქმეს არსებითი მნიშვნელობა ექნებოდა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის. დაცვის მხარე ვერ უთითებს ისეთ სამართლებრივ პრობლემაზე, რომელიც საჭიროებს საკასაციო პალატის განმარტებას. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (მაგალითისთვის იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე №141აპ-16) და კასატორს არ მიუთითებია გარემოებაზე, რომელიც დადგენილი პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღებას მიზანშეწონილს გახდიდა. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება კასატორის მოსაზრებას, რომ მსჯავ-

რდებული ი. მ-ი არის უდანაშაულო და უნდა გამართლდეს წარდგენილ ბრალდებაში. პალატას მიაჩნია, რომ გასაჩივრებული განაჩენით ნათლად არის დასაბუთებული ის მოტივები, რომელთა საფუძველზეც სააპელაციო სასამართლომ გასაჩივრებული განაჩენი უცვლელად დატოვა. ამდენად, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივაციას, რომ საქმეში წარმოდგენილი, ერთმანეთთან თანხვდენილი, დამაჯერებელი და უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ი. მ-მ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (2004 წლის 1 ივლისისთვის მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაული. ამასთან, წარმოდგენილი სისხლის სამართლის მასალებიდან გამომდინარე, არ დგინდება, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.

10. რაც შეეხება დაცვის მხარის მოსაზრებას, რომ საკასაციო პალატამ უნდა განსაზღვროს, თუ სამსახურებრივი მოვალეობის რა სტანდარტი გააჩნია პოლიტიკური თანამდებობის პირს და ამასთანავე, პალატას არ უმსჯელია მსგავს სამართლებრივ საკითხზე, რის გამოც აუცილებელია, დადგინდეს ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 სექტემბრის №198აპ-17 განჩინებაში არის მსჯელობა მითითებულ საკითხთან დაკავშირებით.

11. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში არ იკვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-31 ნაწილებით გათვალისწინებული არც ერთი მოთხოვნა, საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

12. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ი. მ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ

განებითი საქართველოს სახელი

№52აპ-18

21 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა ქუთაისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10
ნოემბრის განაჩენზე მსჯავრდებულ ბ. კ-ს საკასაციო საჩივრის და-
საშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარეზოლუ-
ციონ ნაწილი:

ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 8 ივნისის განა-
ჩენით ბ. კ., – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და მიესაჯა 6
წლით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გა-
უქმდა ბ. კ-ს მიმართ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის
9 თებერვლის განაჩენით დანიშნული პირობითი სასჯელი – 2 წლი-
თა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე
მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სას-
ჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯე-
ლის მოუხდელი ნაწილი – 2 წელი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერ-
თობლიობით, ბ. კ-ს სასჯელის ზომად განესაზღვრა 8 წლით თავი-
სუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაწყო 2016 წლის 15
სექტემბრიდან.

განაჩენით ბ. კ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემ-
დეგში: 2016 წლის 13-14 სექტემბერს, ღამის საათებში, ზუსტი დრო
დაუდგენერია, ქ-ს ეზოს უკანა მიმდებარე ტერიტორიაზე, ბ. კ-ზ
ცემა ა. ლ. და სხეულის სხვადასხვა ნაწილებში მიაყენა მრავლობი-
თი დაზიანებები, ერთობლიობაში სიცოცხლისათვის სახიფათო მძი-

მე ხარისხის, რის შედეგადაც ა. ლ. გარდაიცვალა სუნთქვის მწვავე უკმარისობით, გულმკერდის ბლაგვი დახურული ტრავმით განვითარებული ფილტვების ორმხრივი დაუშეფილობისა და მარცხენა ფილტვზე მრავლობითი ნაფლეთოვანი ჭრილობების შედეგად.

2. აპელაციის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა, რომელიც განაჩენში ცვლილების შეტანას და კვალიფიციის ან სასჯელის შემსუბუქებას ითხოვდა.

3. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენით ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 8 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. გასაჩივრებული განაჩენის ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება:

სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ ბ. კ-ს სისხლის სამართლის საქმეზე ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და გამოკვლეული საგამოძიებო ექსპერტის იქმით, ამ საგამოძიებო მოქმედებაში მონაწილე პირთა ჩვენებებით, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების იქმითა და ექსპერტიზის დასკვნებით დგინდება, რომ ბ-ს ეზოში, დაახლოებით 60 მეტრში, ეზოში არსებული დიდი ზომის ჯვარიდან ჩრდილოეთის მიმართულებით – ბ-ს შესახვევთან, ბ. კ-მ მიუთითა ის ადგილი, სადაც სიტყვიერი კამათი განაგრძო ა. ლ-სთან. ასევე მიუთითა რამოდენიმე მეტრში საფეხმავლო ბილიკისაკენ ადგილი, სადაც ბ. კ-სა და ა. ლ-ს შორის მოხდა ჩხუბი და მან უმოწყალოდ, ხელებითა და ფეხებით, სხეულის სხვადასხვა ნაწილებში ცემა ა. ლ. ბ. კ-მ სწორედ ის ადგილი მიუთითა მის მიერ ა. ლ-ს ცემის ადგილად, სადაც აღმოჩენილ იქნა გარდაცვლილი ა. ლ-ს გვამი. ასევე მიუთითა, რომ ცემის დამთავრების შემდეგ, პერანგი შემოახია ა. ლ-ს, გააძრო შარვალი წინდებთან ერთად და ცემის ადგილიდან დაახლოებით ორმოცი მეტრის მოშორებით, ჩრდილოეთის მიმართულებით, საცალფეხო ბილიკზე, თანნაქონი სანთებელას მეშვეობით დაწვა მისი პერანგი და ერთი წინდა, ხოლო მეორე წინდა, ტყავის ფეხსაცმელი და შარვალი ხელით მოიქნია და ეკალბარდებში გადაყარა. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით დასტურდება, რომ ა. ლ-ს გვამიდან მოშორებით, ჩრდილოეთის მიმართულებით, 40 მეტრის დაცილებით, საცალფეხო გზის ზედაპირიდან ამოილეს მოთეთრო მოცისფრო ზოლებში განწყობილი პერანგის ნამწვი. აღნიშნული პერანგის ნამწვიდან ბილიკის მარჯვენა მხარეს, სამი მეტრის დაცილებით, ამოილეს ძირს უწესრიგოდ დაყრილი ერთი წყვილი მამაკაცის შავი ტყავის ფეხსაცმელი, მის გვერ-

დით ერთი შავი წინდა და მეორე – ამავე ფერის წინდის ნამწვის ნაწილი. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნით დადგენილია, რომ პაკეტში წარნერით „ქუთაისი ბ-ს ეზოს უკან მდებარე ტერიტორიაზე საცალფეხო ბილიკის ზედაპირიდან ამოღებული ქსოვილის ნამწვი“ მოთავსებული კუბოკრული ქსოვილის ორ ფრაგმენტზე არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები (ობ. №...) წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის ბ. კ-ს (ობ. №...). ასევე პაკეტში წარწერით „ბ.- კ-ს საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის შედეგად ამოღებული მაისური, შარვალი, კეპი ქუდი და ფეხ-საცმელები“ მოთავსებულ ლურჯი მაისურზე (ობ. №..., ...) და მოყავისფრო წყვილ ფეხსაცმელზე (ობ. №..., ...) არსებული მოყავისფრო და მონითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანს სისხლს (ობ. №..., ..., ...-ის) გენეტიკური პროფილი და ამავე პაკეტში მოთავსებულ წითელ ქუდზე არსებული ბიოლოგიური მასალის (ობ. №...) შერეული გენეტიკური პროფილის მაჟორული (ძირითადი) წილი ეკუთვნის ა. ლ-ს (ობ. №...). ალნიმზული მტკიცებულებები სხვა დანარჩენ მტკიცებულებებთან ერთად არის სანდო, ურთიერთ შეთანხმებული და რელევანტური.

სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება მიაპყრო მოწმე გ. ს. ჩვენებას, რომელიც აღწერს საქმისათვის მნიშვნელოვან ფაქტობრივ გარემოებებს. მისი ჩვენებით დგინდება, რომ ფ.-ს ქუჩაზე მან დაინახა ნაცნობი ბ. კ., რომელიც უცნობ პიროვნებას ეკამათებოდა, კერძოდ, ეუბნებოდა „რატომ შემაგინეო“. ამის შემდეგ, მოწმის განმარტებით, განიმუხტა სიტუაცია და ერთად წაგიდნენ ალკოჰოლური სასმელის დასალევად, მაგრამ რესტორანი დახურული დახვდათ, რის გამოც გზა ბ-ს მიმართულებით გააგრძელეს. ბ-ს მიმართულებით კიბეებზე რამდენიმე საფეხურის ავლის შემდეგ ბ. კ. მოუბრუნდა ა. ლ-ს და პკითხა „რატომ შემაგინეო“. ბ-მ „საროჩეა“ შემოახია ა. ლ-ს და შემდეგ სახეში და გულის არეში დაარტყა. იმ დროისათვის სიტუაცია დაწყნარდა, თუმცა ბ. კ. იყო აგრესიული. მოწმის განმარტებით, მას არ უნდოდა ბ. კ-სთან კონფლიქტი, სწორედ ამიტომ დაემშვიდობა მათ და ჩამოვიდა კიბეებზე ჯ-ს ხიდის მიმართულებით. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ ბ. კ-მ და ა. ლ-მ გზა განაგრძეს კიბეებზე მაღლა ბ-ს მიმართულებით.

გ. ს-ს მიერ მიცემული ჩვენების უტყუარობასა და ობიექტურობაზე მეტყველებს საგამოძიებო ექსპერიმენტი, რომელიც ჩატარდა მოწმე გ. ს-ს ჩვენების გადამოწმების მიზნით, ასევე საგამოძიებო ექსპერიმენტებში მონაწილე მოწმეთა ჩვენებები, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, ა. ლ-ს გვამზე ჩატარებული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა და სხვა მტკი-

ცებულებანი.

რაც შეეხება დაცვის მხარის აპელირებას საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის ბათილად ცნობის თაობაზე – აღნიშნულთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს ბ. კ-ს ჩვენება არ მიუცია, არამედ ვითარება აღადგინა იმ ხერხების დემონსტრირებით, რაც მან გამოყენა ბრალდების მხარის მიერ მისთვის დანაშაულად შერაცხული ქმედების ჩასადენად. ქმედების ჩადენის ვითარების აღდგენა კი ჩვენებად ვერ იქნება მიჩნეული, რის გამოც მის მიმართ არ ვრცელდება მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 247-ე მუხლით გათვალისწინებული შეზღუდვა. ამასთან, ბრალდებულის მიერ საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს ქმედების ჩადენის ვითარების აღდგენის ამსახველი ოქმი, რომელიც შედგა აღნიშნული საგამოძიებო მოქმედების ჩატარებისას, მისი შინაარსიდან გამომდინარე, წარმოადგენს პირდაპირ მტკიცებულებას და იგი ცალსახად გამოდგება მომხდარი ფაქტის დასაბუთებისათვის.

სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოში დაცვის მხარემ ვერ წარმოადგინა ისეთი მტკიცებულება ან არგუმენტი, რაც ეჭვეჭვეშ დააყენებდა მსჯავრდებულის მიმართ შერაცხული დანაშაულის ჩადენას.

სააპელაციო პალატამ ასევე არ გაიზიარა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის ალტერნატიული მოთხოვნა – მსჯავრდებულ ბ. კ-სათვის სასჯელის შემსუბუქების თაობაზე, ვინაიდან 1-ლი ინსტანციის სასამართლომ მსჯავრდებულის მიმართ სასჯელის განსაზღვრისას სრულყოფილად გაითვალისწინა საქართველოს სსკ-ის 53-ე და 39-ე მუხლების მოთხოვნები და დაუნიშნა სამართლიანი სასჯელი.

5. კასატორის მოთხოვნა:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენი გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ბ. კ-მ, რომელიც საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ: უდანაშაულოდ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-2 ნაწილით; მის მიერ ჩადენილი მართლსაწიანაღმდეგო ქმედების დაკავალიფიცირებას საქართველოს სსკ-ის 125-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ძვ.რედაქცია) და სასჯელის ზომად კანონით გათვალისწინებული მინიმალური ჯარიმის შეფარდებას.

6. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დაასკენა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამარ-

თლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატიონი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

7. საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არც ერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

8. პალატა მიუთითებს, რომ დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას; აღნიშნული უფლება ზედა ინსტანციის სასამართლოებს საშუალებას აძლევს, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამორჩების გარემო (Hirvisaari v. Finland, §32). მოკლე მსჯელობა საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შესახებ – ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება, არ არღვევს დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლებას (Gorou (No. 2), §§38-42).

9. ამდენად, საკასაციო პალატის მოსაზრებით, არ არის მიზან-შეწონილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობა დაცვის მხარის იმ არგუმენტების ხელახლა შესაფასებლად, რომლებზეც სააპელაციო პალატამ უკვე იმსჯელა და რასაც საკასაციო პალატაც

ეთანხმება.

10. რაც შეეხება კასატორის მითითებას საქართველოს უზენაე-
სი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის
7 ივნისის განაჩენზე (საქმე №632აპ-15), პალატა განმარტავს, რომ
აღნიშნულ საქმეში ბრალდების მხარემ ვერ წარმოადგინა რაიმე
მტკიცებულება, რაც მიუთითებდა პირის მიერ მისთვის ბრალად
შერაცხული მართლსანინალმდეგო ქმედებების ჩადენაზე; ხოლო
გასაჩივრებული განაჩენით კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით,
სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ურთიერთშეჯე-
რებულ და საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობით დასტურ-
დება ბ. კ-სათვის ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენა,

11. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან მოცემულ შემ-
თხვევაში არ იკვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3
და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული არც ერთი გარემოება, სა-
კასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად
უნდა იქნეს ცნობილი.

12. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4
ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ბ. კ-ს საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებუ-
ლი განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწების შესახებ

განერიცება საქართველოს სახელი

№73აპ-18

26 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ა. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ბ. გვენეტაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სასა-
მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 დე-
კემბრის განაჩენზე რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკუ-
რორ ანა ადეიტებილის საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. ბრალდების არსი:

ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ლ. ლ-ს ბრალი
დაედო ოჯახში ძალადობაში, ე.ი. ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეო-
რის მიმართ ძალადობაში, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი
(ორი ეპიზოდი), რაც გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 25 ივნისს, ქ-
ში ი. დ-ს მეულემ – ლ. ლ-მ მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა,
კერძოდ: 25 ივნისს გაშლილი ხელი მარცხენა ლოყაში გაარტყა, ხე-
ლი ჰკრა და კვლავ მარცხენა ლოყაში დაარტყა ხელი, რითაც დაზა-
რალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი და მიიღო სხეულის მსუ-
ბუქი ხარისხის დაზიანებები, ჯანმრთელობის მოუშლელად.

2017 წლის 26 ივნისს, ქ-ში ი. დ-ს მეულემ – ლ. ლ-მ მიაყენა
ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, 26 ივნისს მარჯვენა ლოყაში
გაარტყა გაშლილი ხელი, დააგდო ხის იატაკზე და მუხლი ჩააჭირა
ყელში, როდესაც ი. დ. ცდილობდა სახლის დატოვებას, ლ. ლ-მ სამ-
ზარეულოს რეინის კარზე შუბლი მიარტყმევინა მეულეს, რა დრო-
საც ამ უკანასკნელმა დაკარგა გონება. დაზარალებულმა ყველა
დარტყმის შედეგად განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ხსენებული ძა-
ლადობის შედეგად ი. დ-ს მიადგა მსუბუქი ხარისხის დაზიანება
ჯანმრთელობის მოუშლელად.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარეზო- ლუციო ნაწილი:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-

მეთა კოლეგიის 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენით ლ. ლ., – დაბა-დებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ორი ეპიზო-დი) წარდგენილ ბრალდებაში. მის მიმართ შეფარდებული აღკვე-თის ღონისძიება გაუქმდა.

ლ. ლ-ს განებრარტა საქართველოს სასაკ-ის 92-ე მუხლით გათვა-ლისწინებული ზიანის ანაზღაურების უფლება.

3. აპელანტის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდე-ბის მხარემ, რომელიც ითხოვდა განაჩენის გაუქმებასა და ლ. ლ-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენას.

4. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა პალატის 2017 წლის 26 დეკემბრის განაჩენით რუსთავის სა-ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 4 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. გასაჩივრებული განაჩენის ფაქტობრივი და სამართლებ-რივი დასაბუთება:

1-ლი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე ლ. ლ-მ ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 38-ე მუხლით გა-რანტირებული უფლებით და უარი განაცხადა ჩვენების შიცემაზე.

1-ლ ინსტანციაში საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე დაზა-რალებულმა ი. დ-მ ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 49-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით გარანტირებული უფლებით და სასამართლო სხდომაზე არ მისცა მისი ახლო ნათესავის – მეუღლის ლ. ლ-ს მამ-ხილებელი ჩვენება.

საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე მხარეები შეთანხმდნენ და დაზარალებულის ჩვენების გარდა, საქმეში წარმოდგენილი სხვა მტკიცებულებები არ გაუხდიათ სადავოდ. აღნიშნულიდან გამომ-დინარე, საქართველოს სსსკ-ის 73-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით „დ“ ქ/პუნქტის საფუძველზე, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, გარდა დაზარალებულის ჩვენებისა, სასამარ-თლოს მიერ გამოკვლევის გარეშე იქნა მიღებული მტკიცებულე-ბებად და საქმეში მითითებული სხვა ფაქტობრივი გარემოებები მიჩნეულ იქნა პრეიუდიციად.

სააპელაციო პალატამ გაიზიარა 1-ლი ინსტანციის სასამართლოს არგუმენტაცია და მიიჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართის საქ-მეზე ვერ იქნა შეკრებილი იმ საქმარის და უტყუარ მტკიცებულე-ბათა ერთობლიობა, რაც დაადასტურებდა ლ. ლ-ს ბრალეულობას. ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ვერ დასტურდება ფაქტი, რომ ლ. ლ-მ ჩაიდინა ოჯახში ძალადობა, ე.ი.

ოჯახის ერთი ნევრის მიერ მეორის მიმართ ძალადობა, რამაც გა-მოიწვია ფიზიკური ტკივილი.

ბრალდების მხარის აპელირება იმის შესახებ, რომ საქმეში არ-სებული დაზარალებულის მეგობრების – ა-სა და ა-ს, კავშირი „სა-ფარის“ იურისტების – თ. თ-ს და ს. გ-ს ჩვენებები, ასევე სამედიცი-ნო ექსპერტიზის №... დასკვნა ადასტურებენ ლ. ლ-ს მიერ მეუღ-ლის მიმართ ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენას, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია უსაფუძვლოდ და არ გაიზიარა შემდეგ გარემოე-ბათა გამო:

მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე, პირის ბრალდების შე-სახებ დადგენილების მიხედვით, ლ. ლ-ს მიმართ ბრალად შერაც-ხული ქმედების ერთადერთი თვითმხილველი მოწმე იყო მხოლოდ დაზარალებული – ი. დ, რომელმაც უარი განაცხადა მეუღლის მამ-ხილებელი ჩვენების მიცემაზე, სხვა თვითმხილველი მოწმე, რო-მელიც დაადასტურებდა ლ. ლ-ს მიერ ბრალად შერაცხული ქმედე-ბის ჩადენას, არ არსებობს.

საქმეში არსებული ა-ს, ა-ს, თ. თ-სა და ს. გ-ს ჩვენებები არის ირიბი ჩვენებები, რადგან მათ მიერ გამოძიებისათვის მიწოდებუ-ლი ინფორმაცია ეფუძნებოდა დაზარალებულის მიერ მათთვის მი-წოდებულ ინფორმაციას, ხოლო დაზარალებულმა, როგორც აღი-ნიშა, ისარგებლა მისთვის საქართველოს სსსკ-ის 49-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით მინიჭებული უფლებით და სასამართლო სხდომაზე არ მისცა ახლო ნათესავის – მეუღლის წინააღმდეგ ჩვენება. სა-ქართველოს სსსკ-ის მე-3 მუხლის 24-ე წარმოდგენილი თანახმად, დაზა-რალებულ ი. დ-ს მიერ გამოძიების ეტაპზე მიცემული ინფორმაცია არ წარმოადგენს მოწმის ჩვენებას. გამომდინარე იქიდან, რომ საქ-მის არსებითი განხილვის სხდომაზე მოწმეთა ირიბი ჩვენებები ვერ დადასტურდა სხვა ისეთი მტკიცებულებით, რომელიც არ წარმო-ადგენს ირიბი ჩვენებებს, საქართველოს სსსკ-ის 76-ე მუხლის მე-3 წარმოდგენისა და საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილების თანახმად, მხოლოდ მოწმეთა ირიბი ჩვენებები ვერ გახდება პირის მიმართ გამამტკუ-ნებელი განაჩენის გამოტანის საფუძველი, მითუმეტეს იმ პირო-ბები, როდესაც ამ ირიბი ჩვენებების ინფორმაციის წყარო არის დაზარალებულის მიერ მათთვის მიწოდებული ინფორმაცია, ხო-ლო დაზარალებულმა მისი მეუღლის საწინააღმდეგოდ ამ ინფორ-მაციის სასამართლოსათვის მიწოდებაზე და ჩვენების მიცემაზე უარი განაცხადა.

სააპელაციო პალატამ უსაფუძვლოდ მიიჩნია ბრალდების მხა-რის მითითება იმის შესახებ, რომ სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნის კვლევით ნაწილში მითითებული დაზარალებულის განმარ-

ტება ადასტურებს ლ. ლ-ს მიერ მის მიმართ ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენას და აღნიშნა, რომ დაზარალებულმა აღნიშნული განმარტება არ დაადასტურა საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე, გამომდინარე იქიდან, რომ არ მისცა ლ. ლ-ს საწინააღმდეგო ჩვენება და შესაბამისად, გამოძიების ეტაპზე მის მიერ გაკეთებული განმარტება, მათ შორის ექსპერტთან, შეუძლებელია მიჩნეული იქნეს პირის ბრალეულობის დამადასტურებელ მტკიცებულებად. მოცემულ შემთხვევაში მოთითებული სამედიცინო დასკვნით დასტურდება მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ი. დ-ს აღენიშნება მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის მოუწლელად, რომელიც ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება 26.06.2017 ნელს, რადგან საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე არ დადასტურდა მიზეზობრივი კავშირის არსებობა ლ. ლ-ს ქმედებასა და დამდგარ შედეგს – ი. დ-ის ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებას შორის.

6. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო საასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 26 დეკემბრის განაჩენი გაასაჩივრა რუსთავის რაიონული პროკურორატურის პროკურორმა ანა ადერშვილმა, რომელიც საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და ლ. ლ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

7. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივრი და დაასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივრი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასა-

მართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართლს;

ზ) კასატორი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

8. საკასაციო საჩივრისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ არ არსებობს გარემოება, რომლის გამოც საქმეს ექნებოდა არსებითი მნიშვნელობა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

9. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება პროკურორის მითითებას, რომ განაჩენი არის უკანონო და დაუსაბუთებელი, არასწორადა შეფასებული მტკიცებულებები. პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას და მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები და წარმოდგენილი მტკიცებულებები სრულყოფილად და ობიექტურად შეაფასა; სწორად იხელმძღვანელა სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსითა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ დადგენილი მტკიცების სტანდარტით – გონივრულ ეჭვს მიღმა – და ისე მიიღო გადაწყვეტილება.

10. სააპელაციო სასამართლომ ამომწურავად იმსჯელა ყველა იმ საკითხზე, რაზეც საკასაციო საჩივარში უთითებს ბრალმდებელი, ხოლო რაიმე სხვა გარემოებებზე, რაც საკასაციო პალატის შეფასების საგანი გახდებოდა, პროკურორი საჩივარში არ უთითებს.

11. რაც შეეხება მოწმებს – ა-ს, ა-ს, თ, თ-სა და ს. გ-ს, სააპელაციო პალატამ სავსებით სწორად მიუთითა განაჩენში, რომ მათი ჩვენებები არის ირიბი ჩვენებები, მათ მიერ გამოძიებისათვის მიწოდებული ინფორმაცია ეფუძნებოდა დაზარალებულის მიერ მათთვის მიწოდებულ ინფორმაციას, ხოლო დაზარალებულმა ისარგებლა მისთვის საქართველოს სსსკ-ის 49-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით მინიჭებული უფლებით და სასამართლო სხდომაზე არ მისცა ახლო ნათესავის – მეუღლის წინააღმდეგ ჩვენება, რასაც საკასაციო პალატაც იზიარებს. შესაბამისად, მათი ჩვენებები ირიბი მტკიცებულებებია, რომლებზე დაყრდნობითაც სასამართლო გამამტყუნებელ განაჩენს ვერ დადგენს (ჩ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილება).

12. რაც შეეხება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწი-

ლით გათვალისწინებულ სხვა მოთხოვნებს, საქმის მასალათა შესწავლის შედეგად ზემომითითებული გარემოებები არ გამოკვეთილა. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი, ვინაიდან კასატორის მიერ მითითებული საფუძვლები არ შეესაბამება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ არც ერთ წინა პირობას.

13. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა ადეიშვილის საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.
2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწევის შესახებ

განჩინება საქართველოს სახელით

№49აპ-18

27 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ნ. გვენეტაძე (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ პ. ცეცხლაძის საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენით დაკმაყოფილდა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ პ. ცეცხლაძის შუამდგომლობა და დამტკიცდა პროკურორ პ. ცეცხლაძეს, ბრალდებულ მ. ს-ესა და ადვოკატ გ. თ-ს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმება, რომლის თანახმად, მ. ს-

ე, – დაბადებული 19.., ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამწაშავედ საქართველოს სსკ-ის მე-19,177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა უნდა მოიხადოს შესაბამის პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო დარჩენილი 4 წელი – ჩაეთვალა პირობით, 4 წლის გამოსაცდელი ვადით.

2. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 9 დეკემბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის დანიშნული სასჯელი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომელიც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩათვლილი იყო პირობით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით და დამატებითი სასჯელი – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 80 საათით.

3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 და მე-8 ნაწილების თანახმად, ამ განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაემატა წინა – ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 9 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე კვლავ ჩაეთვალა პირობით და განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 80 საათით.

4. მ. ს-ეს განაჩენთა ერთობლიობით საბოლოოდ განესაზღვრა 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა უნდა მოიხადოს შესაბამის პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო დარჩენილი 5 წელი – ჩაეთვალა პირობით, 5 წლის გამოსაცდელი ვადით; მასვე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 80 საათით. მსჯავრდებულს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2017 წლის 10 ოქტომბერი.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27 ნოემბრის განაჩენით ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა პ. ცეცხლაძემ. საჩივარში პროკურორი აღნიშნავს, რომ ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 9 დეკემბრის განაჩენით მ. ს-ეს ძირითად სასჯელთან ერთად დამატებით სასჯელად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებ-

ლო შრომა 80 საათით, რაც 2017 წლის 11 ივნისის მდგომარეობით მსჯავრდებულს არ ჰქონდა შესრულებული. 2017 წლის 15 ივნისს, ბათუმის საქალაქო სასამართლომ, აჭარის ა/რ-ის პრობაციის ბიუროს 2017 წლის 3 ივნისის წარდგინების საფუძველზე, მ. ს-ისათვის დანიშნული საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 80 საათით, შეცვალა 1000-ლარიანი ჯარიმით სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ. მ. ს-ის მიმართ ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენის (რომელიც ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 27 ნოემბრის განაჩენით დარჩა უცვლელად) გამოტანის დროისათვის ეს ფაქტი არ იყო ცნობილი. აღნიშნულიდან გამომდინარე, პროექტორი ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 27 ნოემბრისა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენების გაუქმებას და მ. ს-ის სისხლის სამართლის საქმის პროკურორისათვის დაბრუნებას.

7. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დასკვნა, რომ ის არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებულ მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ენინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფ-

ლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

8) კასატორი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

8. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

9. მოცემულ შემთხვევაში პროკურორი ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 27 ნოემბრისა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენების გაუქმებასა და სისხლის სამართლის საქმის პროკურორისათვის დაბრუნებას იმ მოტივით, რომ განაჩენის გამოტანის დროისათვის პირველი ინსტანციის სასამართლოსათვის არ იყო ცნობილი, რომ მსჯავრდებულ მ. ს-ეს დამატებითი სასჯელის სახით დანიშნული საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა ჯარიმით შეცვალა. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 215-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, პროკურორი უფლებამოსილია, ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს მიმართოს საჩივრით საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების შესახებ სასამართლოს განაჩენის გაუქმების თაობაზე იმ შემთხვევაში, თუ მსჯავრდებულმა დაარღვია საპროცესო შეთანხმების პირობა.

10. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, მსჯავრდებულ მ. ს-ეს არ დაურღვევია საპროცესო შეთანხმების პირობები. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მ. ს-ისათვის დანიშნული საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის ჯარიმით შეცვლა არ არის ის გარემოება, რომელიც გახდებოდა მსჯავრდებულსა და პროკურატურას შორის საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების შესახებ სასამართლოს განაჩენის გაუქმებისა და სისხლის სამართლის საქმის პროკურორისათვის დაბრუნების სამართლებრივი საფუძველი.

11. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში არ იყვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული არცერთი გარემოება, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

12. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ პ. ცეცხლაძის საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწევის შესახებ

განჩინება საქართველოს სახელით

№182აპ-18

25 სექტემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გ. შავლიაშვილი,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21
თებერვლის განაჩენზე თბილისის პროკურატურის პროკურორი იმე-
და გუგუშვილის, ასევე მსჯავრდებულ ბ. შ-ასა და მისი ინტერესე-
ბის დამცველის, ადვოკატ ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივრების დასაშვე-
ბობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენით ბ. შ-ა, – დაბადე-
ბული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა უდანამაულოდ და გამართლდა
საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით
ნარდგენილ ბრალდებაში; იგი ცნობილ იქნა დამნაშავედ სსკ-ის 109-
ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და
განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა.

2. ამავე განაჩენით ი. ყ-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ
იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის მე-11¹, 109-ე მუხლის მე-2
ნაწილის „ე“, მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 20 წლით
თავისუფლების აღკვეთა.

3. მსჯავრდებულებს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოთ დაკა-
ვების დღიდან – 2016 წლის 3 ნოემბრიდან.

4. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 თებერვლის
განაჩენით დარჩა უცვლელად.

5. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ბ. შ-ას
ბრალი დაედო განზრას მკვლელობაში, ჩადენილი ჯგუფურად, გან-
საკუთრებული სისასტიკით, მსხვერპლის სხეულის ორგანოს სხვაგ-
ვარად გამოყენების მიზნით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

- ი. ყ-ი თ-ი, ბ-ს გამზირის №...-ში ცხოვრობდა დედ-მამას-თან – ლ. ყ-სა და ო. ყ-თან ერთად. თანაცხოვრების პერიოდში დე-და-შვილს შორის დაიძაბა ურთიერთობა, რაც მოგვიანებით მათ შო-რის კონფლიქტში გადაიზარდა. ლ. ყ-ზე განაწყენებულმა ო. ყ-მა განიზრახა, განსაკუთრებული ტკივილის მიყენებით მოეკლა იგი და მეგობრებთან – ბ. შ-ასა და არასრულწლოვან 6. ჩ-ნ ერთად და-გეგმა კიდეც ლ. ყ-ის მკვლელობა.

• 2016 წლის 19 ოქტომბერს თ-ი, რ-ს გამზირის №...-ის მდე-ბარე სუპერმარკეტ „ს-ი“, ბ. შ-ა, ო. ყ-ი და 6. ჩ-ე შეთანხმებისამებრ შეხვდნენ ერთმანეთს და დააზუსტეს ლ. ყ-ის მკვლელობის დეტა-ლები, ამასთან, დანაშაულის მსხვერპლის სხეულის ნაწილების მო-თავსების, გადამალვისა და გადაადგილების მიზნით, შეიძინეს პო-ლიეთილენის პარკები. აღნიშნულის შემდეგ ისინი ავტომანქანით გაემართნენ ლ. ყ-ის საცხოვრებელ მისამართზე. ლ. ყ-მა, რომე-ლიც ბინაში მარტო იმყოფებოდა, ზემოხსენებულ პირებს გაულო კარი და ისინი სახლში შეუშვა. სახლში შესვლის შემდეგ ბ. შ-ამ ლ. ყ-ს პირისა და ცხეირის არეში მაგრად მოუჭირა ხელი და შეეცადა მის მოგუდვას. ამავდროულად, ო. ყ-მა და 6. ჩ-ემ მას გაუკავეს ხელ-ფეხი და არ აძლევდნენ მოძრაობის საშუალებას. ასეთ მდგომარე-ობაში მყოფი ლ. ყ-ი კვლავ აგრძელებდა წინააღმდეგობის განევას, რა დროსაც ბ. შ-ამ მას საფეთქლის არეში რამდენჯერმე ჩაარტყა დანა, რის შედეგადაც ის ძირს დაეცა.

• უგონო მდგომარეობაში მყოფ ლ. ყ-ს ბ. შ-ამ, ო. ყ-მა და 6. ჩ-ემ წებოვანი ლენტით შეუკრეს ხელ-ფეხი, მოათავსეს ჩანთაში და ავტომანქანით გადაიტანეს თ-ი, გ-ს მე-4 გასასვლელის №...ში მდე-ბარე ბ. შ-ას მიერ ნაქირავებ ბინაში, სადაც ბ. შ-ამ, 6. ჩ-ემ და ო. ყ-მა ლ. ყ-ის სხეული ხერხის გამოყენებით დაანაწევრეს – ჯერ მოაჭ-რეს თავი, ზედა კიდურების თითები, ზედა და ქვედა კიდურები, შემდეგ კი ბ. შ-ამ ამოაჭრა გული და ღვიძლი. დანაწევრებული სხე-ულის ნაწილები მათ მოათავსეს ჩანთასა და წინასწარ შეძენილ პო-ლიეთილენის პარკებში და ავტომანქანით გადაიტანეს თ-ს შემოვ-ლითი გზის მე-13 კილომეტრზე, ყოფილი ნაგავსაყრელის ტერი-ტორიაზე, სადაც ჩააგდეს ორმოში, დაასხეს პენზინი და დაწვეს.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ ბ. შ-ამ ჩაიდინა ლ. ყ-ის განზრახ მკვლელობა ჯგუფურად და განსაკუთრებული სისასტიკით.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს როგორც ბრალდების, ისე დაცეის მხარეებმა.

პროცესურორი იმედა გუგუშვილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 21 თებერვლის

განაჩენში ცვლილების შეტანას და საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითან ერთად, ბ. შ-ას დამაშავედ ცნობას სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითაც იმ მოტივით, რომ მას ლ. ყ-ის მკვლელობამდე ჰქონდა განზრახული მისი ორგანოების შეჭმა.

8. მსჯავრდებული ბ. შ-ა და მისი ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ლ. ბ. საკასაციო საჩივარში აღნიშნავენ, რომ ბ-შ-ას ქმედების დაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით უკანონოა, ვინაიდან ლ. ყ-ის სხეული დაანაცვრეს მისი გარდაცვალების შემდეგ; მიუხედავად იმისა, რომ მსჯავრდებული გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში და აღიარა ჩადენილი დანამაული, სასამართლომ არ გაითვალისწინა აღნიშნული და მას მაინც უვადო თავისუფლების აღკვეთა განუსაზღვრა. ზემომითითებულიდან გამომდინარე, კასატორები ითხოვენ ბ. შ-ას დამაშავედ ცნობას მხოლოდ სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით და საჯეოლის ზომად მისთვის ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის შეფარდებას.

9. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარები და დაასკვნა, რომ ისინი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებულ მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივარის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შე-

დეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატორი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

10. საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

11. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება პროკურორის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას ბ. შ-ას ქმედების საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითაც დაკვალიფიცირების თაობაზე, ვინაიდან, როგორც სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა და რასაც საკასაციო პალატაც ეთანხმება, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით შეუძლებელია მაკვალიფიცირებელი ნიშნის – განზრას მკვლელობა მსხვერპლის სხეულის ორგანოს სხვაგვარად გამოყენების მიზნით – დადგენა. ბ. შ-ას მკვლელობის ჩადენის მომენტში ამოძრავებდა ი. ყ-ის „დახმარების“ სურვილი, ხოლო მსხვერპლის გულისა და ლვიძლის საჭმელად გამოყენების სურვილი არ არის ლ. ყ-ის განზრას მკვლელობის სუბიექტური ფაქტორი.

12. რაც შეეხება დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარს, საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ ეს საჩივარიც უსაფუძვლოა და დაუშვებლად უნდა იყოს ცნობილი, რადგან ლ. ყ-ის მიმართ განხორციელებული ძალადობრივი ქმედებების ინტენსივობა, თავად პროცესის ხანგრძლივობა და ამ პერიოდში მის მიერ იმის გააზრება, რომ შეიღლად მიჩნეული ადამიანი, სიძულვილის გამო, მონაწილეობს მისი სიცოცხლის ხელყოფაში, სრულიად საკმარისია იმისათვის, რომ ბოროტმოქმედთა ქმედება განსაკუთრებული სისასტიკით ჩადენილ განზრას მკვლელობად დაკვალიფიცირდეს.

13. სასჯელთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით ბ. შ-ასათვის სასჯელი განსაზღვრულია საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლების მოთხოვნათა შესაბამისად, სამართლიანია და იმის გათვალისწინებით, რომ სწორედ მან შესარულა ყველაზე აქტიური და მთავარი როლი ადამიანის სიცოცხლის მოსპობაში, დანამაული ჩაიდინა სასტიკი ხერხით და არასრულნლოვნის თანდასწრებით, მიუხედავად დანამაულის აღიარებისა, არ არის მიზანშენონილი მისთვის სასჯელის შემსუბუქება, რადგან ბ. შ-ას მიერ დანაშაულის აღიარების ფაქტი ვერ გადაწონის მისი პასუხისმგებლობის დამამდიმებელ გარემოებებს და ვერ გახდება მისთვის უგადო თავისუფლების აღკვეთის გადიანი თავისუფლების აღკვეთით შეცვლის საფუძველი.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან მო-

ცემულ შემთხვევაში არ იკვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული არცერთი მოთხოვნა, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრები დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

15. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. თბილისის პროკურატურის პროკურორი იმედა გუგუშვილის, ასევე მსჯავრდებულ ბ. შ-ასა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივრები არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოხების შესახებ

განჩინება საქართველოს სახელით

№237აპ-18

9 ოქტომბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გ. შავლიაშვილი,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 19
მარტის განაჩენზე მსჯავრდებულ ფ. ი-ისა და მისი ინტერესების
დამცველის, ადვოკატ გ.ფ-ს საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის
საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. ბრალდების არსი:

ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, ფ. ი-ს ბრალი
დაედო მეუღლის – ხ. ა-ს დამამდიმებელ გარემოებაში განზრას

მკვლელობის მცდელობაში, ჩადენილი განსაკუთრებული სისასტიკით, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 11¹,19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 1 დეკემბრის განაჩენით:

ფ. ი-ი საქართველოს სსკ-ის 11¹,19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში გამართლდა.

ფ. ი-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,19,108-ე მუხლით და მიესაჯა 9 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 12 აპრილიდან.

განაჩენის მიხედვით, მსჯავრდებულ ფ. ი-ის მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 12 აპრილს, დღის საათებში, დახალოებით 11 საათიდან 12 საათამდე დროის პერიოდში, ქ.თ-ი, კ-ს ქ.№...ში არსებულ საცხოვრებელი სახლის ეზოში, ფ. ი-მა ეჭვიანობის ნიადაგზე განიზრახა, განსაკუთრებული სისასტიკით მოეკლა თავისი მეუღლე – ხ. ა. დედის – ზ. ა-ს თანდასწრებით. ხ. ა-ს ფ. ი-მა მრავალჯერ დაარტყა დანა სხეულის სხვადასხვა ადგილას, რის შედეგადაც მუცლისა და გულმკერდის არეში მიაყენა სიცოცხლისათვის სახიფათო დაზიანებები. ფ. ი-მა, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო, ვერ შეძლო განზრახვის სისრულეში მოყვანა, ხ. ა. გადაიყვანეს თ-ს რეფერალურ საავადმყოფოში, სადაც დროული სამედიცინო დახმარების გაწევის შედეგად სიკვდილს გადარჩა.

3. აპელანციის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

ბრალდების მხარე სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა განაჩენის გაუქმებასა და ფ. ი-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 11¹,19,109-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, ხოლო დაცვის მხარე – სასჯელის შემცირებას.

4. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 19 მარტის განაჩენით განაჩენში შევიდა ცვლილება, კერძოდ:

ფ. ი-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა 16 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017

წლის 12 აპრილიდან.

5. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა პალატის 2018 წლის 19 მარტის განაჩენი გაასაჩივრეს მსჯავ-
რდებულმა ფ. ი-მა და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა
გ. ფ-ა, რომელიც საკასაციო საჩივრებით ითხოვენ განაჩენის გა-
უქმებასა და ფ. ი-ის ქმედების გადაკვალიფიცირებას საქართვე-
ლოს სსკ-ის 11¹, 19, 108-ე მუხლზე, ასევე – სასჯელის შეფარდებას
ყველა საშეღავათო გარემოების გათვალისწინებით.

6. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივრები და და-
ასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე
მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშ-
ვებული განასახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამარ-
თლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწუ-
რავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებო-
ბის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასე-
თებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწ-
ყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვა-
როვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სა-
მართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე
სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზე-
ნაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვა-
ვებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება
მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასა-
მართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური
ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვე-
ვით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შე-
დეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდე-
გება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და
ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფ-
ლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატორი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

7. საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ მოცემულ სისხლის სამარ-
თლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძვე-
ლი, ვინაიდან წარმოდგენილი საჩივრებისა და საქმის შესწავლის

შედეგად არ არსებობს გარემოება, რის გამოც მოცემულ საქმეს არსებითი მნიშვნელობა ექნებოდა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას და არც საკასაციო პალატის მიერა საგარაულო მოცემულ საქმეზე დადგენილი პრაქტიკისგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება. განსახილველ შემთხვევაში დაცვის მხარე ასაჩივრებს ფ. ი-ის მიერ ჩადენილი ქმედების საქართველოს სსკ-ის 11¹, 19, 108-ე მუხლიდან ამავე კოდექსის 11¹, 19, 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილს „ბ“ ქვეწუნქტზე გადაკვალიფიცირებას. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ერთობლივი ანალიზით გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტით დასტურდება ფ. ი-ის მიერ განსაკუთრებული სისასტიკით ჩადენილი განზრას მკვლელობის მცდელობის ფაქტი. სააპელაციო პალატამ მიღებულ გადაწყვეტილებაში მიუთითა იმ მტკიცებულებებზე, რომელთა გამოყენებითაც ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილება მიიღო, კერძოდ: როგორც თვით მსჯავრდებულ ფ. ი-ის ჩვენებით ირკვევა, მან როდესაც განიზრახა დაზარალებულ ხ. ა-ს მოკვლა, ჩავიდა მისი მშობლების სახლში და წამოიყვანა ისინი თავის სახლში, რათა ხ. მათ თვალწინ მოკვლა. აღნიშნული ჩვენება შეესაბამება მოწმების – ზ. ა-სა და დ. ა-ს ჩვენებებს. ის ფაქტი, რომ დაზრალებულის დედა, ზ. ა. ხედავდა მსჯავრდებულ ფ. ი-ის მიერ შვილის დაჭრის ფაქტს, დადასტურებულია თვით მსჯავრდებულ ფ. ი-ის ჩვენებით, რითაც დადგენილია, რომ როდესაც ის და ხ. ჭიშკარს მიუახლოვდნენ, ეზოში ხ-ს დედა იყო, რომელმაც შემდეგ ყვირილი დაიწყო „არ მოკვლაო“. აღნიშნული ასევე დადასტურებულია მოწმე ზ. ა-ს ჩვენებით, რითაც დადგენილია, რომ მან დაინახა სახლისკენ მიმავალი ხ. და ფ-ი. როდესაც ისინი ჭიშკარში შევიდნენ, ფ-მა ჯიბიდან ამოიღო დანა და ხ-ს დაარტყა, რაზეც მან ყვირილი ატეხა. აღნიშნული ასევე დადასტურებულია მოწმე მ. რ-ს ჩვენებით, რითაც დადგენილია, რომ მას შემოესმა ყვირილის ხმა და როდესაც მეზობლების სახლთან მივიდა, დაინახა დაჭრილი ხ. და დედამისი, რომელსაც ხ-ს თავი ეჭირა ხელში და ყვირიდა. ამდენად, საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას და მიაჩნია, რომ ფ. ი-ის განზრახვა მოიცავდა თავისი მეუღლის მკვლელობას დედის თვალწინ, კერძოდ, დაზარალებულის დედა უნდა დასწრებოდა შვილის მკველობის პროცესს, რაც ასევე უდავოდა დადგენილი. მან ეს განსხორციელა კიდეც. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები, წარმოდგენილი მტკიცებულებები და

მათი თანხვედრა ერთმანეთთან სრულყოფილად და ობიექტურად შეაფასა.

8. ამდენად, საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარეს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით მსჯავრდებულის ქმედებას მიეცა არასწორი კვალიფიკაცია, ვინაიდან სააპელაციო პალატამ ყოველმხრივ და ობიექტურად შეამოწმა საქმეში არსებული მტკიცებულებები, შეაფასა თითოეული მათგანი საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით, რის შედეგადაც ფ. ი-ი დამნაშავედ ცნო საქართველოს სსკ-ის 11¹, 19, 109-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

9. ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის მნიშვნელოვანი სამართლებრივი და საპროცესო დარღვევებით განხილვის ფაქტი (რასაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე) წარმოდგენილი სისხლის სამართლის საქმის მასალებიდან არ გამომდინარეობს და ვინაიდან არ იკვეთება საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვნებიც, საკასაციო საჩივრები დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

10. საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ფ. ი-ისა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ფ-ს საკასაციო საჩივრები არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩირის დასაშვებობის შემოწების შესახებ

განებითი საქართველოს სახელი

№232აპ-18

16 ოქტომბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26
თებერვლის განაჩენზე მსჯავრდებულ ს. ე-ს ინტერესების დამ-
ცველის, ადვოკატ ბ. შ-ის საკასაციო საჩირის დასაშვებობის სა-
კითხი და

გ ა მ თ ა რ კ ვ ი ა:

1. ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 8 ნოემბრის
განაჩენით ს. ე., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართვე-
ლოს სსკ-ის მე-11¹, 151-ე მუხლითა და 160-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით –
1-1 წლით, 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (პირველი
ეპიზოდი) – 2 წლით, ხოლო 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნ-
ქტით (მეორე ეპიზოდი) – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქარ-
თველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაც-
რმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და დანაშაულთა ერთობ-
ლიობით განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რასაც დაე-
მატა ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 16 ივნისის
განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 2 წელი და
განაჩენთა ერთობლიობით, საბოლოოდ მიესაჯა 5 წლით თავისუფ-
ლების აღკვეთა, რომლის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 14 მარტიდან.

2. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 თებერვლის
განაჩენით დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ ს. ე-მა ჩაიდინა ბინა-
ში მფლობელის ნების საწინააღმდეგოდ შესვლა და სხვა ქმედება,
რომელიც არღვევს ბინის მფლობელობის ხელშეუხებლობას; ასე-
ვე – ოჯახში ძალადობა, ე.ო. ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევ-

რის მიმართ ძალადობა, სისტემატური შეურაცხყოფა და დამცირება, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და ტანჯვა, მაგრამ არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ორი პირის მიმართ (2 ეპიზოდი); ასევე – სიცოცხლის მოსპობის, ჯანმრთელობის დაზიანებისა და ქონების განადგურების მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, რაც გამოიხატა შემდეგში:

- 2016 წლის 16 მარტს, დღის საათებში, ა-ში, კ-ში მდებარე 6. ხ-ის საცხოვრებელ სახლში, დაუკითხად მივიდა 6-ში მცხოვრები ს. ე., რომელსაც სახლში დახვდა 6. ხ-ის ქალიშვილი ს. ხ-ი არასრულწლოვან შვილთან ერთად. ს. ხ-მა ს. ე-ს უთხრა, რომ მამა – 6. ხ-ი სახლში არ იყო და მოსთხოვა სახლიდან ნასვლა, თუმცა ს. ე. დაახლოებით 20 წუთის განმავლობაში არ გადიოდა ს. ხ-ის საცხოვრებელი სახლიდან და შესაბამისი ნებართვის გარეშე იმყოფებოდა 6. და ს. ხ-ების საცხოვრებელ სახლში. რადგან ს. ე. თავისი ნებით არ გადიოდა სახლიდან, ს. ხ-მა იატაკის სანმენტო ჯოხის გამოყენებით აიძულა იგი, დაეტოვებინა მისი საცხოვრებელი სახლი.

- ნასვამი ს. ე. უცენზურო სიტყვებით სისტემატურად აყენებდა შეურაცხყოფას თავის მშობლებს. მორიგი ინციდენტის დროს – 2016 წლის 15 აპრილს, დაახლოებით 17 საათზე, ნასვამი ს. ე. დაბრუნდა 6-ში, თავის სახლში, რა დროსაც მშობლებს – მ. და გ. ე-ებს დაუწყო უცენზურო სიტყვებით გინება, შემდეგ დედას – გ. ე-ს დაარტყა მხარმი, მაგიდიდან აიღო და ესროლა საფერფლე, რომელიც გ. ე-ს მოხვდა ზურგში, შემდეგ კი მამას – მ. ე-ს დაარტყა მკერდში. იმ მიზნით, რომ ს. ე-ს ადარ მიეკენებინა შეურაცხყოფა, მშობლები ჩაიკეტნენ სახლის ეზოში მდებარე სათავსში და გამოუძახეს პოლიციას. ს. ე-ს ქმედებების შედეგად მ. და გ. ე-ებმა განიცადეს ფიზიკური ტკივილი, ტანჯვა და დამცირება (პირველი ეპიზოდი).

- 2017 წლის განმავლობაში ნასვამი ს. ე. უცენზურო სიტყვებით სისტემატურად აყენებდა შეურაცხყოფას თავის მშობლებს. მორიგი ინციდენტის დროს – 2017 წლის 13 მარტს ს. ე-მა მ. და გ. ე-ებს აგინა უცენზურო სიტყვებით, შემდეგ ყელში სწვდა მამამისს, ხოლო გასაშველებლად მისულ დედას ხელი ჰკრა და ძირს დააგდო. ასევე, 2017 წლის 14 მარტს მთვრალმა ს. ე-ა მშობლებს კვლავ მიაყენა შეურაცხყოფა უცენზურო სიტყვებით. ყოველივე ზემოაღნიშნულის შედეგად მ. და გ. ე-ებმა განიცადეს ფიზიკური ტკივილი, ტანჯვა და დამცირება (მეორე ეპიზოდი).

- 2017 წლის განმავლობაში ნასვამი ს. ე. შეურაცხყოფის მიყენების დროს მშობლებს – მ. და გ. ე-ებს დანით ხელში ემუქრებოდა მოკვლით, სახლის გადაწვითა და განადგურებით. 2017 წლის 13 მარტს,

მორიგი ინციდენტისას, კვლავ დაემუქრა გადაწყითა და განადგურებით, ხოლო 2017 წლის 14 მარტს სამზარეულოში ცეცხლი წაუკიდა ქალალდებს. ს. ე-ს მუქარა და მოქმედება მ. და გ. ე-ებმა აღიქვეს რეალურად, იფიქრეს, რომ ს. ე-ს საქციელი საფრთხეს უქმნიდა მათ სიცოცხლეს, ჯანმრთელობასა და კუთვნილ საცხოვრებელ სახლს, ამიტომ შეატყობინეს ნინოწმინდის შს რაიონულ სამმართველოს.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ.

5. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მსჯავრდებულ ს. ე-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ბ. შ. ითხოვს ს. ე-ს გამართლებას წარდგენილ ბრალდებებში იმ მოტივით, რომ მან დანაშაული, ფაქტობრივად, შეურაცხადმა ჩაიდინა, მას არ ჩატარებია ფსიქიატრიულ-ნარკოლოგიური ექსპერტიზა, რომლის ფინანსური საშუალება თავად მსჯავრდებულს არ ჰქონდა.

6. ახალქალაქი-ნინოწმინდის რაიონული პროკურატურის რაიონული პროკურორი ვასილ ოსიძე შესაგებლით ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვებას.

7. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დაასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებულ მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდო მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მიზნების დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართლს;

ზ) კასატორი არასრულნლოვანი მსჯავრდებულია.

8. საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

9. საკასაციო საჩივრისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს კასატორის მითითებას მსჯავრდებულის უდანაშაულობასთან დაკავშირებით, შემდეგ გარემოებათა გამო: მსჯავრდებულ ს. ე-ს პრალეულობა უტყუარად არის დადასტურებული საქმეზე შეკრებილი და სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებების ერთობლიობით, კერძოდ: დაზარალებულების – ს. ხ-ის, მ. და გ. ე-ბის, მოწმეების – ნ. ხ-ის, ი. მ-ის, ჟ. ა-ის, ვ. მ-ის, ბ. პ-ის, ვ. მ-ის, მ. მ-ისა და სხვათა ჩვენებებით, სსიპლევან სამხარაულის სახ. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სასამართლო-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის 2017 წლის 24 აპრილის №... და №... დასკვნებითა და სხვა მტკიცებულებებით.

10. რაც შეეხება კასატორის მითითებას ს. ე-სათვის ფსიქიატრიულ-ნარკოლოგიური ექსპერტიზის ჩატარებასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა ეთანხმება საპარელაციო პალატის განმარტებას, რომ სისხლის სამართლის პროცესი ხორციელდება შეჯიბრებითობისა და თანასწორობის საფუძველზე; დაცვის მხარეს ჰქონდა უფლება, თავად მოეპოვებინა მტკიცებულებები (მათ შორის – ექსპერტიზის დასკვნაც), ხოლო თუ ამის საშუალება არ ჰქონდა, მას უნდა მიემართა პრალდების მხარისათვის ბრალდებულისათვის ფსიქიატრიული ექსპერტიზის ჩატარების შუამდგომლობით, რაც დაცვის მხარეს არ გაუკეთებია.

11. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში არ იკვეთება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 და მე-3¹ ნაწილებით გათვალისწინებული გარემოებები, საკასაციო პალატას მიაჩინია, რომ ადვოკატ ბ. შ-ის საკასაციო საჩივრი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

12. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ს. ე-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ბ. შ-ის საკასაციო საჩივრი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. საპროცესო შეთანხმება

საპროცესო შეთანხმების დადება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№30¹-18

29 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გ. შავლიაშვილი,
პ. ქათამაძე

განიხილა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროეურატურის
პროეურორ დავით ჭარბაძისა და მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ.
ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ბ-ს საკასაციო საჩივრე-
ბი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად:

– რ. ბ-ს ბრალი დაედო ძალაში შესული განაჩენის შეუსრულებ-
ლობაში; აქციზური მარკის სავალდებულო დართვას დაქვემდება-
რებული საქონლის აქციზური მარკის გარეშე შენახვასა და გადა-
ზიდვაში, ჩადენილი პირთა ჯგუფის მიერ, განსაკუთრებით დიდი
ოდენობით; საქართველოს საბაჟო საზღვარზე განსაკუთრებით დი-
დი იდენტობით მოძრავი ნივთის გადატანაში, ჩადენილი საბაჟო კონ-
ტროლისაგან მაღლულად, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ.

– ზ. ტ-ს ბრალი დაედო აქციზური მარკის სავალდებულო დარ-
თვას დაქვემდებარებული საქონლის აქციზური მარკის გარეშე შე-
ნახვასა და გადაზიდვაში, ჩადენილი პირთა ჯგუფის მიერ, განსა-
კუთრებით დიდი იდენტობით; საქართველოს საბაჟო საზღვარზე
განსაკუთრებით დიდი იდენტობით მოძრავი ნივთის გადატანაში, ჩა-
დენილი საბაჟო კონტროლისაგან მაღლულად, წინასწარი შეთანხმე-
ბით ჯგუფის მიერ.

• რ. ბ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2016
წლის 11 აგვისტოს საქართველოს საბაჟო საზღვარზე, სგპ „ს-ში“,
შემოვიდა სომხეთის რესპუბლიკის მოქალაქის რ. ბ-ს კუთვნილი
„D-ის“ მარკის ავტობუსი (სანომრე ნიშნით Z.....), რომლის ამჟამინ-
დელი სახელმწიფო ნომერია F....., რომელსაც თვითონვე მართავ-

და. საბაჟო პროცედურების განხორციელების დროს მებაჟე ოფიც-
რებმა ამავე ავტობუსის სამალავში აღმოაჩინეს – 107 281.1 ლარის
საბაჟო ლირებულების ოქროსა და ვერცხლის ნაკეთობები (რაზეც
ბრალდება ნარედებინა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017
წლის 11 სექტემბრის განაჩენით მსჯავრი დაედო რ. ბ-ს მეგობარს,
სომხეთის რესპუბლიკას მოქალაქე გ. ბ-ს), ხოლო ამავე ავტობუ-
სის სალონში აღმოაჩინეს 10.336 გრამი გამომშრალი „მარიხუანა“,
რომელსაც უკანონოდ ინახავდა და რომელიც საქართველოში უკა-
ნონოდ შემოიტანა რ. ბ-მ. ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შე-
ძენა, შენახვისა და ნარკოტიკული საშუალების საქართველოში უკა-
ნონოდ შემოტანისთვის ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2016
წლის 18 ნოემბრის განაჩენით რ. ბ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-
თველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და სსკ-ის 262-ე მუხ-
ლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათ-
ვის და ძირითად სასჯელთან ერთად „ნარკოტიკული დანაშაულის
წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამი-
სად, 5 (ხუთი) წლით ჩამოირთვა სატრანსპორტო საშუალების მარ-
თვის უფლება. რ. ბ., რომელსაც ხელვაჩაურის რაიონული სასამარ-
თლოს ძალაში შესული განაჩენით ჩამორთმეული ჰქონდა სატრან-
სპორტო საშუალების მართვის უფლება, 2017 წლის 16 ივნისს სა-
ქართველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს-ა“ და სგპ „ს-ში“ მართავდა: F....
სანომრე ნიშნის მქონე სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 27
ივნისს საქართველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს.“ – F... სანომრე ნიშ-
ნის მქონე სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 29 ივნისს სგპ
„ნ-ში“ – K.... სანომრე ნიშნის მქონე სატრანსპორტო საშუალებას;
2017 წლის 30 ივნისს საქართველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს-ში“ –
K.... სანომრე ნიშნის მქონე სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის
2 აგვისტოს საქართველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს-ში“ – K.... სანომ-
რე ნიშნის მქონე სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 3 აგვის-
ტოს საქართველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს.“ – K... სანომრე ნიშნის
მქონე სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 6 აგვისტოს საქარ-
თველოს ტერიტორიაზე, სგპ „ს-ში“ – F.... სანომრე ნიშნის მქონე
სატრანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 10 აგვისტოს საქართვე-
ლოს ტერიტორიაზე, სგპ „ნ-ში“ – F.... სანომრე ნიშნის მქონე სატ-
რანსპორტო საშუალებას; 2017 წლის 12 აგვისტოს საქართველოს
ტერიტორიაზე, სგპ „ნ-ში“ – F.... სანომრე ნიშნის მქონე სატრან-
სპორტო საშუალებას.

• რ. ბ-ს და ზ. ტ-ს ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

რ. ბ., ზ. ტ., რ. მ. და ბ. შ. 2017 წლის 19 აგვისტოს (11:00 სთ-იდან
23:00 სთ-მდე პერიოდში), ქალაქ ბ., ბ-ს დასახლებაში (.... მიმდე-
ბარე ტერიტორიაზე) გაჩერებულ „D....-ის“ მარკის ავტობუსში (სა-

ნომრე ნიშნით F...) ინახავდნენ აქციზური მარკის სავალდებულო დართვას დაქვემდებარებულ, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის საბაზრო ღირებულების საქონელს – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმს (სიგარეტი ,....) ქართული აქციზური მარკის ნიშანდების გარეშე.

რ. პ-მ, ზ. ტ-მ, რ. ო-მა და ბ. შ-მ, (2017 წლის 19 აგვისტოს 23:00 სთ-იდან 2017 წლის 20 აგვისტოს 01:06 სთ-მდე პერიოდში) მათ მფლობელობაში არსებული „D-ს დასახლებიდან ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-ში გადაზიდეს აქციზური მარკის სავალდებულო დართვას დაქვემდებარებული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის ღირებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმი (სიგარეტი „....“) ქართული აქციზური მარკის ნიშანდების გარეშე.

რ. ბ. და ზ. ტ-მ 2017 წლის 20 აგვისტოს, წინასწარი შეთანხმებით, ჯგუფურად, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 73 380 ლარის საბაზო ღირებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმი (სიგარეტი „....“) მათ მფლობელობაში არსებულ „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...) სპეციალურად მოწყობილი სამაღავით საბაზო კონტროლისაგან მაღლად გადაიტანეს საქართველოს საბაზო საზღვარზე, საბაზო გამშვებ პუნქტ „ს-ში“.

2. პათუმის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 17 მაისის განაჩენით:

• ზ. ტ., – დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და იმავე მუხლის მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში.

ზ. ტ. ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა და იმავე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

მსჯავრდებულ ზ. ტ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2017 წლის 20 აგვისტოდან.

• რ. ბ., – დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და იმავე მუხლის მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ ბრალდებაში და გამართლდა.

რ. ბ. ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა და

იმავე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

რ. პ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 (სამი ათასი) ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა მეორე სასჯელი და საპოლონდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, რ. პ-ს, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

რ. პ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმებულია.

მსჯავრდებულ რ. პ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2017 წლის 20 აგვისტოდან.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორმა დავით ჭარბაძემ, მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. პ-ს ინტერესების დამტკიცების, ადვოკატმა ს. ბ-მ.

4. 2018 წლის 24 სექტემბერს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორმა დავით ჭარბაძემ მიმართა შუამდგომლობებით მსჯავრდებულების – რ. პ-ს და ზ. ტ-ს მიმართ საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების შესახებ, რომლითაც სახელმწიფო პრალმდებელმა მოითხოვა:

• ზ. ტ-ს მიმართ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანა შემდეგი პირობებით:

ზ. ტ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს: საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის, სსკ-ის 55-ე შუხლის გამოყენებით – 7 შეიძი წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 2 წელი უნდა განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 5 წელი, საქართველოს სსკ-ის 63-ე, 64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 5 წლის გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისროს ჯარიმა – 5 000 ლარი; საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – ჯარიმა 4 000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ ზ. ტ-ს სასჯელის სახით შეეფარდოს 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 2 წელი განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 5 წელი საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩატვალოს პირობით, 5 წლის გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 5000 ლარი.

- რ. ბ-ს მიმართ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის შესახებ შემდეგი პირობებით:

რ. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიერაჯოს: საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით ჯარიმა – 20 000 ლარი. ასევე, სსკ-ის 41-ე და 52-ე მუხლების საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვროს სახელმწიფოს სასარგებლოდ ქონების უსაყიდლოდ ჩამორთმევა და მსჯავრდებულების მფლობელობაში არსებული „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...) უკანონოდ შენახული და გადაზიდული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის ღირებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნანარმი (სიგარეტი „M. L.“) ქართული აქციზური მარკის ნიშანების გარეშე და „D-ს“ მარკის ავტობუსი (სანომრე ნიშნით F...) – გადაეცეს სახელმწიფოს უსასყიდლოდ; საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის საფუძველზე – ჯარიმა – 10 000 ლარი; საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის ჯარიმა – 5 000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ რ. ბ-ს მიერაჯოს 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით ჯარიმა – 20 000 ლარი. მასვე სსკ-ის 41-ე მუხლისა და 52-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვროს სახელმწიფოს სასარგებლოდ ქონების უსასყიდლოდ ჩამორთმევა და მსჯავრდებულების მფლობელობაში არსებული „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...) უკანონოდ შენახული და გადაზიდული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის ღირებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნანარმი (სიგარეტი „M. L.“) ქართული აქციზური

მარკის ნიშანდების გარეშე და „D-ს“ მარკის ავტობუსი (სანომრე ნიშნით F...) – გადაეცეს უსასყიდლოდ სახელმწიფოს.

სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე მსჯავრდებულებმა – ზ. ტ-მ, რ. ბ-მ და მათმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ბ-მ მხარი დაუჭირეს საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებას იმ მოტივით, რომ მსჯავრდებულები აღიარებენ და ინანიებენ ჩადენილ დანაშაულს და სურთ საპროცესო შეთანხმების დამტკიცება.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინებით აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორ დავით ჭარბაძის შუამდგომლობები საქმის არსებითი განხილვის გარეშე ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს მიმართ განაჩენის გამოტანის შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორმა დავით ჭარბაძემ და მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ბ-მ. კასატორებმა ითხოვეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინების გაუქმება და საპროცესო შეთანხმების დამტკიცება, საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის შესახებ შუამდგომლობაში მითითებული პირობებითა და საფუძვლებით.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა, ასევე მსჯავრდებულებმა – ზ. ტ-მ, რ. ბ-მ და მათმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ბ-მ მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივრებს და მოითხოვეს მათი დაკმაყოფილება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონდა აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორ დავით ჭარბაძისა და მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ბ-ს საკასაციო საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩინა, რომ ისინი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინება უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. სასამართლომ საქმის მასალების საფუძველზე კანონის მოთხოვნათა დაცვით განიხილა საკასაციო საჩივრები, შუამდგომლობების დასაბუთებულობა და აღნიშნავს, რომ საქმეზე წარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობით, კერძოდ: მოწმეების – 6. მ-

ს, თ. ჯ-ს, ა. რ-ს გამოკითხვის ოქმებითა და თ. ჯ-ს და ნ. მ-ს მონაწილეობით შედგენილი დათვალიერების ოქმებით, ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 18 ნოემბრის განაჩენით, ნასამართლობის ცნობით, საინფორმაციო პორტალ POL.GE-ს დათვალიერების ოქმით, პროკურორის 2017 წლის 5 სექტემბრის შუამდგომლობითა და სასამართლოს განჩინებით სგპ „ს-დან“, სგპ „ს-დან“ და სგპ „ნ-დან“ ინფორმაციის გამოთხოვის შესახებ, სგპ „ს-დან“ ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმითა და გამოთხოვილი ინფორმაციით, სსიპ შემოსავლების სამსახურის საბაჟო დეპარტამენტიდან (სგპ „ნ.“, სგპ „ს.“) ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმითა და გამოთხოვილი ინფორმაციით, ვიდეოინფორმაციების დათვალიერების ოქმითა და დათვალიერებული ინფორმაციით, დადგენილებით „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...), ჩხრეკის ჩატარების შესახებ, ჩხრეკის ოქმითა და მის შედეგად ავტობუსიდან ამოღებული 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმით (სიგარეტი „M. L.“), ჩხრეკის შედეგად ამოღებული „D-ს“ მარკის ავტობუსით (სანომრე ნიშნით F...), ავტომობილის სახელმწიფო სარეგისტრაციი სანომრე ნიშნით – Z... (კუსტარულად გადაკეთებული), ჩხრეკის შედეგად ამოღებული რ. ო-ს კონვერტაციის ქვითრით, 2017 წლის 17 ივნისის სანოტარო აქტით, რ. ბ-ს და ზ. ტ-ს დაკავებისა და პირადი ჩხრეკის ოქმებითა და ასევე საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებათა ერთობლივით უტყუარად დასტურდება მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდებები.

3. ამდენად, საკასაციო პალატა არ ეთანხმება გასაჩივრებული განჩინების დასკვნას, რომ მოცუემულ საქმეში არ არის წარმოდგენილი საკმარისი მტკიცებულებები საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოსატანად და ამასთანავე, კონკრეტულ შემთხვევაში, ვინაიდან მსჯავრდებულები – რ. ბ. და ზ. ტ. პირველი ინსტანციის სასამართლომ გაამართლა საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებებში, ბრალდების მხარის მოთხოვნა ბრალდების მითითებულ ნაწილში გამართლებული პირების საპროცესო შეთანხმების საფუძველზე გამტყუნების შესახებ კანონშეუსაბამოა და არღვევს სისხლის სამართლის კანონით განსაზღვრულ საპროცესო შეთანხმების არსს და არ ემსახურება სისხლის სამართლის პროცესის პრინციპებს.

4. მითითებულ საკითხთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს შემდეგ გარემოებებზე:

- საქართველოს სსკ-ის 213-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად: „სასამართლო უფლებამოსილია სასამართლოს მიერ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის თაობაზე შუამ-

დგომლობის განხილვის შედეგად მიიღოს გადაწყვეტილება სასამართლოს მიერ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის, საქმის პროკურორისთვის დაბრუნების ან კანონით დადგენილი წესით საქმის არსებითი განხილვის თაობაზე“. იმავე მუხლის მე-6' ნაწილის თანახმად: „თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ამ კოდექსის მე-3 მუხლის მე-11' ნაწილით გათვალისწინებული საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოსატანად საქმარისი მტკიცებულებები არ არსებობს, ან დაადგენს, რომ სასამართლოს მიერ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის თაობაზე პროკურორის შუამდგომლობა ამ თავის სხვა მოთხოვნათა დარღვევით არის წარდგენილი, იგი საქმეს პროკურორს უბრუნებს“.

სააპელაციო პალატამ განჩინების გამოტანისას იხელმძღვანელა სწორედ სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის XXI თავის (209-215-ე მუხლები, საპროცესო შეთანხმება) მოთხოვნათა გათვალისწინებით და განჩინების სამოსტვაციო ნაწილში მიუთითა, რომ მოცემულ საქმეში არ იყო წარმოდგენილი საქმარისი მტკიცებულებები საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოსატანად, მაგრამ საერთოდ არ იმსჯელა და არ შეაფასა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი არცერთი მტკიცებულება. შესაბამისად, გაურკვეველია, მაშინ, როდესაც პალატას არ შეუფასებია მტკიცებულებები, რის საფუძველზე აპელირებს მათ არასაკმარისობაზე.

• საქართველოს სსკ-ის 298-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად: „სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს, გამამართლებელი განაჩენის ნაცვლად გამამტყუუნებელი განაჩენი გამოიტანოს, გამოიყენოს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის უფრო მკაცრი მუხლი, დანიშნოს უფრო მკაცრი სასჯელი ან სხვა გზით გააუარესოს მსჯავრდებულის მდგომარეობა, თუ ბრალდების მხარემ შეიტანა სააპელაციო საჩივარი სწორედ ამ მოთხოვნით და თუ მას ასეთი პოზიცია ეკავა პირველი ინსტანციის სასამართლოში“.

მოცემულ შემთხვევაში საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ბრალდების მხარემ პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მათ შორის, სწორედ საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებებში მსჯავრდებულთა გამართლების ნაწილში და ითხოვა მათი დამნაშავედ ცნობა ამ კვალიფიკაციით როგორც პირველი ინსტანციის სასამართლოში, ისე – სააპელაციო საჩივარში.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატის მოტიცავია – რომ ეინაიდან მსჯავრდებულები ამ მუხლით წარდგენილ ბრალდებებში გამართლებულები იყვნენ, სახელმწიფო ბრალდებლის მოთხოვნა კანონშეუსაბამო იყო – უმართებულოა. საა-

პელაციო პალატამ ამ შემთხვევაშიც, მიუხედავად იმისა, რომ საა-ბელაციო სასამართლოში წარდგენილი იყო პროკურორის სააპელა-ციო საჩივარი ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს გამართლების ნაწილში მათი დამნა-შავედ ცნობის შესახებ, კვლავ არ შეაფასა ბრალდების მხარის მი-ერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, მითუფრო იმ ფაქტის გათ-ვალისწინებით, რომ პროკურორსა და მსჯავრდებულებს შორის გა-ფორმდა საპროცესო შეთანხმება, მათ აღიარეს ჩადენილი დანაშა-ული და სადავოდ აღარ გახადეს წარდგენილი ბრალდების კვალი-ფიკაცია. ამასთანავე, ბუნებრივია, სააპელაციო პალატა იმსჯელებ-და სახელმწიფო ბრალმდებლის სააპელაციო საჩივრის არგუმენ-ტებსა და მოთხოვნაზე იმ შემთხვევაში, თუ პროკურორი საერთოდ არ მიმართავდა სასამართლოს საქმის არსებითი განხილვის გარე-შე განაჩენის გამოტანის შუამდგომლობით და მხოლოდ ის ფაქტი, რომ პროკურორმა მიმართა აღნიშნული შუამდგომლობით, არ წარ-მოადგენს სააპელაციო საჩივრის განხილვასა და მისი მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის უპირობო საფუძველს. სააპელა-ციო პალატას ამ შემთხვევაშიც უნდა ემსჯელა მსჯავრდებულე-ბისათვის საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლით წარდგენილი ბრალ-დების ირგვლივ და მიეღო შესაბამისი გადაწყვეტილება.

5. რაც შეეხება მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს ქმედებე-ბის სამართლებრივ შეფასებას, საკასაციო პალატა თავდაპირვე-ლად აღნიშნავს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით ფაქტობრივად დადას-ტურებულად მიიჩნია მსჯავრდებულთა მიმართ წარდგენილი ბრალ-დებები, იმ განსხვავებით, რომ სასამართლომ მათი ქმედებების საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლით დამატებით დაკვალიფიცი-რება მართებულად არ მიიჩნია, ვინაიდან, მისი მოსაზრებით, პასუ-ხისმგებლობა აღნიშნული მუხლით დადგენილი ქმედებისათვის სრულადაა გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხ-ლის შესაბამისი – ბრალად შერაცხული ნაწილებით.

6. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს განმარტებას საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლთან მიმართებით, თუმცა არ იზიარებს მსჯავრდებულთა ქმედებების სამართლებრივ შეფასებას, კერძოდ:

7. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 214-ე მუხლის უშუალო ობიექტია სახელმწიფოს ეკონომიკური და კონკრეტუ-ლად, ფინანსური ინტერესი; დანაშაულის საგნები კი ამ მუხლით გათვალისწინებული პასუხიმგებლობის დადგენისათვის დაყოფი-ლია ორ ჯგუფად: პირველი – ეს არის თავისუფალ ბრუნვაში მყოფი საგნები, რომელთა გადატანა ან გადმოტანა ეკონომიკურ საზ-ღვარზე დასჯადია, თუ ის კანონში მითითებული არალეგალური

ხერხებით ხდება, რომელიც ეხება დიდი ოდენობით ან განსაკუთრებით დიდი ოდენობით მოძრავ ნივთებს და მეორე – საგნები, რომლებიც ამოღებულია თავისუფალი ბრუნვიდან და მათი გადაადგილება ეკონომიკურ საზღვარზე აკრძალულია ამავე მუხლში მითოთებული სხვა გარემოებების მიუხედავად – ეს ეხება იარაღს, რადიაქტიურ, შხამიან ნივთიერებებს და ასევე, 214-ე მუხლის ამ ნაწილში მითითებულ სხვა საგნებს. დაასაშაულის ობიექტური მხარე გამოიხატება დიდი ან განსაკუთრებით დიდი ოდენობით მოძრავი ნივთის გადატანასა და გადმოტანაში; დაასაშაულის ობიექტური მხარე მოიცავს მოქმედებას – კონტრაბანდის საგნის გადატანას და გადმოტანას, ხოლო დაასაშაულის ჩადენის ადგილია საქართველოს ეკონომიკური საზღვარი; კონტრაბანდა კი არის საქონლის ფარულად გადატანა სახელმწიფო საზღვარზე.

8. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის ობიექტურ მხარეს, იგი გამოიხატება აქციზური მარკის სავალდებულო დართვას დაქვემდებარებული საქონლის აქციზური მარკის გარეშე გამოშვება, შენახვა, რეალიზაციასა ან გადაზიდვაში.

9. საკასაციო პალატა ალნიშნავს, რომ უსაფუძვლოა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შემდეგი მსჯელობა: ვინაიდან სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია მსჯავრდებულების მიერ სავალდებულო აქციზურ მარკას დაქვემდებარებული საქონლის უკანონო შენახვა და გადაზიდვა, იგი საბაჟო მიზნებისათვის ღირებულების არმქონეა, რადგან დეკლარირებას ექვემდებარება არა სასაქონლო ბრუნვაში აკრძალული ნივთი, არამედ – თავისუფალ ბრუნვაში არსებული საქონელი; უაქციზო სიგარეტი ამ შემთხვევაში დეკლარირებას ვერ დაქვემდებარებოდა მისი ბრუნვაში მიმოქცევისათვის დადგენილი აკრძალვის გამო; დადგენილია, რომ მათ მიერ უკანონიდ შენახული და გადაზიდული საქონელი, მისი ბუნებიდან გამომდინარე, არ ნარმოადგენდა დასადეკლარირებელ საქონელს და ვერც მოხდებოდა მისი დეკლარირება თუნდაც ხილულად გადატანით.

10. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის შემადგენლობისათვის გადამწყვეტია დიდი ოდენობის ან განსაკუთრებით დიდი ოდენობის ღირებულების მქონე მოძრავი ნივთის საქართველოს ეკონომიკურ საზღვარზე გადატანის ან გადმოტანის ფაქტი, ხოლო საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლით პასუხისმგებლობა დაწესებულია საქართველოს ტერიტორიაზე აქციზური მარკებით ნიშანდების გარეშე გამოშვების, შენახვის, რეალიზაციისა ან გადაზიდვისათვის, საქონლის შიდა – საქართველოს ტერიტორიაზე ბრუნვიდან გამომდინარე. შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის დისპოზიციის თანახმად, იმისათვის, რომ ქმედება დაკვალიფიცირდეს მითითებული მუხლით,

აუცილებელი არაა, რომ პირმა საქართველოში მარკირებას დაქვემდებარებული ნივთი საქართველოს საბაჟო საზღვარზე აუცილებლად მარკირებული სახით გადაიტანოს, ან გადმოიტანოს, არამედ აღნიშნული ქმედება უნდა განხორციელდეს საქონლის გადაადგილებასთან და არა – მარკირებასთან დაკავშირებული წესის დარღვევით. ამდენად, ამ მუხლით ქმედების კვალიფიკაციისათვის არარელევანტურია საბაჟო წესების დარღვევით გადატანილი მოძრავი ნივთი ექვემდებარებოდა თუ არა მარკირებას.

11. წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ მსჯავრდებულებმა 73 380 ლარის საბაჟო ღირებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმი (სიგარეტი „...“) არ დაადეკლარირეს და მალულად მოათავსეს მათ მფლობელობაში არსებული „D-ს“ მარკის ავტობუსის (სანომრე ნიშნით F....) სპეციალურად მოწყობილ სამალავში და ფარულად გადაიტანეს საქართველოს საბაჟო საზღვარზე. შესაბამისად, გამოკვეთილია საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედების ყველა ნიშანი, კერძოდ: დადგენილია უკანონოდ გადატანილი საქონლის საბაჟო ღირებულება – 73 380 ლარი, საქართველოს ეკონომიკურ საზღვარზე საქონლის – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმის (სიგარეტი „...“) მალულად, ავტობუსში განთავსებული სამალავის გამოყენებით გადატანის ფაქტი, რაც წარმოადგენს დამოუკიდებელ, დამთავრებულ დანაშაულს, რომელიც არ შეიძლება მიჩნეულ იქნეს და რომელსაც არ მოიცავს საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობა.

12. საკასაციო პალატა ასევე იზიარებს პროკურორისა და მსჯავრდებულების მოთხოვნას საქართველოს სსკ-ის 41-ე და 52-ე მუხლების საფუძველზე „D-ს“ მარკის ავტობუსის (სანომრე ნიშნით F....) სახელმწიფოსათვის უსასყიდლოდ გადაცემის შესახებ შემდეგი საფუძვლებით: საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ მითითებულ ავტობუსში მოწყობილია სპეციალური სამალავი, რომელშიც განთავსებული იყო განსაკუთრებით დიდი ოდენობის საბაჟო ღირებულების მქონე საქონელი და, შესაბამისად, არ არის გამორიცხული, რომ იგი კვლავ გამოიყენონ ახალი დანაშაულის ჩასადენად.

13. საკასაციო პალატა დარწმუნდა, რომ საპროცესო შეთანხმების დადებისას მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს მიმართ არ განხორციელებულა ძალადობა, დაშინება, მოტყუება, მუქარა; ამასთან, მათ არ შეზღუდვიათ უფლება, მიეღოთ იურიდიული დახმარება. პალატის სხდომაზე გამოკვლეულ იქნა, რომ მსჯავრდებულები სრულად აცნობიერებენ საპროცესო შეთანხმებასთან დაკავშირებულ, კანონით გათვალისწინებულ ყველა მოთხოვნას, აღიარებენ

ბრალს და ეთანხმებიან პროკურორს სასჯელის ზომაზე. მსჯავრდებულები – ზ. ტ. და რ. ბ. ასევე აცნობიერებენ, რომ სასამართლო უფლებამოსილია, არ მიიღოს მხედველობაში შეთანხმების საფუძველზე პროკურორის მიერ წარმოდგენილი შუამდგომლობა.

14. მსჯავრდებულებისთვის ცნობილია საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 212-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ი“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული მათი უფლებები; მათთვის ასევე ცნობილია, რომ საპროცესო შეთანხმება მათ არ ათავისუფლებს სამოქალაქო პასუხისმგებლობისაგან.

15. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოთხოვნილი სასჯელი კანონიერი და სამართლიანია, რის გამოც არსებობს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 213-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილებით განსაზღვრული, შუამდგომლობის დაკმაყოფილების სამართლებრივი და ფაქტობრივი საფუძვლები.

16. აქვე, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინება შემაჯამებელი შინაარსისაა, საკასაციო პალატამ, სწრაფი მართლმსაჯულებისა და მსჯავრდებულთა საუკეთესო ინტერესებიდან გამომდინარე, განიხილა პროკურორის შუამდგომლობები მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს მიმართ საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების თაობაზე და მიაჩნია, რომ ისინი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო აღნიშნული განჩინება უნდა გაუქმდეს.

17. ამდენად, აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორ დავით ჭარბაძის, მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ბ-ს საკასაციო საჩივრები და აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორ დავით ჭარბაძის შუამდგომლობები მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს მიმართ საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების თაობაზე საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლით, 209-ე-215-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროკურატურის პროკურორ დავით ჭარბაძის, მსჯავრდებულების – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ბ-ს საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს;

2. დამტკიცდეს აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის პროექტა-ტურის პროექტურორ დაკით ჭარბაძესა და მსჯავრდებულებს – ზ. ტ-ს და რ. ბ-ს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმებები;

3. გაუქმდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 ოქტომბრის განჩინება;

4. ზ. ტ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:

5. საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადე-ნისათვის, საქართველოს სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – 7 (შვი-დი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 2 (ორი) წელი განესაზღვროს პენიტენ-ციურ დანესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 5 (ხუთი) წელი საქარ-თველოს სსკ-ის 63-ე, 64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პი-რობით, 5 (ხუთი) წლის გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით შეეფარდოს ჯარიმა – 5 000 (ხუთი ათასი) ლარი;

6. საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – ჯარიმა 4 000 (ოთხი ათასი) ლარი;

7. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და საბო-ლობიდ ზ. ტ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 2 (ორი) წელი განესაზღვროს პენიტენცი-ურ დანესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 5 (ხუთი) წელი საქარ-თველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პი-რობით, 5 (ხუთი) წლის გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისროს ჯარიმა – 5000 (ხუთი ათასი) ლარი;

8. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „არასაპატიმ-რო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქარ-თველოს კანონის შესაბამისად, მსჯავრდებულ ზ. ტ-ს ყოფაქცევა-ზე კონტროლი და დახმარება დაევალოს პრობაციის ბიუროს მსჯავ-რდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით. მსჯავრდებულ ზ. ტ-ს დაევალოს, პრობაციის ბიუროს ნებართვის გარეშე არ შეიცვა-ლოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი;

9. ზ. ტ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება პატიმ-რობა გაუქმდეს;

10. მსჯავრდებულ ზ. ტ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს და-კავების დღიდან – 2017 წლის 20 აგვისტოდან;

11. რ. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:

12. საქართველოს სსკ-ის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და მე-5 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადე-

ნისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით ჯარიმა – 20 000 (ოცი ათასი) ლარი. მასვე საქართველოს სსკ-ის 41-ე და 52-ე მუხლების საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისროს სახელმწიფოს სასარგებლოდ ქონების უსასყიდლოდ ჩამორთმევა და მსჯავრდებულების მფლობელობაში არსებული „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...) უკანონოდ შენახული და გადაზიდული განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის ღილებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმი (სიგარეტი „M. L.“) ქართული აქციზური მარკის ნიშანდების გარეშე და „D-ს“ მარკის ავტობუსი (სანომრე ნიშნით F...) – უსასყიდლოდ გადაეცეს სახელმწიფოს;

13. საქართველოს სსკ-ის მე-200 მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – ჯარიმა – 10 000 (ათი ათასი) ლარი;

14. საქართველოს სსკ-ის 381-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – ჯარიმა – 5 000 (ხუთი ათასი) ლარი;

15. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ რ. ბ-ს მიესავოს 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით ჯარიმა – 20 000 (ოცი ათასი) ლარი. მასვე საქართველოს სსკ-ის 41-ე მუხლისა და 52-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვროს სახელმწიფოს სასარგებლოდ ქონების უსასყიდლოდ ჩამორთმევა და მსჯავრდებულების მფლობელობაში არსებული „D-ს“ მარკის ავტობუსში (სანომრე ნიშნით F...) უკანონოდ შენახული და გადაზიდული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 171 220 ლარის ღილებულების საქონელი – 48 920 კოლოფი თამბაქოს ნაწარმი (სიგარეტი „M. L.“) ქართული აქციზური მარკის ნიშანდების გარეშე და „D-ს“ მარკის ავტობუსი (სანომრე ნიშნით F...) – უსასყიდლოდ გადაეცეს სახელმწიფოს;

16. რ. ბ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმდეს;

17. მსჯავრდებულ რ. ბ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2017 წლის 20 აგვისტოდან;

18. ნივთიერი მტკიცებულებები – რ. ბ-ს საზღვრის კვეთის მონაცემების დათვალიერების ოქმი და დათვალიერებული ინფორმაცია; სასამართლოს განჩინების საფუძველზე სგპ „ს-დან“, სგპ „ს-დან“ და სგპ „ნ-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); სსიპ შემოსავლების სამსახურის საბაჟო დეპარ-

ტამენტიდან (სგპ „ს.“, სგპ „ნ.“ და სგპ „ს.“) ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმები და გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 2 DVD დისკზე, რომლებიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); ჩხრევის შედეგად ამოღებული რ. ო-ს სახელზე შევსებული კონვერტაციის ქვითარი, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს; 2017 წლის 17 ივნისის სანოტარო აქტი, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს; სგპ „ს-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 2 DVD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); მისო „კ-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 1 DVD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); მისო „კ-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 2 DVD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); მისო „კ-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 2 DVD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); ინდმენარმე „მ. ნ-ს“ ტოტალიზატორიდან გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 2 DVD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); რ. ო-ს ტელეფონზე განხორციელებული სატელეფონო კომუნიკაციის ამსახველი ინფორმაცია და კრებსი, ფარული საგამოძიებო მოქმედების ოქმი – აუდიომასალა, ჩანერილი 1 დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); სასამართლოს განჩინების საფუძველზე გამოთხოვილი ინფორმაცია, ჩანერილი 1 CD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში); რ. ბ-ს და ზ. ტ-ს მობილური ტელეფონებიდან ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმი და გამოთხოვილი ინფორმაცია, გამოთხოვილი ხმოვანი შეტყობინებები, ჩანერილი 1 CD დისკზე, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს (ასლი ინახება საგამოძიებო სამსახურში) – დაერთოს საქმის საქმის შენახვის ვადით;

19. ნივთიერი მტკიცებულება – ავტომანქნის სახელმწიფო სარეგისტრაციო სანომრე ნიშანი Z... (კუსტარულად გადაკეთებული), რომელიც ინახება საგამოძიებო სამსახურში; ამოღებული „...“ ნარნერიანი მუყაოს ყუთები, რომლებიც დალუქული ინახება საგამოძიებო სამსახურში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ განადგურდეს კანონით დადგენილა წესით;

20. „ნივთიერი მტკიცებულება – რ. ბ-ს და ზ. ტ-ს პირადი ჩხრევების შედეგად ამოღებული მობილური ტელეფონები, რომლებიც ინახება საგამოძიებო სამსახურში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეს მესაკუთრეს ან მისი ნდობით აღ-

ჭურვილ პირს, კანონით დადგენილი წესით; ასევე – მსჯავრდებულ რ. ბ-ს პირადი ჩხრეკისას ამოღებული შავი საფულე, რომელშიც მო-თავსებული იყო: 6 ცალი აშშ 100 – დოლარიანი კუპიურა, 1 ცალი აშშ 50-დოლარიანი კუპიურა, 6 ცალი აშშ 20-დოლარიანი კუპიურა, 5 ცა-ლი აშშ 10 – დოლარიანი კუპიურა, 1000 სომხური დრამი და 5 თურ-ქული ლირა, 10 საბანკო და სხვა სახის სავიზიტო ბარათი საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეს მესა-კუთრეს ან მისი ნდობით აღჭურვილ პირს, კანონით დადგენილი წე-სით. ზ. ტ-ს პირადი ჩხრეკის შედეგად ამოღებული 1 გახსნილი კო-ლოფი სიგარეტი „MASTER LIGHTS“, რომელზეც არ არის დაკრული აქციზური მარკა, უსასყიდლოდ გადაეცეს სახელმწიფოს, ხოლო სა-აღრიცხვო ფურცელი და შეს „უ-ის“ საკონტროლო სალარო აპარა-ტის ჩეკი დაერთოს საქმეს საქმის შენახვის ვადით“.

21. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება, გარდა კანონით გათ-ვალისწინებული შემთხვევისა.

მხარეთა შორის დადგებული საპროცესო შეთანხების დამტკიცებაზე უარი

განჩინება
საქართველოს სახელი

№416აპ-18

10 დეკემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძი-ების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების სტაჟიორ-პროკურორ როინ ხინთიბიძის საკასაციო საჩივარი თბილისის საა-პელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. გ. ჩ-ას, – ნასამართლევს, – ბრალი ედება ნარკოტიკული სა-შუალების უკანონო შეძენასა და შენახვაში, ჩადენილი არაერ-

თგზის, იმის მიერ ვისაც წინათ ჩადენილი აქვს ამ თავით გათვალისწინებული რომელიმე დანაშაული. მასვე ბრალი ედება ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებაში, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ნასამართლევი პირის მიერ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2. 2018 წლის 15 მარტს, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 9 ივლისისა და 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენებით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე და 273-ე მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის ნასამართლევი გ. ჩ-ა მეგობრებთან – ზ. ზ-ასა და რ. ჯ-ასთან ერთად, ამ უკანასკნელის „აუდის“ ფირმის ავტომანქანით, სახელმწიფო ნომრით ..., გადაადგილდებოდა თბილისში, ...-ის №-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სადაც საპატრულო პოლიციის ეკიპაჟმა, გადამოწმების მიზნით გააჩერა, რა დროსაც დადგინდა, რომ გ. ჩ-ა უკანონოდ ინახავდა მის მიერ გამოძიებით დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში, ასევე უკანონოდ შეძენილ 0,0605 გრამ (საერთო წონით) ნარკოტიკულ საშუალება „ჰეროინს“. იმავე დღეს საქართველოს შსს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური მთავარი სამმართველოს მიერ გაცემული ნარკოლოგიური შემოწმების ექსპერტიზის №... დასკვნის მიხედვით, გ. ჩ-ას დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება „ოპიუმის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარების ფაქტი.

3. 2018 წლის 12 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიაში გამართულ წინასასამართლო სხდომაზე თბილისის პროკურატურის შს სამინისტროს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების სტაჟიორ-პროკურორმარინის ხინთიბიძემიშუამდგომლა ბრალდებულ გ. ჩ-ასთან დადებული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცება და საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განჩინებით პროკურორი როინ ხინთიბიძის შუამდგომლობა საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის თაობაზე არ დაკმაყოფილდა. ამავე სხდომაზე მიღებული განჩინებით საქმის არსებითი განხილვის სხდომა დაინიშნა 2018 წლის 26 ივნისს, 15:00 საათზე.

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განჩინება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის პროკურატურის შს სამინისტროს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილე-

ბის სტაჟიორ-პროექტორმა როინ ხინთიბიძემ და ითხოვა თბილის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 12 ივნისის საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებაზე უარის თქმის შესახებ განჩინების გაუქმება და მხარეთა შორის დადებული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცება.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინებით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განჩინება დარჩა უცვლელად.

7. კასატორი – სტაჟიორ-პროექტორი როინ ხინთიბიძე წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებაზე უარის თქმის შესახებ განჩინების გაუქმებასა და მხარეთა შორის დადებული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებას. კასატორის მითითებით, არ არსებობს საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებაზე უარის თქმის საფუძველი. დაუსაბუთებელია სასამართლოს მსჯელობა ნასამართლობის გაქარწყლებასთან დაკავშირებით. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 79-ე მუხლის მე-3 ნაწილით სხვადასხვა კატეგორიის დანაშაულების ჩადენისთვის ნასამართლობის გაქარწყლების სხვადასხვა ვადაა გათვალისწინებული, მაგრამ მოცემული დანაწესი არ ვრცელდება დანაშაულთა ერთობლიობის დროს, შთანთქმის ან შეკრების გამოყენებისას ნასამართლობის გაქარწყლების წესზე. ასეთ შემთხვევაში იცვლება როგორც სასჯელის მოხდის, ასევე ნასამართლობის გაქარწყლების რეჟიმი და ჩადენილი დანაშაულის კატეგორიის მიუხედავად, ნასამართლობა ყველა დანაშაულისთვის გაქარწყლდება ერთიანად, ყველაზე მძიმე დანაშაულისათვის დაწესებული ნასამართლობის გაქარწყლებისას. კასატორი უთითებს, რომ გ. ჩ-ას საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით ნასამართლობის ვადა გაუქარწყლდება არა დამოუკიდებლად, არამედ – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ნასამართლობის გაქარწყლების ვადასთან ერთად, კერძოდ – 2020 წლის 30 ივლისს. რაც შეეხება ბრალდებულის მიერ არადამაჯერებლი პასუხების გაცემას, სასამართლოს აღნიშნული მითითება როგორც ბრალდების, ისე დაცვის მხარეთათვის გაურკვეველია, ვინაიდან გ. ჩ-ა გარკვევით პასუხობდა კითხვებს საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებასთან დაკავშირებით.

8. საკასაციო სხდომაზე სტაჟიორ-პროექტორმა როინ ხინთიბიძემ მხარი დაუჭირა საჩივარს და ითხოვა მისი დაკმაყოფილება.

დაცვის მხარე ასევე დაეთანხმა პროკურორის საკასაციო საჩივარს და ითხოვა მისი დაკმაყოფილება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ სტაჟიორ-პროკურორ როინ ხინ-თიბიძის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

2. საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება და იზარებს თბილი-სის სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

3. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, გ. ჩ-ას ბრალი ედება ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებაში, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ნასა-მართლევი პირის მიერ. შესაბამისად, მოცემულ შემთხვევაში უნ-და დადგინდეს, იყო თუ არა გ. ჩ-ა ნარსულში ნასამართლევი ნარ-კოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებისთვისათვის და ამასთანავე, დანაშაულის ჩადენის მო-მენტისთვის ხომ არ ჰქონდა ნასამართლობა გაქარწყლებული (სა-ქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მე-6 ნაწილი).

4. მოცემულ შემთხვევაში ქმედების საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით დაკვალიფიცირებისათვის (ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა და შენახვა, იმის მი-ერ, ვისაც წინათ ჩადენილი აქვს ამ თავით გათვალისწინებული რო-მელიმე დანაშაული) ასევე აუცილებელია – საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით ნასამართლობის არსებობის ფაქტი.

5. ნარმოდგენილი საქმის მასალების თანახმად, თბილისის სა-ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 9 ივლისის განაჩენით გ. ჩ-ა ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიერაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნ-ქტით, საქართველოს სსკ-ის 55-ე მუხლის გამოყენებით – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩაეთვალა პირობით. მასვე საქარ-თველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, დამატები-თი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 5000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით – თავისუფლების აღკვე-თა 6 თვით, რაც ჩაეთვალა პირობით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლე-ბად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიო-

ბით გ.ჩ-ას მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც ჩაეთვა-ლა პირობით და გამოსაცდელ ვადად განესაზღვრა 3 წელი. მასვე საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 5000 ლარი.

6. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა კოლეგიის 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენით გ.ჩ-ა ცნობილიქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2013 წლის 14 თებერვლის ეპიზოდი), საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-2¹ ნაწილის გამოყენებით – თავისუფლების აღკვეთა 3 თვით.

საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2013 წლის 17 ივლისის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 6 თვით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე უფრო მკაც-რმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ გ.ჩ-ას დანაშაულთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 6 თვით. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 9 ივლისის განაჩენით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის საფუძველზე დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუქმდელი ნაწილი – 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ გ.ჩ-ას განაჩენთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით.

გ.ჩ-ას სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2013 წლის 31 ივლისიდან.

7. გ.ჩ-ა პენიტენციური დაწესებულებიდან 2014 წლის 30 ივლისს სასჯელის მოხდით გათავისუფლდა. შესაბამისად, 2014 წლის 30 ივლისს გ.ჩ-ამ სრულად მოიხადა 2013 წლის 9 ივლისისა და 2013 წლის 31 ივლისის განაჩენებით დანიშნული საპატიმრო სასჯელი.

8. საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიუროს უფროსის 2018 წლის 10 პრილის №... წერილის შესაბამისად, 2013 წლის 9 ივლისის განაჩენით დაკისრებული ჯარიმა – 5000 ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტში გადაირიცხა 2014 წლის 31 იანვარს. სააღსრულებო ფურცელზე დავალიანება არ ირცხება.

9. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 79-ე მუხლის მე-3 ნაწილს „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ნაკლებად მძიმე დანაშაულისათვის თავისუფლების აღკვეთით მსჯავრდებულის ნასამართლობა გაქარწყობდება სასჯელის მოხდიდან სამი წლის შემდეგ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-12 მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, ნაკლებად

მძიმეა ისეთი განზრახი ან გაუფრთხილებლობითი დანაშაული, რომლის ჩადენისათვის ამ კოდექსით გათვალისწინებული მაქსიმალური სასჯელი არ აღემატება ხუთი წლით თავისუფლების აღვეთას.

10. მაშასადამე, ვინაიდან საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული განეკუთვნება ნაკლებად მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას, გ. ჩ-სა ნასამართლობა გაუქარნყლდებოდა სასჯელის მოხდიდან სამი წლის შემდეგ. კერძოდ, როგორც ალინიშნა, გ. ჩ-ამ სასჯელი მოიხადა 2014 წლის 30 ივლისს (როდესაც პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლდა). შესაბამისად, მას ნასამართლობა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის გაუქარნყლდა 2017 წლის 30 ივლისს, ანუ სამი წლის შემდეგ. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად კი, გ. ჩ-სა 2018 წლის 15 მარტს დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება – „ოპიუმის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარების ფაქტი.

11. მართალია, გ. ჩ-ა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლთან ერთად, ასევე მსჯავრდებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, რომელიც მიეკუთვნება მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას (განაჩენის გამოტანის დროს ქმედება განეკუთვნებოდა განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას), მაგრამ მოცემულ შემთხვევაში თითოეული დანაშაულისათვის ნასამართლობის გაქარნყლების ვადა უნდა გამოითვალის ცალ-ცალკე, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მესამე ნაწილი ნასამართლობის გაქარნყლების ვადას დანაშაულთა კატეგორიის მიხედვით, ინდივიდუალურად განსაზღვრავს და კანონმდებლობაში არ არსებობს ნორმა, რომელიც განაჩენთა ან/და დანაშაულთა ერთობლიობის დროს ნასამართლობის ვადის გაქარნყლებას სხვაგვარად მოაწესრიგებდა.

12. პროკურორის განმარტება, რომ დანაშაულთა ერთობლიობის დროს ნასამართლობა ყველა დანაშაულისათვის ქარნყლდება ერთიანად, ყველაზე მძიმე დანაშაულისათვის დაწესებული ნასამართლობის გაქარნყლებისთანავე, არ გამომდინარეობს სისხლის სამართლის კოდექსიდან და ამასთანავე, მოცემული განმარტება 79-ე მუხლით გათვალისწინებულ დანაწესზე მეტად მკაცრია, ვინაიდან იგი მაკვალიფიცირებელი გარემოების წინაპირობას ქმნის და, შესაბამისად, პირის სამართლებრივ მდგომარეობას ამძიმებს.

13. ამდენად, სასჯელთა შეკრების ან შთანთქმის შემთხვევაში, ყველაზე მძიმე დანაშაულისათვის დაწესებული ნასამართლობის გაქარნყლების ვადა, არ მოიცავს სხვა, უფრო მსუბუქი დანაშაუ-

ლის ნასამართლობის გაქარწყლების ვადასაც და შესაბამისად, სასაჯელის მოხდის შემდეგ გაქარწყლების ვადის დინება ყოველი მუხლისათვის ერთმანეთისაგან დამოუკიდებლად (დანაშაულის კატეგორიის შესაბამისად) მიმდინარეობს.

14. საკასაციო პალატა უთითებს, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე არ გაძევს როგორც იმავე მუხლით ნასამართლევი პირის მიერ ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარების, ისე ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენისა და შენახვის იმის მიერ ვისაც წინათ ჩადენილი აქვს ამ თავით გათვალისწინებული რომელიმე დანაშაული – ბრალდების შემადგენლობა, ვინაიდან გ. ჩ-ას წინა ნასამართლობა (სსკ-ის 273-ე მუხლი) გაქარწყლებული აქვს.

15. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სტაჟიორ-პროკურორ როინ ხინთიბიძის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინება საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებაზე უარის თქმის შესახებ უნდა დარჩეს უცვლელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე, 307-ე მუხლებით, 209-ე-215-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების სტაჟიორ-პროკურორ როინ ხინთიბიძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. საკასაციო განაჩენი

გამამტყურებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა (საქართველოს
სსკ-ის 276-ი მუხლის 1-ლი და მე-3 ნაწილი)

განაჩენი საქართველოს სახელით

№119აპ-18

3 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. ლ-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ რ. ლ-ას საკასაციო საჩივარი ქუ-
თაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2018 წლის 15 იანვრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, გ. ლ-ს, – და-
ბადებული , – ბრალი დაედო ტრანსპორტის მოძრაობის უსაფ-
რთხოების წესის დარღვევაში, რამაც გამოიწვია ჯანმრთელობის
ნაკლებად მძიმე და მძიმე დაზიანებები, კერძოდ:

2015 წლის 13 ივნისს ს-ის საავტომობილო გზის 43-ე კილომეტ-
რზე, ლ-ის მუნიციპალიტეტის სოფელ ხ-ას ტერიტორიაზე, გ. ლ-მ,
რომელიც მართავდა ავტომანქანა „მაზდას“, სახელმწიფო ნომრით
..., დაარღვია „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანო-
ნის 32-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის, 34-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „გ“
ქვეპუნქტის მოთხოვნები და შეეჯახა საპირისპიროდ მოძრავ სამ-
გზავრო ავტობუსს, სახელმწიფო ნომრით ..., რომელსაც მართავ-
და ა. ა-ი. შეჯახების შედეგად ავტობუსმა დაკარგა მოძრაობა, გა-
დავიდა საპირისპირო ზოლში და შეეჯახა საპირისპიროდ მოძრავ
„...“ მარკის სატენიროს, სახელმწიფო ნომრით ..., რომელსაც მარ-
თავდა ს. გ. ავტოსაგზაო შემთხვევის შედეგად მ. წ-მა, ი. დ-მა და ა.
ა-მა მიიღეს ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე ხარისხის დაზიანე-
ბები, ხოლო ფ. ჩ-მა – ჯანმრთელობის მძიმე ხარისხის დაზიანება.

2. ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემ-
ბრის განაჩენით გ. ლ. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის პირველი და მესამე ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებაში.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა შოთა ჩხაიძემ და იოხოვა ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის გამამართლებლი განაჩენის გაუქმება და გ. ლ-ის საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის პირველი და მესამე ნაწილებით დამნაშავედ ცნობა.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 15 იანვრის განაჩენით ოზურგეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ შოთა ჩხაიძის სააპელაციო საჩივრი დაკმაყოფილდა:

გაუქმდა ოზურგეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის გამამართლებელი განაჩენი გ. ლ-ის მიმართ. გ. ლ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის პირველი და მესამე ნაწილებით და სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 ლარი. მასვე 1 წლითა და 6 თვით ჩამოერთვა ავტოსატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

გაუქმდა გ. ლ-ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – გირა და გირაოს შემტანს განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში სრულად უნდა დაუბრუნდეს გირაოს სახით შეტანილ ფულადი თანხა – 4 000 ლარი.

ნივთმტკიცება – ავტომანქანა „მაზდა“, სახელმწიფო ნომრით ..., რომელიც განთავსებულია „გ-ის“ სპეციალურ ავტოსადგომზე, საქმეზე მიღებული საბოლოო გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ, უნდა დაუბრუნდეს მის მფლობელს.

5. კავალერი – მსჯავრდებულ გ. ლ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი რ. ლ-ა საკასაციო საჩივრით ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 15 იანვრის განაჩენის გაუქმებას იმ მოტივით, რომ განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია, ვინაიდან ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები გრივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ ადასტურებს გ. ლ-ის ბრალებულობას; სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლოდ გაიზიარა ბრალდების მხარის და უარყო დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ექსპერტების ჩვენებები; სააპელაციო პალატამ ასევე დაუსაბუთებლად მიანიჭა უპირატესობა ს. გ-ს ჩვენებას, თავად შეითავსა ექსპერტის ფუნქციები და მოწმე გ-ს ჩვენების საფუძველზე დასკვნა, რომ გ. ლ-მ დაარღვია „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ კანონის მოთხოვნები.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივრი, შეისწავ-

ლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოწმე ა. ა-მა განმარტა, რომ მუშაობს ფირმა „...“ მძღოლად, თბილისი-სალონიკის ხაზზე. 2015 წლის 13 ივნისს, პირველის ნახევრაზე, გამოვიდა თ. ავტობუსს მართავდა ოვითონ, ხოლო დამხმარე მძღოლი იყო ი. დ-ი. ავტობუსში იმყოფებოდა 14 მგზავრი. ლ-ში, სოფელ ნ-ში, მოძრაობდა 40-50 კმ/სთ სიჩქარით, თავისი გზის სავალ ნაწილზე, ხოლო საპირისპირ მხრიდან მოძრაობდა სატვირთო მანქანა. დაახლოებით 4 ან 5 მეტრი იყო დარჩენილი მათ შორის, როდესაც უეცრად, სატვირთო მანქანის უკანა მხრიდან გამოვიდა მსუბუქი მანქანა, დაუდგა ნინ და დაეჯახა ავტობუსის მარჯვენა მხარეს. შეჯახების შედეგად ავტობუსი მიდიოდა თხრილისკენ, რის გამოც საჭე აიღო მარცხნივ და შეეჯახა საპირისპირ მიმართულებით მოძრავ სატვირთო მანქანას, შემდეგ კი ინერციით გააგრძელა სვლა. მისთვის უცნობია, რა სიჩქარით მოძრაობდნენ სატვირთო და მსუბუქი ავტომანქანები. შემთხვევის ადგილას არის თუ არა ნებადართული გასწრება, არ იცის, თუმცა რადგან ფართო ხაზია მოცემული, გასწრება დაუშვებელია.

3. ანალოგიური ფაქტობრივი გარემოები დაადასტურა ა. ა-ის დამხმარე მძღოლმაც – მოწმე ი. დ-შა.

4. მოწმე ს. გ-მა აჩვენა, რომ შემთხვევის დღეს მოძრაობდა ფ-დან ს-ის მიმართულებით, „...“ ფირმის სატვირთო ავტომანქანით. იმ ადგილამდე, სადაც შეჯახება მოხდა, სოფელ ნ-სთან, მსუბუქმა ავტომანქანა „მაზდაშ“ გადაასწრო და ჩადგა მასა და ნინ მიმავალ თ-ლ ტრაილერს შორის. „მაზდას“ მძღოლი ცდილობდა გასწრებას. შეატყო, რომ მანქანას საჭე მარჯვნივ ჰქონდა. როდესაც „მაზდას“ მძღოლმა თ-ლი ტრაილერის გასწრება დაიწყო, გზა წყვეტილი ხაზით იყო გაყოფილი, რომელიც შემდეგ სქელდებოდა და იწყებოდა ლერძულა ხაზი. როდესაც მსუბუქმა ავტომანქანამ გასწრება დაიწყო, ავტობუსი იქნებოდა 20-30 მეტრში, შეჯახება კი მოხდა თლი ნომრების მქონე სატვირთო ავტომანქანის უკან ბორბლებთან. „მაზდას“ მძღოლმა დაამუხრუჭა კიდეც, უკან დაპრუნება უნდოდა, მაგრამ ვეღარ მოახერხა. მისივე ჩვენებით, თ-ლი ნომრის მქონე სატვირთოს არ მოუმატებია სიჩქარისათვის. ს. გ-მა მიუთითა საკუთარ გამოცდილებაზე და აღნიშნა, რომ დატვირთულ მანქანას 2-3 წუთი დასჭირდებოდა სიჩქარის მოსამატებლად. დაცვის მხარის შეკითხვაზე მოწმემ განმარტა, რომ არ იცის, კონკრეტული სატრანსპორტო საშუალება იყო თუ არა დატვირთული.

5. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხვის დროს ს. შ-მა განმარტა, რომ 2015 წლის 13 ივნისს ი-დან ჩამოუვიდა ავტომო-

ბილი „მაზდა“ და გ. ლ-სთან ერთად წავიდა ბ. მანქანის წამოსაყვანად.

ბ-ში შეამოწმეს მანქანა ტექნიკურ გამართულობაზე. ბ-დან თვითონ მართავდა ავტომანქანას, შ-იდან კი მანქანის მართვა განაგრძო გ. ლ-მ. ლ-ში გაასწრეს სატვირთო ავტომანქანას და ჩადგნენ აღნიშნული სატვირთოს წინ, ხოლო მათ წინ მიღიოდა ტრაილერი. როცა გასწრება დაიწყეს, საპირისპირო მხრიდან მომავალი სატრანსპორტო საშუალება არ ჩანდა, მხედველობის არე კი დაახლოებით 300 მეტრს შეადგენდა. მისული იყვნენ სატვირთოს კაბინასთან, როდესაც გ-მ დაიყვირა „უმატებსო“ და თვითონაც იგრძნო, რომ ტრაილერმა დაიწყო სიჩქარის მომატება და ამ დროს დაინახეს ავტობუსი. მისივე ჩვენებით, ავტობუსი ძალიან სწრაფად მიუახლოვდათ, რის გამოც ფიქრობს, რომ იგი დაახლებით 100 კმ/სთით მოძრაობდა.

6. ბრალდებულმა გ. ლ-მ განმარტა, რომ 2015 წლის 13 ივნისს მეგობარ ს. შ-თან ერთად წავიდა ქალაქ ბ-ში ს-ს მანქანის წამოსაყვანად. ბ-ში შეამოწმეს აეტომანქანის ტექნიკური გამართულობა და წავიდნენ თ. შ-სთან შეჩერდნენ, საჭესთან თვითონ დაჯდა და განაგრძეს სვლა თ-სკენ. დაახლოებით 5 საათისთვის მათ წინ მოძრაობდა ორი სატვირთო ავტომობილი. როცა დარწმუნდა, რომ ჰქონდა მანევრის განხორციელების შესაძლებლობა, დაიწყო მანევრი, გაუსწრო ერთ მანქანას და ჩადგა სატვირთოებს შორის. მის წინ მიდიოდა თ-ლ ნომრიანი სატვირთო. წყვეტილი ხაზის გამო კვლავ დაიწყო გასწრება. მივიდა რა მისაბმელთან, იგრძნო, რომ მისი მანქანა უძრავი იყო სატვირთო მანქანის მიმართ და მიხვდა, რომ სატვირთომ მოუმატა სიჩქარეს, რის გამოც სიგნალით ანიშნა, თუმცა სატვირთომ არ დაუკლო სიჩქარეს. აღნიშნულის გამო იძულებული გახდა, მარცხნიანი მხარეს გადასულიყო და ამ დროს მოხდა შეჯახება ავტობუსთან, რომელიც გამოჩნდა გზის საპირისპირო მხრიდან. გასწრებისას ხილვადობა კარგი ჰქონდა და როცა დარწმუნდა, რომ გზა თავისუფალი იყო, მაშინ დაიწყო მანევრის შესრულება. როდესაც სიჩქარეს მოუმატა სატვირთომ, შეძლევ შენიშნა ავტობუსი, რომელიც დანახვის მომენტში მისგან 100-150 მეტრით იქნებოდა დამორჩებული. მისივე ჩვენებით, თ-ლი ნომრის მქონე სატვირთოს სიჩქარისთვის რომ არ მოემატებინა, გასწრების მანევრის დასრულებას შეძლებდა და ავტოსაგზაო შემთხვევა არ მოხდებოდა. გ. ლ-მ ასევე აღნიშნა, რომ ავტობუსი ჩქარა მიუახლოვდა და ამით მიხვდა, რომ იგი ჩქარა მოძრაობდა. ავტობუსის მძღოლს რომ მუხრუჭი გამოეყენებინა, მაშინ მოასწრებდა გზიდან გადასვლას.

7. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხვისას გამოძიებელმა დ. ჯ-ემ განმარტა, რომ მორიგემ შეატყობინა სოფელ ნ-

სთან ავტოსაგზაო შემთხვევის შესახებ. თ-ლ ნომრებიანი ტრაი-ლერის მონაცემები ვერ დაადგინეს. გ. ლ-მ სადაც გასწრება დაიწყო, იქ არის წყვეტილი ხაზი. ავტოსაგზაო შემთხვევის დროს ბრა-ლეული მხარის დადგენა ექსპერტის უფლებამოსილებას წარმო-ადგენს. დ. ჯ-ემ დაადასტურა შემთხვევის ადგილის დათვალიერე-ბის ოქმში მითითებული გარემოებების სისწორე.

8. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო – კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ა... სამსახურის 2015 წლის 26 ნოემბრის ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნითა და თანდართული ფოტოცხრილით, მოცემულ კონკრეტულ შემთხვე-ვაში მძღოლ გ. ლ-ის მოქმედება არ შეესაბამება „საგზაო მოძრაო-ბის შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-3 პუნქტის ქვეპუნქტ გ)-ს მოთხოვნებს, რომელთა დაცვის შემთხვევაში ეს საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა არ მოხდებოდა. მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მძღოლ ა. ა-ს საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება არ შეეძლო და მის მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნა-თა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. ასევე, მძღოლ ს. გ-ს საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება არ შეეძლო და მის მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანო-ნის მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება (ექსპერტი ზ.ხ.).

9. მოწმის სახით დაკითხვისას ექსპერტმა ზ. ხ-მ აღნიშნა, რომ შეისწავლა საქმის მასალები და დაასკვნა, რომ ა. ა-სა და ს. გ-ს მანქანები რომ გაეჩირებინათ, შეჯახება მაინც მოხდებოდა. გ. ლ- ვალდებული იყო, დარწმუნებულიყო, რომ გასწრებას შეძლებდა და რადგან მოხდა შეჯახება, შესაბამისად, არ იყო დარწმუნებუ-ლი. იმ შემთხვევაში, თუ წინ მიმავალი ავტომანქანა მოუმატებდა სიჩქარეს, თუ გ. ლ-ს ჰქონდა შესაძლებლობა, ის უნდა დაპროე-ბოდა თავის პირვანდელ მდგომარეობას, გასასწრები ავტომანქა-ნის უკან. ზ. ხ-მ აღნიშნა, რომ ავტობუსის, სატვირთოსა და მსუბუ-ქი ავტომანქანის მძღოლები განსხვავებულად აღწერენ სიტუაცი-ას და ძნელია იმის თქმა, რეალურად როგორ განვითარდა ავტო-საგზაო შემთხვევა. ექსპერტმა აგრეთვე აღნიშნა, რომ ავტომან-ქანის მარჯვენა საჭე ავტოსაგზაო შემთხვევასთან კავშირში არ იყო, რადგან საგზაო მოძრაობის შესახებ საქართველოს კანონი ერ-თმანეთისგან არ განასხვავებს მარჯვენა და მარცხენა საჭის მქო-ნე სატრანსპორტო საშუალებებს. ექსპერტიზის დასკვნის შედგე-ნის დროს იხელმძღვანელა 2015 წლის 16 ნოემბრის დადგენილება-ში მითითებული გარემოებებით და მის საფუძველზე შეადგინა ექ-სპერტიზის დასკვნა. თავდაპირველად მიიღო 2015 წლის 14 აგვის-ტოს დადგენილება, თუმცა დაუბრუნა გამომძიებელს, რომ დაე-

ზუსტებინა გარემოებები. გამომძიებელმა დაკითხა ორი მოწმე – ს. გ. და ა. ა-ი და 2015 წლის 16 ნოემბერს დანიშნა ავტოტექნიკური ექსპერტიზა. ზ. ხ-მ აღნიშნა, რომ ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობები, საქმეში დამატებითი ინფორმაციის მიღების მიუხედვად, კვლავ შენარჩუნდა. ავტობუსისა და უკან მიმავალი სატვირთოს მძღოლებისათვის 3 ან 5 კმ/სთ სიჩქარეს მომატება იმ სატრანსპორტო საშუალების მხრიდან, რომელსაც ასწრებდა გ. ლ. ძნელი შესამჩნევი იქნებოდა. თუმცა მძღოლი, რომელიც გვერდით მიჰყება ავტომანქანას, ადვილად შეამჩნევს სიჩქარის მომატებას. ზ. ხ-მ მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ ავტომბობილის მიერ სიჩქარის მომატების ფაქტი ვერცერთი ექსპერტი ვერ დაადგენდა და აღნიშნული გარემოება გამომძიებელს უნდა დაეფგინა. გამომძიებელს რომ დაეფგინა სატვირთოს მონაცემები და დაკითხა მძღოლი, ეს მტკიცებულება ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი იქნებოდა.

10. „ტრანსპორტი და პრობლემების“ კვლევის ექსპერტიზის ცენტრის მიერ 2016 წლის 4 მარტს გაცემული ექსპერტიზის №... დასკვნითა და თანადართული ფოტოსურათებით, 2015 წლის 13 ივნისს მომხდარი საგზაო სატრანსპორტო შემთხვევა გამოიწვია ავტომობილ „მაზდას“ №... მძღოლის გ. ლ-ის მოქმედებამ, მისმა არასწორად შესრულებულმა მანევრმა – გასწრებამ ამოუცნობი სატვირთო ავტომობილისთვის და მის მიერ მანევრირებისას უსაფრთხოების ზომების დაუცველობამ. მან უგულებელყო „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 32.1. 33.2 და 34.3. მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნები. საგზაო სატრანსპორტო შემთხვევაში მონაწილე სამგზავრო ავტობუსის Y – მძღოლ ა. ა-ზე მომხდარი საგზაო სატრანსპორტო შემთხვევა, ტექნიკური თვალსაზრისით, დამოკიდებული არ იყო. მის მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნების უგულებელყოფა არ აღინიშნება (ექსპერტი რ. ვ.).

11. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის 2016 წლის 17 ივნისის კომისიური ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნით, მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მძღოლ გ. ლ-ის მოქმედება არ შეესაბამება „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 32-ე მუხლის 1-ლი პუნქტისა და 34-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნებს, რომელთა დაცვის შემთხვევაში ეს საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა არ მოხდებოდა. მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მძღოლ ა. ა-ს შეჯახების თავიდან აცილება არ შეეძლო და მის მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. ასევე, მძღოლ ს. გ-ს შეჯახების თავიდან აცილება არ შეეძლო და მის

მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება (ექსპერტები – რ. ვ. და ლ. ფ.).

12. სასამართლო სხდომაზე ექსპერტმა რ. ვ-მა განმარტა, რომ
მისი მოსაზრებით, ორივე მძღოლის ხილვადობის არე დაახლოე-
ბით 200 მეტრს წამოადგენდა. გაითვალისწინა, რომ გ. ლ. პირვე-
ლად მართავდა ალნიშნულ ავტომანქანას, რომელიც იყო მარჯვე-
ნასაჭიანი. იმ გარემოების მხედველობაში მიღებით, რომ ავტომან-
ქანა იყო ახალი ჩამოყალიბისა საზღვარგარეთიდან, გ. ლ-მ ვერ შეა-
ფას მანქანის ტექნიკური მახასიათებლები. მან მონანილეობა მი-
იღო კომისიურ ექსპერტიზაში, რა დროსაც გაიყო ექსპერტთა პო-
ზიციები. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ექსპერ-
ტისა და მისი პოზიციები ერთმანეთს დაემთხვეთა. სასამართლო ექ-
სპერტიზის ეროვნული ბიუროს ექსპერტმა დ. გ-მა კი განსხვავე-
ბული დასკვნა შეადგინა. მისივე ჩვენებით, „მაზდას“ მარკის ავ-
ტომანქანის მძღოლს ჰქონდა გასწრების უფლება, რადგან გზა არის
წყვეტილი ხაზით გაყოფილი. რ. ვ-მა ალნიშნა, რომ გასწრების მა-
ნევროს შესრულების დროს ის მძღოლი, რომელსაც ასწრებენ, თუ
მოუმატებს სიჩქარეს, იგი დაარღვევს კანონს. მხოლოდ გ. ლ-ის
ზეპირი განმარტება, რომ სატვირთო ავტომანქანამ მოუმატა სიჩ-
ქარეს, რის გამოც ვერ შეძლო მანევრის დასრულება, არ გაიზიარა.
ასევე არ იზიარებს ავტობუსის მძღოლის ჩვენებას, რომ მსუბუქი
ავტომანქანა იმ დროს გამოვიდა გასწრებაზე, როდესაც ავტობუსს
4 მეტრი ჰქონდა დარჩენილი სატვირთოსთვის გვერდის ჩასავლე-
ლად, რადგან ამ შემთხვევაში გ. ლ-ს მხრიდან თვითმკვლელობის
ტოლფასი იქნებოდა გასწრების მანევრის დაწყება. აღნიშნულის
გამო ეთანხმება დ. გ-ს, რომ 20 მეტრი იქნებოდა მანილი, ხოლო
მხედველობის არე 160 მეტრს შეადგენდა. ადგილმდებარეობის
შესწავლის შედეგად დაადგინა, რომ გ. ლ-ს გასწრების დაწყების
მომენტში არ დაურღვევია კანონი, რადგან გასწრების უფლება
ჰქონდა.

13. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა ლ. ფ-მა განმარტა, რომ მუშაობს საქართველოს შსს საექსპერტო კრიმინალისტიკურ დეპარტამენტში. მონაცილეობდა კომისიურ ექსპერტიზაში და რ. ვ-თან ერთად გასცა დასკვნა, ხოლო მესამე ექსპერტი არ დაეთანხმა მათ და სხვა დასკვნა შეადგინა. დაადგინეს, რომ გზის სავალ ნაწილზე მუხრუჭის ან მოცურების კვალი არ იყო დატოვებული. გასწრების მანევრის შესრულების დროს მძღოლს უნდა გაეთვალისწინებინა, რომ სატრანსპორტო საშუალება, რომელსაც ასწრებდა, იყო დატვირთული და მსუბუქ ავტომანქანას გასწრება არ გაუჭირდებოდა, რადგან სატვირთოს სიჩქარე

რის მოსამატებლად 5-6 წამი დასჭირდებოდა. გასწრების დროს მძღოლს ასევე უნდა გაეთვალისწინებინა ავტობუსის სიჩქარე. მისივე განმარტებით, ის გარემოება, რომ „მაზდას“ საჭე მარჯვნივ აქვს, არ იყო ავტოსაგზაო შემთხვევის გამომწვევი მიზეზი. ლ. ფის განმარტებით, როდესაც მსუბუქმა ავტომანქანამ დაიწყო გასწრება, ავტობუსი 10 მეტრში იქნებოდა. დაცვის მხარის შეკრიბაზე, ჩვენებების წინააღმდეგობის დროს რატომ მიანიჭა უპირატესობა ავტობუსის და სატვირთოს მძღოლების ჩვენებებს, ლ. ფ-მა აღნიშნა, რომ ვერ განსაზღვრეს, როგორ მოხდა ავტოსაგზაო შემთხვევის მექანიზმი და რადგან გამომძიებელმა ჩანერა დადგენილებაში, რომ სატვირთოს არ მოუმატებია სიჩქარისთვის, ამიტომ გაიზიარა ეს გარემოება. იმ შემთხვევაში, თუ გამომძიებელი დადგენილებაში მიუთითებდა სატვირთოს მხრიდან გასწრების დროს სიჩქარის მომატებაზე, გამოითვლიდნენ ამ გარემოებას და დაადგენდნენ შესაბამის შედეგს. მსუბუქი ავტომანქანის მძღოლს ჰქონდა გასწრების უფლება, რადგან გზის აღნიშნულ მონაკვეთზე არის წყვეტილი ხაზი.

14. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2015 წლის 18 დეკემბრის სატრანსპორტო ტექნიკურ-ტრასოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნითა და თანდართული ფოტოილუსტრაციით დასტურდება, რომ მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მომხდარი საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება არ იყო დამოკიდებული ავტობუსის მძღოლ ა. ა-ისა და ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლ გ. ლ-ის მოქმედებაზე და მათ მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. მოცემული საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება ცალსახად დამოკიდებული იყო დაუდგენელი ნახევარმისაბმელის მძღოლის მოქმედებაზე. თუ იგი მოცემული საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის დროს „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-16 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად იმოქმედებდა, საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა გამორიცხული იქნებოდა (ექსპერტი დ. გ-ი).

15. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სატრანსპორტო -ტექნიკურ-ტრასოლოგიური ექსპერტიზის 2016 წლის 16 აგვისტოს №... დასკვნითა და თანდართული ფოტოილუსტრაციით დგინდება, რომ მოცემულ კონკრეტულ ჰირობებში საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება არ იყო დამოკიდებული ავტობუსის მძღოლ ა. ა-ისა და ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლ გ. ლ-ის მოქმედებაზე და მათ მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის

მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. ამ საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება ცალსახად დამოკიდებული იყო დაუდგენელი ნახევარმისაბმელის მძღოლის მოქმედებაზე. თუ იგი მოცემული საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის დროს „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-16 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად იმოქმედებდა, საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა გამორიცხული იქნებოდა (ექსპერტები - ე. გ. და დ. გ-ი).

16. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სატრანსპორტო ტექნიკურ-ტრასოლოგიური ექსპერტიზის 2017 წლის 24 იანვრის №... დასკვნითა და თანდართული ფოტოილუსტრაციით დგინდება: 1. მოცემულ კონკრეტულ პირობებში მომხდარი საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება არ იყო დამოკიდებული ავტობუსის მძღოლა. აისა და ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლა გ. ლ-ის მოქმედებაზე და მათ მოქმედებაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. ამ საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება ცალსახად დამოკიდებული იყო დაუდგენელი ნახევარმისაბმელის მძღოლის მოქმედებაზე. თუ იგი მოცემული საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის დროს „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-16 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად იმოქმედებდა, საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა გამორიცხული იქნებოდა; 2. საქმეში არსებული მასალების მიხედვით, საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის მექანიზმი, ტექნიკური თვალსაზრისით, არ შეიძლებოდა განვითარებულიყო იმ პირობებში, როგორც ეს შემთხვევაში მონაწილე ავტობუსისა და სატვირთო ავტომობილის მძღოლების დაკითხვების ოქმებმისა მოცემული. საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის მექანიზმი, ტექნიკური თვალსაზრისით, შესაძლებელია განვითარებულიყო იმ პირობებში, როგორც ეს შემთხვევაში მონაწილე ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლის (გ. ლ-ის) დაკითხვის ოქმშია მოცემული; 3. მოცემულ კონკრეტულ პირობებში, მოუმატა თუ არა სიჩქარეს გამოიძინოთ დაუდგენელი (უნაგირა საწევარი) ავტომობილის მძღოლმა, სატვირთო ავტომობილის მძღოლისათვის შეუმჩნეველი იქნებოდა. სიჩქარის მომატებას, (ცხადია, გაცილებით უფრო რეალურად აღიქვამდნენ გამსწრები ავტომობილის მძღოლი და მისი მგზავრი, ვინაიდან ამ მომენტისათვის მათი ავტომობილი იმყოფებოდა გასასწრები სატრანსპორტო საშუალების გვერდზე და, ტექნიკური თვალსაზრისით, მხოლოდ მათი ავტომობილიდან იქნებოდა შესაძლებელი, აღექვა ადამიანს გვერდზე მოძრავი სატრანსპორტო საშუალების სიჩქარის შემცირება ან მომატება, რა-

საც, ცხადია, შემხვედრი და თანმხვედრი მიმართულებით მოძრავი სატრანსპორტო საშუალებების მძღოლები ფიზიკურად ვერ აღიქვამდნენ; 4. მოცემულ კონკრეტულ პირობებში, ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლ გ. ლ-ს, ტექნიკური თვალსაზრისით, შეეძლო მის მიერ დაწყებული მანევრის სრულად და უსაფრთხოდ შესრულება, თუ გასასწრები სატვირთო ავტომობილი გასწრების პროცესში სიჩქარეს არ გაზრდიდა (ხელს არ შეუშლიდა მანევრის შესრულების პროცესში). ამდენად, მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მანევრის დაწყება მძღოლ გ. ლ-ის მიერ, ტექნიკური თვალსაზრისით, გამართლებული იყო და მისი (მძღოლ გ. ლ-ის) მოქმედება არ ეწინააღმდეგება „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნებს. მოცემულ კონკრეტულ პირობებში, როცა გასასწრებმა ავტომობილმა სიჩქარის მომატებით არ მისცა საშუალება გამსწრები ავტომობილის მძღოლს ბოლომდე მიეყვანა დაწყებული მანევრი, ისე, როგორც მოცემულია ნარმოდგენილ საქმეში, ტექნიკური თვალსაზრისით, ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლ გ. ლ-ს არ ექნებოდა შესაძლებლობა შეესრულებინა „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 32-ე მუხლის I პუნქტის, 33-ე მუხლის I პუნქტისა და 34-ე მუხლის მე-3 პუნქტის მოთხოვნები (ექსპერტები - დ. გ-ი, ვ. ლ., ზ. ბ-ი).

17. სასამართლო ექსპერტის ეროვნული ბიუროს ექსპერტმა დ. გ-მა განმარტა, რომ ა. ა-სა და გ. ლ-ს არ შეეძლოთ შეჯახების თავიდან აცილება. საგზაო შემთხვევის შედეგად დამდგარი შედეგის თავიდან აცილება შეეძლო დაუდგენელმისაბმელიანი სატრანსპორტო საშუალების მძღოლს. კომისიური ექსპერტის ფარგლებში არ დაეთანხმა რ. ვ-სა და ლ. ფ-ს, რადგან ისინი გაანგარიშების გარეშე ადგენდნენ შედეგს და ეყრდნობოდნენ დადგენილებაში მითითებულ გარემოებებს, რაც დარღვევას ნარმოადგენდა. არ გაიზიარა ა-ის ჩვენება, რომ მსუბუქი ავტომობილი 4 მეტრში გამოვიდა მანევრზე, რადგან ასეთი ფაქტი შეუძლებელია მომხდარიყო. გ. ლ-ისა და ს. შ-ის ჩვენებები გაიზიარა, რადგან მათ უფრო შეეძლოთ, ზუსტად აღექვათ ფაქტობრივი გარემოებები, ვიდრე 50 მეტრში მყოფი სატვირთოს მძღოლს, რომელსაც გარკვეული დრო დასჭირდებოდა იმ ფაქტის აღსაქმელად, მოუმატა თუ არა სიჩქარეს მის ნინ მიმავალმა თ-ლი ნომრის მქონე სატვირთომ. რაც შეეხება ავტომუსის მძღოლს, მისი ჩვენება არ გაიზიარა, რადგან შემხვედრი სატრანსპორტო საშუალების მძღოლი ვერ შეძლებდა, განესაზღვრა თ-ლი სატვირთოს მიერ სიჩქარის მომატების ფაქტი. მისივე ჩვენებით, ავტომობილის შესაძლებლობის გაგება შეიძლება მანქანის მართვის დაწყებისთანავე. დ. გ-მა აღნიშნა, რომ როდესაც მძღოლი ასწრებს იმ ადგილას, სადაც გასწრება ნებადართულია,

იგი არ არის ვალდებული, აკონტროლოს, გვერდით მიმავალი ავტომობილი მოუმატებს თუ არა სიჩქარეს. დ. გ-მა აღნიშნა, რომ ასეთ ვითარებაში ექსპერტებს უნდა მოეთხოვათ და გამომძიებელს უნდა ჩაეტარებინა საგამოძიებო ექსპერიმენტი და ამ გზით უნდა დაედგინა გამომძიებელს, რომელი მოწმის ჩვენება იყო სწორი და რომელი – მცდარი.

18. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხვის დროს ექსპერტმა ვ. ლ-მა განმარტა, რომ მონაწილეობდა კომისიურ ექსპერტიზაში. ექსპერტიზა ჩაატარა დ. გ-სა და ზ. ბ-თან ერთად. დაადგინა, რომ გ. ლ-ს ჰქონდა გასწრების უფლება და მანევრის დაწყების დროს ავტობუსი არ იმყოფებოდა მხედველობის არეში. ავტობუსის მძლოლის ჩვენება არ გაიზიარა, რადგან შემხვედრი ავტობუსი ვერ აღიქვამს სიჩქარეს და ამ სიჩქარეს უკეთ აღიქვამს პარალელურად მოძრავი მანქანა, რომელიც უფრო გრძნობს სიჩქარის მომატებას. ავტობუსის მძლოლის ჩვენება არ გაიზიარა იმის გამო, რომ ა. ა-მა მიუთითა 4 მეტრში მსუბუქი ავტომანქანის გამოსვლაზე, რაც არაგონივრულია, რადგან 4 მეტრში გასწრებაზე გამოსვლის შემთხვევაში ასეთი შეჯახება არ განვითარდებოდა. შეჯახება მოხდა წინა მარჯვენა კუთხეებით, ე.ი. გზის შუა ადგილის შემდეგ. არ იზიარებს რ. ვ-ს დასკვნას, რომელიც აცხადებს, რომ ავტობუსთან შეჯახება მოხდა მარცხენა კუთხეში, რადგან შეჯახება ავტობუსის მარჯვენა კუთხეში მოხდა. მისივე ჩვენებით, უკან თანმხვედრი მიმართულებით მოძრავი სატვირთოს მძლოლი ვერ იგრძნობდა, მოუმატა თუ არა სიჩქარეს წინა სატვირთომ, რადგან დროის მოკლე პერიოდში მძლოლი ვერ აღიქვამდა ამ გარემოებას. გ. ლ-ს არ შეეძლო თავის ზოლში დაბრუნება, რადგან ამ შემთხვევაში უფრო ცუდი შედეგი დადგებოდა. ვ. ლ-მა აღნიშნა, რომ იზიარებს გ. ლ-ისა და ს. შ-ის ჩვენებებს, რაც უკავშირდება სატვირთოს მხრიდან სიჩქარის მომატებას, რადგან სხვაგვარად ეს მექანიზმი ვერ განვითარდებოდა.

19. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხვის დროს ზ. ბ-მა განმარტა, რომ დ. გ-სა და ვ. ლ-თან ერთად ჩაატარა ექსპერტიზა. არ იზიარებს ექსპერტ რ. ვ-ს დასკვნას, რომ შეჯახება მოხდა ავტობუსის მარცხენა მხარეს, რადგან დადგენილია, რომ მსუბუქ ავტომანქანასთან შეჯახების ადგილი არის ავტობუსის მარჯვენა მხარე. ასევე არ იზიარებს მძლოლის განმარტებას, რომ არ დაამუხრუჭა, ვინაიდან ავტობუსი ამოტრიალდებოდა, რადგან მუხრუჭი იმიტომ აქვს სატრანსპორტო საშუალებას, რომ უნდა გამოიყენო. შეჯახებამდე რატომ არ დაამუხრუჭა ავტობუსის მძლოლმა, მისთვის გაუგებარია. გ. ლ-ს ჰქონდა გასწრების დაწყების უფლება, რადგან გასწრების ამკრძალავი ნიშანი გზის აღნიშნულ მონაკ-

ვეთზე არ არის. კვლევის დროს გამოყენებული ფორმულის მეშვეობით დაადგინა, რომ გ. ლ. შეძლებდა გასწრების მანევრის დასრულებას შეჯახების გარეშე, სატვირთოს რომ არ მოემატებინა სიჩქარისათვის. როდესაც სატვირთო ავტომანქანამ მოუმატა სიჩქარეს, ამ დროს გამოჩნდა ავტობუსი, გ. ლ-მ ველარ დაასრულა მანევრი და მოხდა ავტოსაგზაო შემთხვევა. ზ. ბ-მა აღნიშნა, რომ ექსპერტის დანიშნულება არის გამოთვლა და ამ გზით შედეგამდე მისვლა. გამოთვლის გარეშე, სიტყვიერად ყველა შედეგის თქმა შეიძლება.

20. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ექსპერტმა ე. გ-მა განმარტა, რომ დ. გ-თან ერთად ჩაატარა ექსპერტიზა. გამომძიებლის დადგენილებაში მოცემული გარემოებების გარდა, ექსპერტი ვალდებულია, შეისწავლოს საქმის მასალები და დაადგინოს ფაქტობრივი გარემოებები. ავტობუსის მძლოლის ჩვენება არ გაიზიარა. ასევე, არც სატვირთოს მძლოლის ჩვენება გაიზიარა, რადგან უკან მოძრაობდა, დაახლოებით 50 მეტრში. თანმხვედრი მიმართულებით მოძრავი სატვირთოს აჩქარება არის ეტაპობრივი და დროის მცირე მონაკვეთში სიჩქარის მომატებას ვერ შეამჩნევდა უკან მოძრავი სატრანსპორტო საშუალების მძლოლი, ამისათვის უფრო მაღალი სიჩქარე უნდა განევითარებინა და დიდი მონაკვეთი უნდა გაევლო. 2-3 წამში კი შეუძლებელია თანმხვედრი მიმართულებით უკან მიმავალმა მძლოლმა განსაზღვროს, რომ მოუმატა თუ არა წინა ავტომობილმა სიჩქარეს. „მაზდას“ მძლოლი შეამჩნევდა აღნიშნულ გარემოებას, რადგან „მაზდას“ სატვირთოს პარალელურად მოძრაობდა და ამ ავტომანქანაში მყოფები უფრო შეამჩნევდნენ სიჩქარის მომატებას. არ გაიზიარა ავტობუსის მძლოლის ჩვენება, რადგან 4 მეტრზე მითითება არარეალურია. ამ მონაცემის გაზიარების შემთხვევაში, როგორც კი „მაზდას“ გადავიდოდა გასწრებაზე, იქვე შეეჯახებოდა ავტობუსს. „მაზდას“ მძლოლის რომ დაეწყო გაჩერება და თავის ზოლში დაბრუნება, ამისთვის დასჭირდებოდა 71 მეტრი და ამ მანძილის გავლას ვერ მოასწრებდა. ავტობუსის მძლოლს მუხრუჭი რომ გამოეყენებინა, „მაზდას“ მძლოლი შეძლებდა შემთხვევის თავიდან აცილებას. მისივე ჩვენებით, სატვირთო ავტომანქანა რამდენ ხანში მოუმატებდა სიჩქარეს, არ იცის, რადგან დაუდგენელია ავტომობილის ტექნიკური მონაცემები.

21. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გაანალიზებისა და ურთიერთშეჯვრების შედეგად სასამართლომ დაასკვნა, რომ პროკურორის პოზიციას გ. ლ-ის დამნაშავედ ცნობის შესახებ საფუძვლად არ უდევს საკმარისი მტკიცებულებითი ბაზა. შესაბამისად, ბრალდების მხარის ვერსია გ. ლ-ის ბრალეული ქმედების შესახებ, რამაც

გამოიწვია ავტოსატრანსპორტო შემთხვევა, ვერ სცდება ვარაუდს, რის გამოც ვერ იქნება გაზიარებული, ვინაიდან პირის ბრალდება არ შეიძლება ეფუძნებოდეს ეჭვებსა და ვარაუდებს, იგი უნდა გამომდინარეობდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, უტყუარ და საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობიდან.

22. ბრალდების მონმეთა ჩვენებები არ არის თანმიმდევრული და ურთიერთთავსებადი, ისინი არსებითი მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით, განსხვავებული შეფასებების საფუძველს იძლევა და წარმოშობს გონივრულ ეჭვს გ. ლ-ის მიერ ინკირინირებული დანაშაულის ჩადენის შესახებ, რომელიც საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპის – „in dubio pro reo – ს“ გათვალისწინებით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

23. პალატა ვერ გაიზიარებს მონმების – ა. ა-ისა და ი. დ-ის ჩვენებებს, რომ დაახლოებით 4 ან 5 მეტრი იყო დარჩენილი საპირისპიროდ მოძრავი სატვირთო ავტომობილისთვის რომ ჩაეარათ, მაგრამ უცრად, სატვირთო მანქანის უკანა მხრიდან გამოვიდა მსუბუქი ავტომანქანა. ასევე, სასამართლო არ იზიარებს სკანის ფირმის სატვირთო ავტომანქანის მძღოლის, ს. გ-ს ჩვენებას, რომ როდესაც მსუბუქმა ავტომანქანამ გასწრება დაიწყო, სამგზავრო ავტობუსი იქნებოდა 20-30 მეტრში, შეჯახება კი მოხდა თ-ლი ნომრების მქონე სატვირთო ავტომანქანის უკანა ბორბლებთან, „მაზდას“ მძღოლმა დაამუხრუჭა კიდეც, უკან დაბრუნება უნდოდა, მაგრამ ვეღარ მოახერხა, ვინაიდან, გარდა იმისა, რომ მონმეთა ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობაა მანძილთან დაკავშირებით, მათი – ა. ა-ის, ი. დ-ისა და ს. გ-ს – ჩვენებების მართებულობა თავად ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილმა ექსპერტებმა უარყვეს, კერძოდ:

23.1. ექსპერტმა რ. ვ-მა განმარტა, რომ არ იზიარებდა ავტობუსის მძღოლის ჩვენებას, რომ მსუბუქი ავტომანქანა იმ დროს გამოვიდა გასწრებაზე, როდესაც ავტობუსს 4 მეტრი ჰქონდა დარჩენილი სატვირთოსთვის გვერდის ჩასავლელად, რადგან ასეთი ქმედება გ. ლ-ის მხრიდან თვითმკვლელობის ტოლფასი იქნებოდა. ექსპერტმა ლ. ფ-მა განმარტა, რომ გზის სავალ ნაწილზე მუხრუჭის ან მოცურების კვალი არ იყო დატოვებული, რითაც უარყო სატვირთო ავტომანქანის მძღოლ ს. გ-ს ჩვენების ის ნაწილი, სადაც მონმებაუბრობს „მაზდას“ მარკის ავტომანქანის მძღოლის მიერ დამუხრუჭებასა და დაუდგენელი სატვირთოს უკან ჩადგომის მცდელობაზე.

23.2. ხსენებულ მონმეთა ჩვენებების არარეალურობაზე ისაუბრეს დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილმა ექსპერტებმაც, კერ-

ძოდ:

23.3. ექსპერტმა დ. გ-მა აღნიშნა, რომ არ გაიზიარა ა. ა-ის ჩვენება მსუბუქი ავტომობილის 4 მეტრში მანევრზე გამოსვლის შესახებ, რადგან ასეთი რამე ფაქტობრივად შეუძლებელი იყო. ექსპერტმა ვ. ლ-მა განმარტა, რომ ავტობუსის მძლოლის ჩვენება არ გაიზიარა იმის გამო, რომ ა. ა-მა მიუთითა 4 მეტრში მსუბუქი ავტომანქანის გამოსვლაზე, რაც არაგონივრულია, რადგან 4 მეტრში გასწრებაზე გამოსვლის შემთხვევაში ასეთი შეჯახება არ განვითარდებოდა. ექსპერტმა ე. გ-მა ასევე არ გაიზიარა ავტობუსის მძლოლის ჩვენება, რადგან 4 მეტრზე მითითება არარეალური იყო. ამ მონაცემის გაზიარების შემთხვევაში, როგორც კი მაზდა გადავიდოდა გასწრებაზე, იქვე შეეჯახებოდა ავტობუსს და მექანიზმი სხვაგვარად განვითარდებოდა.

23.4. ლევან სამხარაულის სახელმის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სატრანსპორტო ტექნიკურ-ტრასოლოგიური ექსპერტიზის 2017 წლის 24 იანვრის №... დასკვნით, საქმეში არსებული მასალების მიხედვით, საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის მექანიზმი, ტექნიკური თვალსაზრისით, არ შეიძლებოდა განვითარებულიყო იმ პირობებში, როგორც ეს შემთხვევაში მონაწილე ავტობუსისა და სატვირთო ავტომობილის მძლოლების დაკითხვების ოქმებშია მოცემული. საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის მექანიზმი, ტექნიკური თვალსაზრისით, შესაძლებელია განვითარებულიყო იმ პირობებში, როგორც ეს შემთხვევაში მონაწილე ავტომობილ „მაზდას“ მძლოლის დაკითხვის ოქმშია მოცემული.

23.5. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ ა. ა-ის, ი. დ-ისა და ს. გ-ს ჩვენებები არ ასახავს ობიექტურ რეალობას და ვერ იქნება გაზიარებული.

24. გ. ლ-ის მიერ „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნათა უგულებელყოფის ფაქტის დასადგენად პალატა ვერ დაეყრდნობა ასევე ბრალდების მხარის მიერ ჩატარებულ ექსპერტიზებსა და ექსპერტთა ჩვენებებს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

24.1. იმის გათვალისწინებით, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლს გააჩნია ბლანკეტური ხასიათი, ამდენად, უსაფრთხოების წესის დარღვევის დადგენის სახელმძღვანელო ნორმატიულ აქტს წარმოადგენს საქართველოს კანონი „საგზაო მოძრაობის შესახებ“. უსაფრთხოების წესის დარღვევის დამადასტურებელი ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი მტკიცებულებაა ექსპერტიზის დასკვნა, ვინაიდან იმის დასადგენად, წინდახედულობის ნორმის დარღვევამ გამოიწვია თუ არა სისხლისსამარ-

თლებრივად დასჯადი შედეგი, საჭიროა სპეციალური ცოდნა. ამიტომ სატრანსპორტო დანაშაულებთან მიმართებით განსაკუთრებული მნიშვნელობა სწორედ ექსპერტიზის დასკვნასა და მის უტყუარ/კატეგორიულ ხასიათს ენიჭება (სუსგ №462აპ-16).

24.2. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარის ექსპერტიზები, პალატის შეფასებით, ვერ აკმაყოფილებს უტყუარობის სტანდარტს, კერძოდ:

24.3. ექსპერტიზის დასკვნები იმყარება იმ მოწმეთა (ა. ა-ი, ი. დ-ი და ს. გ.) მიერ მითითებულ ფაქტობრივ გარემოებებს, რომელთა ჩვენებების შართებულობა თავად ექსპერტიზის დასკვნის გამცემმა ექსპერტებმა უარყვეს.

24.4. „ტრანსპორტი და პრობლემების“ კვლევის ექსპერტიზის ცენტრის 2016 წლის 4 მარტს გაცემული ექსპერტიზის №... დასკვნა, რომლის შინაარსი სასამართლო პროცესზე დაადასტურა ექსპერტმა რ. ვ-მა, გამოკვლევით ნაწილში შეიცავს მნიშვნელოვანი ცდომილებას, კერძოდ: ექსპერტიზის დასკვნის გამოკვლევით ნაწილში აღნიშნულია, რომ სამგზავრო ავტობუსს წინა, მარცხენა საბურავის მიდამოში შეეჯახა ავტომობილი „მაზდა“. ექსპერტიზის დასკვნაში აღნიშნული გარემოება არ არის სწორად მითითებული, რადგან თავად სამგზავრო ავტობუსის მძღოლი ა. ა-ი მიუთითებს, რომ მსუბუქი ავტომანქანა შეეჯახა წინა, მარჯვენა მხარეს. ამავე გარემოებას ადასტურებს მსუბუქი ავტომანქანის მძღოლი გ. ლ. ასევე, ექსპერტმა ზ. პ-მა განმარტა, რომ არ იზიარებდა ექსპერტ რ. ვ-ს დასკვნას, რომ შეჯახება მოხდა ავტობუსის მარცხენა მხარეს, რადგან დადგენილი იყო, რომ მსუბუქ ავტომანქანასთან შეჯახების ადგილი არის ავტობუსის მარჯვენა მხარე.

24.5. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ა. სამსახურის 2015 წლის 26 ნოემბრის ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნის გამცემმა ექსპერტმა ზ. ხ-მ აღნიშნა, რომ ავტობუსის, სატვირთოსა და მსუბუქი ავტომანქანის მძღოლები განსხვავებულად აღწერენ სიტუაციას და ძნელია იმის თქმა, რეალურად როგორ განვითარდა ავტოსაგზაო შემთხვევა. ამდენად, თავად ექსპერტმა მიუთითა, რომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები ერთმანეთს ეწინააღმდეგებოდა, რაც ნარმოშობს ეჭვს ექსპერტიზის დასკვნის მართებულობასთან დაკავშირებით, რადგან თუ ფაქტობრივი გარემოებები უტყუარად არ იყო დადგენილი, რომელი მტკიცებულებებით იხელმძღვანელა ექსპერტმა და რატომ მიანიჭა ამა თუ იმ მტკიცებულებას უპირატესი მნიშვნელობა უცნობია.

24.6. რაც შეეხება შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის 2016 წლის 17 ივნისის კომი-

სიური ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნას, ექსპერტმა ლ. ფ-მა განმარტა, რომ ვერ განსაზღვრეს, როგორ მოხდა ავტო-საგზაო შემთხვევის მექანიზმი და რადგან გამომძიებელმა ჩაწერა დადგენილებაში, რომ სატვირთოს არ მოუმატებია სიჩქარისთვის, ამიტომ გაიზიარა ეს გარემოება. ამასთან დაკავშირებით, პალატა მიუთითებს, რომ როგორც დაცვის, ისე თავად ბრალდების მხარის ექსპერტებმაც მიუთითეს, რომ თანმხვედრი და საპირისპირო მი-მართულებით მოძრავი მანქანების მძლლებისათვის – მოცემულ შემთხვევაში – ა-ისა და გ-სთვს – შეუმჩნეველი იქნებოდა, მოუმა-ტა თუ არა სატვირთომ სიჩქარეს, ამის აღქმა ყველაზე უკეთ შეე-ლო გვერდით მიმავალ „....“ მძლოლს, გ. ლ-ს და მის მგზავრს, ს. შ-ს, რომლებიც თანმიმდევრულად მიუთითებენ, რომ დაუდგენელმა სატვირთომ მოუმატა სიჩქარეს. ამდენად, გამომძიებლის დაგენი-ლებაში მითითებულ გარემოებას, რომ სატვირთოს არ მოუმატე-ბია სიჩქარისთვის, რაც უაპელაციოდ გაიზიარეს ბრალდების მხა-რის ექსპერტებმა, არ გააჩნია მტკიცებულებითი საფუძველი, რის გამოც ამ მოცემულობის გათვალისწინებით ჩატარებული ექსპერ-ტიზებიც, ბუნებრივია, მოკლებულია დამაჯერებლობას და ვერ იქ-ნება გაზიარებული.

24.7. დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ექსპერტიზის დას-კვნები, რომელთა სისწორეშიც პალატა ეჭვის შეტანის საფუძვე-ლი არ გასჩენია, ერთმნიშვნელოვნად გამორიცხავენ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი ექსპერტიზით დადგენილ გარემოე-ბებს, კერძოდ:

24.8. დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი, 2015 წლის 18 დე-კემბრის სატრანსპორტო ტექნიკურ-ტრასოლოგიური ექსპერტი-ზის №... დასკვნით, 2016 წლის 16 აგვისტოს №... დასკვნითა და 2017 წლის 24 იანვრის №... დასკვნით, მოცემულ კონკრეტულ პირობებ-ში მომხდარი საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცი-ლება არ იყო დამოკიდებული ავტობუსის მძლოლ ა. ა-ისა და ავტო-მობილი „მაზდას“ მძლოლ გ. ლ-ის მოქმედებაზე და მათ მოქმედე-ბაში „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის შოთ-ხოვნათა უგულებელყოფა არ აღინიშნება. მოცემული საგზაო-სატ-რანსპორტო შემთხვევის თავიდან აცილება ცალსახად დამოკიდე-ბული იყო დაუდგენელი ნახევარმისაბმელის მძლოლის მოქმედე-ბაზე. თუ იგი საგზაო-სატრანსპორტო შემთხვევის დროს „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-16 პუნქტის მოთხოვნათა შესაბამისად იმოქმედებდა, მოცემული საგ-ზაო-სატრანსპორტო შემთხვევა გამორიცხული იქნებოდა. ავტო-მობილ „მაზდას“ მძლოლ გ. ლ-ს ტექნიკური თვალსაზრისით შეეძ-ლო მის მიერ დაწყებული მანევრის სრულად და უსაფრთხოდ შეს-

რულება, თუ გასასწრები სატვირთო ავტომობილი გასწრების პროცესში სიჩქარეს არ გაზრდიდა (ზელს არ შეუშლიდა მანევრის შესრულების პროცესში). ამდენად, მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მანევრის დაწყება მძღოლ გ. ლ-ის მიერ, ტექნიკური თვალსაზრისით, გამართლებული იყო და მისი (მძღოლ გ. ლ-ის) მოქმედება არ ეწინააღმდეგება „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნებს. როდესაც გასასწრებმა ავტომობილმა სიჩქარის მომატებით, არ მისცა საშუალება გამსწრები ავტომობილის მძღოლს, ბოლომდე მიყვანა დაწყებული მანევრი, ისე, როგორც მოცემულია წარმოდგენილ საქმეში, ტექნიკური თვალსაზრისით, ავტომობილ „მაზდას“ მძღოლ გ. ლ-ს არ ექნებოდა შესაძლებლობა, შეესრულებინა „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 32-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის, 33-ე მუხლის 1-ლი პუნქტისა და 34-ე მუხლის მე-3 პუნქტის მოთხოვნება.

24.9. ექსპერტებმა – ვ. ლ-მა, დ. გ-მა და ზ. ბ-მა ცალსახად განმარტეს, რომ იზიარებენ გ. ლ-ისა და ს. შ-ის ჩვენებებს, რაც უკავშირდება სატვირთოს მხრიდან სიჩქარის მომატებას, რადგან სხვაგვარად არსებული მექანიზმი ვერ განვითარდებოდა. გ. ლ-ს პქონდა გასწრების დაწყების უფლება, რადგან გასწრების ამკრძალავი ნიშანი გზის აღნიშნულ მონაკვეთზე არ იყო. კვლევის დროს გამოყენებული ფორმულის მეშვეობით დაადგინეს, რომ გ. ლ. შეძლებდა გასწრების მანევრის დასრულებას შეჯახების გარეშე, სატვირთოს სიჩქარისათვის რომ არ მოემატებინა.

25. ამდენად, სააპელაციო პალატის მიერ გამამტყუნებელი განაჩენისათვის საკმარისად მიჩნეულ მტკიცებულებათა ერთობლიობას თავისი არსით არ გააჩნია ერთმანეთთან შეთანხმებული, აშკარა და დამაჯერებელი ხასიათი, რის გამოც საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გ. ლ. უნდა გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის 1-ლი და მე-3 ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. ლ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატი რ. ლ-ას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. გაუქმდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 15 იანვრის გამამტყუნებე-

ლი განაჩენი.

3. გ. ლ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის 1-ლი და მე-3 ნაწილებით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. გამართლებულ გ. ლ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.

5. გ. ლ-ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ლონისძიება – გირაო გაუქმებულია. გირაოს შემტანს განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში სრულად დაუბრუნდეს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა.

6. ნივთმტკიცება – ავტომანქანა „...“, სახელმწიფო ნომრით T-, დაუბრუნდეს მის მფლობელს.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**გამამართლებელი განაჩენის გაუძვება და მის
ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენი
(საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი)**

განაჩენი საქართველოს სახელით

№117აპ-18

20 ივლისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- ნ. გვენეტაძე (თავმჯდომარე),
- გ. შავლიაშვილი,
- პ. სილაგაძე

განიხილა რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ხატია გოგრიჭიანის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 იანვრის განაჩენზე გამართლებულ ლ. ყ-ს მიმართ.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2004 წლის 5 აპრილის განაჩენით ლ. ყ-ს მოეხსნა საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული, სახელმწიფო ბრალმდებლის მიერ ბრალდებაზე უარის თქმის გამო.

2. ამავე განაჩენით ლ. ყ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 2 (ორი) წლით თავისუფლების ადგვეთა.

3. ლ. ყ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო 2003 წლის 6 მარტიდან.

4. წყალტუბოს რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 10 ივნისის დადგენილებით ლ. ყ-ი გათავისუფლდა სასჯელისგან ვადამდე პირობით, 8 (რვა) თვითა და 26 (ოცდაექვსი) დღით ადრე.

5. ლ. ყ-ი სასჯელალსრულების დაწესებულებიდან გათავისუფლდა 2004 წლის 10 ივნისს.

6. საბრალდებო დასკვნის თანახმად, ლ. ყ-ს, – დაბადებულს – ბრალი დაედო ყაჩალობაში, ესე იგი თავდასხმაში სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ადამიანის სიცოცხლისათვის და ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობით და ასეთი ძალადობის მუქარით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

7. 2005 წლის 3 თებერვალს, დაახლოებით 19:00 საათზე, რ-ი, მ-ს გამზირის №.... სახლის ეზოში, ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული ლ. ყ-ი, ფულისა და ნივთების მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ყაჩალურად თავს დაესხა მოქალაქე ლ. ტ-ს, რომელსაც აღნიშნული იარაღის გამოყენების მუქარით გასტაცა საფანტის სისტემის პისტოლეტი №....., ღირებული 120 ლარად. ამასთან, იარაღის გასროლით სახის არეში მიაყენა სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის მოუშლელად, რის შემდეგაც შემთხვევის ადგილიდან მიიმალა.

8. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენით ლ. ყ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2006 წლის 28 აპრილამდე მოქმედი რედაქცია) წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა.

9. გამართლებულ ლ. ყ-ს განემარტა რეაბილიტაციის მოთხოვნის უფლება და ასევე უფლება, აუნაზღაურდეს მიყენებული ქონებრივი და მორალური ზიანი.

10. ამავე განაჩენით ლ. ყ-ს მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-3 მუხლი და გათავისუფლდა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2004 წლის 5 აპრილის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის საფუძველზე დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილის შემდგომი მოხდისგან.

11. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 იანვრის განაჩენით რუსთავის საქა-ლაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენი გამართლებულ ლ. ყ-ს მიმართ დარჩა უცვლელად.

12. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 იანვრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩიგრა რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ხა-ტია გოგრიჭიანმა და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამარ-თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 იან-ვრის განაჩენის გაუქმება, მის ნაცვლად ლ. ყ-ს მიმართ გამამტყუ-ნებელი განაჩენის დადგენა საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და ამ დანაშაულისთვის სასჯელის სახედ და ზომად 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღვეთის განსაზღვრა.

13. კასატორი – პროკურორი ხატია გოგრიჭიანი საკასაციო სა-ჩივარში აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტი-ლება უკანონო და დაუსაბუთებელია. ბრალდების მხარემ წარად-გინა ისეთ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ადასტურებს ლ. ყ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაუ-ლის ჩადენას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა ლ. ყ-ს საქმის მასალები, შეა-მომმა პროკურორ ხატია გოგრიჭიანის საკასაციო საჩივრის საფუძ-ვლიანობა და მიიჩნია, რომ აღნიშნული საჩივარი უნდა დაკმაყო-ფილდეს, ხოლო გამამართლებელი განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემ-დეგ გარემოებათა გამო:

2. რუსთავის საქალაქო სასამართლოში საქმის არსებითი გან-ხილვისას ლ. ყ-ს ბრალის დასადასტურებლად ბრალდების მხარემ წარადგინა შემდეგი მტკიცებულებები: დაზარალებულ ლ. ტ-ს ჩვე-ნება; ქ. რ-ს შინაგან საქმეთა სამინისტროს სამმართველოს პირვე-ლი განყოფილების ინსპექტორ-გამომძიებლის – დ. ტ-ს, იმავე სამ-მართველოს სისხლის სამართლის სამძებრო განყოფილების თანამ-შრომელ ო. ს-ს, ქ. რ-ს შინაგან საქმეთა სამმართველოს ოპერატიუ-ლი თანამშრომლის – ზ. ლ-ა და აღნიშნული სამმართველოს მესამე განყოფილების უფროსი ინსპექტორის, ს. პ-ს ჩვენებები; შემთხვე-ვის ადგილის დათვალიერებისა და დაზარალებულის ჩვენების ად-გილზე შემოწმების ოქმი; დაზარალებულ ლ. ტ-ს მიმართ ჩატარე-ბული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა.

3. დაზარალებულმა ლ. ტ-მ თავის ჩვენებაში დეტალურად და დამაჯერებლად აღნერა მისთვის კარგად ნაცნობი პირის, ლ. ყ-ს

მიერ მასზე განხორციელებული თავდასხმა, რასაც თან ახლდა მისი სიცოცხლისათვის და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის მუქარა ცეცხლსასროლი იარაღის გამოყენებით. მან აღნიშნა, რომ ლ. ყ-ი მისგან მოითხოვდა ფულსა და ნივთებს, რომლებიც მას არ ჰქონდა, ხოლო მათ სანაცვლოდ იძულებული გახდა, მოძალადის-თვის გადაეცა მისი კუთხილი, 120 ლარად ღირებული, საფანტის სისტემის პისტოლეტი – №.... დაზარალებულმა თავის ჩვენებაში ასევე მიუთითა, რომ ამ ინციდენტის დროს ლ. ყ-ა ცეცხლსასროლი იარაღი გაისროლა მისი სახის მიმართულებით, თუმცა მან მოასწრო გაწევა, მაგრამ გასროლილმა ჭურვმა მას მაინც მიაყენა მცირე დაზიანება სახის არეში, რის შემდეგაც განსასჯელი გაიქცა შემთხვევის ადგილიდან და თან წაიღო წარომეული იარაღი. უდავოა, რომ ლ. ყ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება, რაც დაზარალებულმა ლ. ტ-ზ თავის ჩვენებაში აღწერა, სრულად შეიცავს საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ყაჩაღობის შემადგენლობას.

4. აღნიშნულთან დაეკავშირებით საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს შემდეგ გარემოებაზე: პირველი ინსტანციის სასამართლო დაზარალებულ ლ. ტ-ს ჩვენების გაზიარებაზე უარს ამბობს იმ მოსაზრებით, რომ ეს ჩვენება არასაკმარისი და არარელევანტურია ლ. ყ-ს პიროვნების იდენტიფიკაციისათვის. მიუხედავად იმისა, რომ დაზარალებულმა განაცხადა – ლ. ყ-ი არის მისი ნაცნობი და მისი გარეგნობაც აღწერა, სასამართლომ ეს ფაქტობრივი გარემოებები არ გაიზიარა შემდეგი მოტივებით: არ არის ჩატარებული ისეთი საპროცესო მოქმედება, როგორიცაა ბრალდებულის ფოტოსურათით ამოცნობა; გარდა ამისა, საქმის წარმოება მიმდინარეობდა განსასჯელის დაუსწრებლად, რის გამოც დაზარალებულის მიერ მისი გარეგნობის აღწერა სასამართლოსათვის არაინფორმაციულია.

5. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ისეთ შემთხვევაში, როდესაც დაზარალებული ან მოწმე პირდაპირ ასახელებს განსასჯელის ვინაობას, ამასთან, თითქმის მომხდარი შემთხვევის მომენტში ადასტურებს, რომ ის არის მისი ნაცნობი და აღწერს მის გარეგნობას, არ არსებობს დაზარალებულის მიერ ბრალდებულის ამოცნობის აუცილებლობა, რადგან მსგავს შემთხვევაში ასეთი საპროცესო მოქმედება პრაქტიკულ მნიშვნელობას კარგავს. რაც შეეხება სასამართლოს მითითებას იმაზე, რომ დაზარალებულის მიერ ბრალდებულის გარეგნობის აღწერა და მასთან ნაცნობობის დადასტურება არაინფორმაციულია, ასეთი მოტივი, პირდაპირ შეიძლება ითქვას, რამდენადმე გაუგებარი და ერთობ ბუნდოვანია, კერძოდ, ძნელი გასარკვევია, რას ნიშნავს არაინფორმაციულობა და რაში

მდგომარეობს მისი სამართლებრივი არსი. საქმე ისაა, რომ პრალ-დებული შემთხვევის ადგილზევე იცნეს ასევე მოცემულ საქმეზე მოწმედ დაკითხულმა პოლიციის თანამშრომლებმაც, როგორც წარ-სულში სხვადასხვა დანაშაულისთვის ნასამართლევი და ამ გარე-მოების გამო მათთან ურთიერთობაში ნაყოფი პირი. სწორედ და-ზარალებულისა და მათი ჩვენებების საფუძველზე დაიწყო და მიმ-დინარეობდა ამ საქმეზე წინასწარი გამოძიებაც და სასამართლო განხილვაც. თუკი სასამართლოს ხსენებულ მოტივს სარწმუნოდ მიუჩინევთ, მაშინ ლეგიური იქნება ჩავთვალოთ, რომ მოცემულ საქმეზე მთელი საპროცესო წარმოება მიმდინარეობდა და მიმდი-ნარეობს არაიდენტიფიცირებული ანუ ვიღაც დაუდგენელი პირის მიერ ჩადენილი ქმედების გამო. სასამართლოს თავისი პოზიციის დასაბუთებისას მთავარი აქცენტი სწორედ იმაზე აქვს გადატანი-ლი, რომ საქვოდ მიიჩნევს – ნამდვილად ლ. ყ-ი იყო თუ არა ის პირი, ვინც შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდა და ყაჩალურად თავს დაესხა დაზარალებულ ლ. ტ-ს, თუ ეს ქმედება ჩადენილია სულ სხვა პირის მიერ. ამავე დროს სასამართლო მხოლოდ მოკლედ და სქემატურად ეხება დაზარალებულისა და მოწმეთა ჩვენებებს შო-რის არსებულ გარკვეულ შეუსაბამოებს, ასევე შეუსაბამოებს მი-სი სხეულის დაზიანების შესახებ დაზარალებულის განაცხადსა და სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის მონაცემებს შორის, როგორც დამატებით არგუმენტებს თავისი პოზიციის გა-სამყარებლად. გარდა ამისა, სასამართლო საეჭვოდ მიიჩნევს იმ ფაქტობრივ გარემოებასაც, რომ დაზარალებულ ლ. ტ-ს მასზე თავ-დასხმისას მართლაც წაართვეს მისი კუთვნილი ქონება – საფუნ-ტის პისტოლეტი. ასეთ პირობებში მართებული და ალბათ, ლოგი-კურიც იქნებოდა სასამართლოს არსებითად ემსჯელა, საერთოდ ნამდვილად მოხდა თუ არა ყაჩალობა, თუ ყოველივე მხოლოდ და-ზარალებულის ფანტაზიის ნაყოფია და რატომლაც მასთან ერთად მოწმეებმაც, რომლებიც პოლიციის თანამშრომლები არიან, შეგ-ნებულად დასაბამი მისცეს საქმის წარმოებას არარსებული დანა-შაულის თაობაზე. ძალაუნებურად სწორედ ასეთი ვარაუდისკენ იძ-ლევა მიმართულებას სასამართლოს განაჩენში ჩამოყალიბებული საბოლოო დასკვნა: საქმეზე შეკრებილი ყველა მტკიცებულების ერთობლივად შეფასებით – დამნაშავედ ცნობის შესახებ დასკვნი-სათვის საკმარისობის თვალსაზრისით, სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს: ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობით დადასტურება ვერ ჰპოვა, რომ ყაჩალობა ლ. ტ-ს მიმართ განსასჯელმა ლ. ყ-ა ჩაიდინა.

6. სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში პირველი ინსტან-ციის სასამართლოს მთელ ამ მსჯელობებსა და დასკვნებს დაზა-

რალებულ ლ. ტ-ს მიმართ განხორციელებული ყაჩაღობის ნამდვილობისა და მისი ჩამდენი პირის იდენტიფიკაციის, მომხდარი შემთხვევის ადგილზე ლ. ყ-ს შესაძლო ყოფნისა თუ არყოფნის თაობაზე მხოლოდ ერთი წინადადებით ეხება, რომელშიც აღნიშნავს, რომ ამ მიმართებით სწორია პირველი ინსტანციის სასამართლოს არგუმენტები და ეთანხმება მათ. ამასთან, პირველი ინსტანციის სასამართლოსგან განსხვავებით, სააპელაციო სასამართლოს, ერთი მხრივ, ძირითადად, აქცენტი გადატანილი აქვს დაზარალებულისა და მოწმეების ჩვენებების ხასიათზე, კერძოდ, ისინი წარმოადგენენ პირდაპირ, თუ ირიბ ჩვენებებს, ხოლო, მეორე მხრივ, ყურადღებას ამახვილებს მათ სანდოობასა და უტყუარობაზე, გამომდინარე მათ შორის არსებული ცალკეული შეუსაბამობიდან. სააპელაციო სასამართლო მოწმეების – პოლიციის თანამშრომლების ჩვენებებს არ მიიჩნევს პირდაპირ ჩვენებებად და, შესაბამისად, ასკვნის, რომ საქმეში არსებობს მხოლოდ ერთი – დაზარალებულ ლ. ტ-ს პირდაპირი ჩვენება, რომლითაც გამამტყუნებელი განაჩენი ვერ იქნება დადგენილი. ამავე დროს, სააპელაციო სასამართლოს დასკვნით, დაზარალებულისა და მოწმე პოლიციელების ჩვენებები ვერ აკმაყოფილებს მტკიცებულების ისეთ სტანდარტს, როგორიცაა მისი უტყუარობა და დამაჯერებლობა, რადგან ისინი არ არის იდენტური და შეიცავს უზუსტობებს, ხოლო ბრალდების მხარის პოზიცია იმის თაობაზე, რომ ეს უზუსტობები არ არის არსებითი ხასიათის, არ უნდა იქნეს გაზიარებული. გარდა ამისა, სააპელაციო სასამართლო აღნიშნავს იმასაც, რომ შემთხვევის ადგილზე არ ყოფილა აღმოჩენილი და ამოღებული დანაშაულის დამადასტურებელი რაიმე კვალი და მასზე არ არის ჩატარებული ექსპერტიზა, რომლის დასკვნითაც დადასტურდებოდა ლ. ყ-ს მიერ ლ. ტ-ს მიმართ იარაღის გასროლის ფაქტი, ამასთან, ლ. ტ-ს სხეულზე აღმოჩენილი დაზიანებების თაობაზე ჩატარებული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით არ დასტურდება, რომ ეს დაზიანებები მიყენებულია ცეცხლსასროლი იარაღის გასროლის შედეგად.

7. საკასაციო პალატა პირველ რიგში შეაფასებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში განვითარებულ მსჯელობებს ქ. რ-ი, მ-ს გამზირზე, №... სახლის ეზოში, 2005 წლის 3 თებერვალს, სალამოს, დაზარალებულ ლ. ტ-ს მიმართ ყაჩაღობის ჩამდენი პირის იდენტიფიკაციასთან დაკავშირებული პრობლემის თაობაზე. პალატა ვერ დაეთანხმება სასამართლოს დასკვნას, რომლის მიხედვით, საეჭვოა ლ. ყ-ს ყოფნა შემთხვევის ადგილზე და, მაშასადამე, მისი შესაძლო მონაწილეობა დაზარალებულზე ყაჩაღურ თავდასხმაში. დაზარალებულ ლ. ტ-ს მიერ სასამართლოს წინაშე მიცემული ჩვენების შინაარსი უტყუარად ადასტურებს, რომ ის ნამდვი-

ლად იცნობს ლ. ყ-ს, ამასთან, მან განსასჯელის გარეგნობაც აღწერა, რაც მათ ურთიერთნაცნობობას კიდევ უფრო სარწმუნოს ხდის.

8. არასწორია ქვემდგომი სასამართლოების მითითება იმაზე, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა შემთხვევის ადგილზე მხოლოდ დაზარალებულისგან შეიტყვეს თავდამსხმელის ვინაობა, რადგან ისინი თავისთვის ჩვენებებში ერთნაირად აღნიშნავენ: გასროლის ხმის გაგონებისთანავე ისინი დაუყოვნებლივ გაემართნენ შემთხვევის ადგილისკენ, სადაც, დაზარალებულ ლ. ტ-ს გარდა, მათ დაინახეს მეორე პირიც იარაღით ხელში, რომელიც მაშინვე იცნეს – ეს იყო ლ. ყ-ი. ერთ-ერთმა მათგანმა დაუძახა მას, რომ შეჩერებულიყო, მაგრამ ლ. ყ-ა კიდევ ერთხელ გაისროლა და გაიქცა. მას ორი პოლიციელი გამოეკიდა, მაგრამ ვერ დააკავეს, ხოლო ამის შემდეგ ის იყო ძებნილი. შემთხვევის ადგილზე მათ აღმოაჩინეს დაზარალებული ლ. ტ-ე, რომელსაც სახიდან ჩამოსდიოდა სისხლი და რომელმაც განაცხადა, რომ ლ. ყ-ა მასზე ყაჩალური თავდასხმა განახორციელა. იმავე პოლიციელების ჩვენებებით, მათ დიდი ხნის ნაცნობობა აკავშირებდათ ლ. ყ-ნ მისი კრიმინალური ნარსულის გამო. ასე რომ, საუბარი ლ. ყ-ს შემთხვევის ადგილზე შესაძლო არყოფნის თაობაზე, როდესაც იქ დაზარალებულ ლ. ტ-ე ყაჩალური თავდასხმა მოხდა, მოკლებულია ყოველგვარ რეალურ საფუძველს. ამასთან, საქმეში არ იკვეთება რამდენადმე მაინც სარწმუნო გარემობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს გააჩენდა დაზარალებულ ლ. ტ-ს ან ხსენებული პოლიციის თანამშრომლების პირად დაინტერესებაზე ლ. ყ-ს ნინააღმდეგ, რათა მათ არარსებული დანაშაული შეეთხათ და დაეპრალებინათ მისთვის. არც იმის რეალური საფუძველი არსებობს, გვევარაუდა, რომ ან დაზარალებულს ან პოლიციელებს შეეშალათ და სხვა პირი მიიჩნიეს ლ. ყ-დ. შეუძლებელია, ხუთმასხვადსასხვა ადამიანმა მსგავსი იდენტური შეცდომა დაუშვას, თუნდაც ცუდი ხილვადობის პირობებშიც კი.

9. აღსანიშნავია ისიც, რომ არც დაზარალებული ლ. ტ-ე და არც პოლიციის თანამშრომლები უთითებენ მომხდარი შემთხვევის ადგილზე ლ. ყ-ნ ერთად კიდევ სხვა – მესამე პირის არსებობაზე, რომელიც შეიძლება, მიგვეჩნია დაზარალებულზე ყაჩალური თავდასხმის შესაძლო ჩამდენად და ამ გზით გამოვერიცხა ლ. ყ-ს კავშირი ამ დანაშაულთან. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა დადგენილად მიიჩნევს ლ. ყ-ს ყოფნას შემთხვევის ადგილზე იმ დროს, როდესაც იქ მოხდა დაზარალებულ ლ. ტ-ე ყაჩალური თავდასხმა.

10. სააპელაციო სასამართლო, როგორც აღინიშნა, თავის განჩენში მთავარ აქცენტს სვამს საქმეში არსებული მტკიცებულებების რელევანტურობასა და მათ საკმარისობაზე გამამტყუნებელი

განაჩენის დასადგენად, კერძოდ, სასამართლო უთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში საქმეში მხოლოდ ერთი პირდაპირი ჩვენება არსებობს, რომელიც ეკუთვნის დაზარალებულ ლ. ტ-ს, ხოლო საქმეზე მოწმედ დაკითხული პოლიციის თანამშრომლების ჩვენებები ირიბია, რომელთა ერთობლიობა ვერ აკმაყოფილებს მოთხოვნას გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დაცვით პირის დამნაშავედ ცნობის თაობაზე. შეიძლება ითქვას, რომ სააპელაციო სასამართლოს ასეთი მსჯელობა ლოგიკურად ენინაალმდეგება თავისავე პოზიციას, როდესაც ის ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნას, რომლითაც ფაქტობრივად არაიდენტიფიცირებულად ანუ დაუდგენლად არის მიჩნეული იმ პირის ვინაობა, ვინც ყაჩაღურად თავს დაესხა დაზარალებულ ლ. ტ-ს. ასეთი ვერსიის დაშვების პირობებში, მტკიცების თვალსაზრისით, ყოველგვარ მიზნობრიობასა და გონივრულ აზრსაა მოკლებული იმაზე მსჯელობა – დაზარალებულის ჩვენება ან მოწმების ჩვენებები პირდაპირია თუ ირიბი. თუკი მტკიცებით ფორმაში საეჭვოდ მივიჩნევთ და ამით ფაქტობრივად გამოვრიცხავთ პირის დანამდვილებით ყოფნას დაამაშაულის შემთხვევის ადგილზე, მაშინ გაუგებარია, ამის შემდეგ რა აზრი აქვს საქმეში არსებული ჩვენებების, როგორც ამ პირის ბრალის დამადასტურებელი მტკიცებულებების, საპროცესო ბუნების კვლევასა და აქედან გამოტანილ დასკვნებს.

11. ზემოთ უკვე იყო აღნიშნული იმის შესახებ, რომ საკასაციო პალატას სადაციდ არ მიაჩნია ლ. ყ-ს ყოფნა დანაშაულის შემთხვევის ადგილზე, როდესაც იქ მოხდა ყაჩაღური თავდასხმა დაზარალებულზე. ასეთი დასკვნა წარმოადგენს იმის აუცილებელ წინაპირობასა და საფუძველს, რათა ვიმსჯელოთ: დასაბუთებულია თუ არა ბრალდების მხარის მიერ ლ. ყ-ს ბრალის დასადასტურებლად სასამართლოში წარდგენილი მტკიცებულებების უტყუარობისა და საკმარისობის თაობაზე სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში გამოთქმული პრეტენზიები და მათ საფუძველზე გამოტანილი დასკვნები. ამ მიმართებით უწინარესად განხილულ უნდა იქნეს საქმეში წარმოდგენილი ძირითადი მტკიცებულებები – დაზარალებულ ლ. ტ-ს ჩვენება და საქმეზე მოწმედ დაკითხულ პოლიციის თანამშრომელთა ჩვენებები. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ამ მტკიცებულებების მიმართ ორ მომენტზეა ყურადღება გამახვილებული: ერთი მხრივ, სასამართლო აღნიშნავს, რომ ეს მტკიცებულებები არ არის სარწმუნო, რადგან შეიცავს ბევრ უზუსტობას, ამასთან, ისინი არ არის იდენტური და ამის გამო ენინაალმდეგებიან ერთმანეთს; გარდა ამისა, სასამართლოს აზრით, კიდევაც რომ ჩაგვეთვალა სარწმუნოდ, ასეთ შემთხვევაშიც ისინი არასაკმარისი იქნებოდა პირის მსჯავრდებისათვის, რადგან მათგან მხოლოდ

დაზარალებულ ლ. ტ-ს ჩვენებაა პირდაპირი, დანარჩენი ჩვენებები კი ირიბია, ხოლო გამამტყუნებელი განაჩენი მხოლოდ ერთი პირ-დაპირი ჩვენების საფუძველზე ვერ იქნება გამოტანილი.

12. საკასაციო პალატა კიდევ ერთხელ განმარტავს, რომ ურთიერთთავსებადობისა და შესაბამისობის თვალსაზრისით, ჩვენებების სახით არსებული მტკიცებულებების უტყუარობის კრიტერიუმად მათი იდენტურობის მიჩნევა არასწორია, პირიქით, სწორედ მათი იდენტურობა წარმოშობს საფუძვლიან ეჭვს მათ მიმართ. საქმე ისაა, რომ ყველა ადამიანი, მათ შორის დაზარალებულიც და მოწმეც, ინდივიდს წარმოადგენს, რომელიც თავისებურად, სხვების-გან განსხვავებულად აღიქვამს, იმასსოვრებს და გადმოსცემს ერთი და იმავე მოვლენის ამსახველ ინფორმაციას, რაზედაც გავლენას ახდენს როგორც სუბიექტური ფაქტორები, ისე გარე ობიექტური გარემოებები, ანუ მოვლენის ადეკვატური აღქმისათვის საჭირო პირობები და სხვა, მაგალითად, როგორიცაა დროის ხანგრძლივობა მომხდარ შემთხვევასა და ჩვენების მიცემის მომენტს შორის. აქედან გამომდინარე, შეუძლებელია, დაზარალებულისა და მოწმის ჩვენება, ანდა მოწმეთა ჩვენებები ყველა დეტალში იყოს ერთმანეთთან სრულად თავსებადი. მნიშვნელოვანია, რომ მათი შინაარსი თანხვდენილი იყოს საქმის იმ ძირითად ფაქტორივ გარემოებებთან, რომლებიც მტკიცების საგანს წარმოადგენს და პირდაპირ გავლენას ახდენს ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციაზე, ან პირიქით – პირის უდანაშაულოდ ცნობაზე. ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობის არსებობაზე მხოლოდ მაშინ შეიძლება საუბარი, როდესაც მათი შინაარსი ურთიერთგამომრიცხავია მტკიცების ამათუ იმ საგანთან მიმართებით, აგრეთვე მაშინ, როდესაც რომელიმე მათგანში აღნიშნულია რამე ისეთი გარემოების თაობაზე, რომლის არსებობა მოცემულ შემთხვევასა და პირობებში ბუნებრივად იქნებოდა შეუძლებელი, ანდა რომელიც უარყოფილია უტყუარი ალიბით. მოცემული პრობლემური საკითხის ასეთი გადაწყვეტა შესაბამისობაშია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებულ პრაქტიკასთანაც.

13. განხილულ შემთხვევაში როგორც დაზარალებული, ასევე საქმეზე მოწმედ დაკითხული პოლიციის თანამშრომლები თავიანთ ჩვენებებში ერთგვაროვნად გადმოსცემენ მათ მიერ შემთხვევის ადგილზე დანახულ გარემოებებსა და ლ. ყ-ს მოქმედებას. მართალია, იმ მომენტში, როდესაც ეს უკანასკნელი თავს დაესხა დაზარალებულ ლ. ტ-ს, ცეცხლსასროლი იარაღის მუქარით წაართვა მას საფანტის პისტოლეტი და ისროლა მისი მიმართულებით, რითაც დაზიანება მიაყენა სახის არეში, პოლიციის თანამშრომლები იქ არ იმყოფებოდნენ, მაგრამ აღნიშნულ მომენტში ისინი, ასრულებდნენ

რა სამსახურებრივ მოვალეობას, შემთხვევის ადგილის ახლოს მოძრაობდნენ. ამიტომ გასროლის ხმის გაგონებისთანავე ისინი სწრაფად გაემართნენ შემთხვევის ადგილისაკენ, სადაც აღმოაჩინეს ორი ადამიანი, რომელთაგან ერთ-ერთი მაშინვე იცნეს – ლ. ყ-ი, ცეცხლსასროლი იარაღით ხელში. მას დაუძახეს, რომ შეჩერებულიყო, მაგრამ მან კვლავ გაისროლა და გაიცა შემთხვევის ადგილიდან. პოლიციელები გამოეკიდნენ, მაგრამ ვერ დააკავეს. შემთხვევის ადგილზე მყოფი მეორე პირი კი აღმოჩნდა დაზარალებული ლ. ტ-ე, რომელმაც პოლიციის თანამშრომლებს უამბო მის მიმართ განხორციელებული ყაჩაღური თავდასხმის შესახებ და რომელსაც დაზიანებული სახიდან ჩამოსდიოდა სისხლი. ამ შემთხვევაში დაზარალებულის ჩვენება და პოლიციელთა ჩვენებები ერთმანეთს ავსებენ და მომხდარი მოვლენის სრულ და ობიექტურ სურათს ქმნიან – შეიარაღებული თავდასხმა დაზარალებულზე, გასროლა და მისი დაჭრა სახის არეში, ამ სროლის ხმაზე პოლიციის თანამშრომლების მყისიერად მისვლა შემთხვევის ადგილზე და მათ მიერ ლ. ყ-ს წასწრება, რომელსაც ცეცხლსასროლი იარაღი ისევ ხელში უჭირავს, ის არ ემორჩილება პოლიციის თანამშრომელთა კანონიერ მოთხოვნას, კიდევ ისვრის ჰაერში ცეცხლსასროლ იარაღს და გარბის, რომელსაც მისდევენ პოლიციის თანამშრომლები, მაგრამ ვერ აკავებენ. რომ არა ლ. ყ-ს მიერ დაზარალებულის მიმართ განხორციელებული გასროლა, პოლიციის თანამშრომლებს სავსებით შესაძლებელია, ვერაფერი გაეგოთ იმის შესახებ, რაც შემთხვევის ადგილზე მოხდა, ანდა, სავარაუდოდ, შეიძლება გაეგოთ ბევრად უფრო გვიან და, ცხადია, ასეთ შემთხვევაში ისინი ლ. ყ-ს დანაშაულის ადგილზე ვერ წასწრებდნენ. სწორედ ზემოაღნიშნული ძირითადი ფაქტობრივი გარემოებებია ურთიერთთავსებადი სახით წარმოდგენილი დაზარალებულისა და ხსენებულ მოწმეთა ჩვენებებში.

14. რაც შეეხება ცალკეულ დეტალებში მოწმედ დაკითხული პოლიციის თანამშრომლების ჩვენებებს შორის არსებულ შეუსაბამობებს, რაზედაც უთითებს სააპელაციო სასამართლო, უნდა აღინიშნოს, რომ ასეთი შეუსაბამობები მართლაც არსებობს, მაგალითად: მოწმე ს. პ-ი ჩვენებაში ჯერ უთითებს ორ გასროლაზე, ბოლოს კი – ერთ გასროლაზე საუბრობს; მოწმე ზ. ლ-ი აღნიშნავს შემთხვევის ადგილზე წარსულში ნასამართლევი პირის – ლ. ყ-ს აღმოჩენის ფაქტს, რომელსაც პოლიციის ორი თანამშრომელი გაეკიდა დასაკავებლად, თუმცა არაფერს ამბობს, გაქცევამდე ლ. ყ-ა გაისროლა თუ არა იარაღი; მოწმე ო. ს-ი კი თავის ჩვენებაში აღნიშნავს, რომ შემთხვევის ადგილზე ლ. ყ-ს წაქცეული ჰყავდა დაზარალებული, ხოლო პოლიციის თანამშრომელთა დანახვისას იგი წამოდგა და გა-

იქცა. საკასაციო პალატა ცალსახად აღნიშნავს, რომ ასეთ არაარ-სებით დეტალებთან დაკავშირებით ყოველთვის შეიძლება არსე-ბობდეს მსგავსი განსხვავებანი ჩვენებებს შორის, მაგრამ ისინი არ შეიძლება შეფასდეს ისეთ წინააღმდეგობად, რომელიც შეიძლება საფუძველი გახდეს ამ ჩვენებათა სისწორესა და უტყუარობაში ეჭ-ვის შესატანად. ამ საკითხში საკასაციო პალატა მთლიანად იზია-რებს კასატორის პოზიციას და მიაჩნია, რომ როგორც დაზარალე-ბულ ლ. ტ-ს, ასევე საქმეზე მოწმედ დაკითხული პოლიციელების მიერ მიცემული ჩვენებები უნდა შევაფასოთ როგორც სარწმუნო და რელევანტური მოცემული საქმისათვის, განსაკუთრებით იმ პი-რობებში, როდესაც მომხდარი შემთხვევიდან სასამართლოში ამ ჩვენებების მიცემამდე გასული იყო 10 ნელზე მეტი.

15. აქვე პასუხი უნდა გაეცეს კიდევ ერთ მნიშვნელოვან კით-ხვას: მოცემულ შემთხვევაში, არსებობს თუ არა მტკიცებულება-თა ისეთი ერთობლიობა, რომელიც აუცილებელა საქართველოს კონსტიტუციითა და მოქმედი საპროცესო კანონით გათვალისწი-ნებულ მოთხოვნათა დაცვით პირის მიმართ გამამტყუნებელი გა-ნაჩენის დასადგენად. როგორც უკვე აღინიშნა, სააპელაციო სასა-მართლო თავის განაჩენი ერთ-ერთ მთავარ არგუმენტად სწორედ ამ მომენტზე უთითებს, იგი საქმეზე მოწმედ დაკითხულ პოლიცი-ის თანამშრომელთა ჩვენებებს მიზნევს ირიბ ჩვენებებად და მხო-ლოდ დაზარალებულ ლ. ტ-ს ჩვენება მიაჩნია პირდაპირ ჩვენებად, რაც არასაქმარისია გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად. სა-კასაციო პალატა არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს ასეთ პო-ზიციას და განმარტავს, რომ დაუშევებელია პირდაპირი ჩვენების არსი იმდენად ვინრო ფარგლებში განვიხილოთ და ისეთ უკიდურე-სობამდე შევზღუდოთ, რომ ასეთი სახის მტკიცებულების შეფა-სებისას, ყოვლად გაუმართლებლად, მოწყვეტილი აღმოგჩნდეთ რეალური სინამდვილისა და მისი ადეკვატური სამართლებრივი შე-ფასებისგან, რაც უთუოდ დიდად დააზარალებს კანონიერი და ობი-ექტური მართლმასჯულების ინტერესებს. ლ. ყ-ს დანაშაულთან მი-მართებით მოცემულ საქმეზე მოწმედ დაკითხული პოლიციის თა-ნამშრომელთა ჩვენებები სრულიად შესაძლებელია, განვიხილოთ პირდაპირი ჩვენებების რანგში, რადგან შემთხვევის ადგილზე მოვ-ლენები – მათი დასასწილიან დასასრულადე – განვითარდა დრო-ის უმოკლეს მონაკვეთში, რისი მეშვეობითაც პოლიციის თანამ-შრომლებმა დანაშაულის ჩადენის ადგილზევე წაასწრეს შეიარა-ლებულ ლ. ყ-ა და მის ახლოს მყოფ დაზარალებულ ლ. ტ-ს, რომელ-საც დაზიანებული სახიდან სისხლი ჩამოსდიოდა და რომელმაც მას-ზე მიუთითა, როგორც მის მიმართ ყაჩაღური თავდასხმის ჩამდენ პირზე, ხოლო ლ. ყ-ს ისევ ეჭირა ხელში ცეცხლსასროლი იარაღი,

რომლის გამოყენებითაც მან ჩაიდინა დაზარალებულზე ყაჩალური თავდასხმა. მსგავს შემთხვევაში, როდესაც მოწმე შემთხვევის ადგილზევე წაასწრებს დამნაშავეს დაზარალებულთან ერთად, რომელსაც აშკარად ამჩნევია დანაშაულის შედეგად მიყენებული დაზიანების კვალი, ამასთან, ამგვარ წასწრებას თან ახლავს სხვა არსებითი და საგულისხმო გარემოებებიც, მაგალითად, სროლის ხმა, რაიმე იარაღი სავარაუდო დამნაშავის ხელში, ასევე, სისხლის ან სხვა საეჭვო კვალი ამ უკანასკნელის სხეულსა თუ ტანსაცმელზე, დაზარალებულის კვირილი და საშველად მოხმობა და სხვა, ასეთი მოწმის ჩვენება სავსებით შესაძლებელია, ჩაითვალოს პირდაპირ ჩვენებად, რომელიც დაზარალებულის ჩვენებასთან ერთად მოგვცემს პირდაპირი ჩვენებების ისეთ ერთობლიობას, რაც შეიძლება საკმარისად დასაბუთებული და კანონიერი საფუძველი გახდეს პირის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად. რა თქმაუნდა, აუცილებლად იგულისხმება, რომ შესაძლებელი უნდა იყოს ასეთი მტკიცებულებების სანდოობის შემოწმება საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებით.

16. ბოლოს, საკასაციო პალატას სურს, შექნოს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში გამოთქმულ კიდევ ერთ არგუმენტს, რაც ერთ-ერთ საფუძვლად დაედო გასაჩივრებულ განაჩენს. საკითხი ეხება საქმეში არსებულ სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას. აღნიშნული დოკუმენტის დასკვნით ნაწილში ექსპერტი აღნიშნავს დაზარალებულ ლ. ტ-ს სახეზე აღმოჩენილ დაზიანებებს ნაჭდევების სახით, რაც შეიძლება განვითარებული იყოს ბლაგვი საგნის მოქმედებით. აქედან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლო საეჭვოდ მიჩნევს ვერსიას იმის თაობაზე, რომ ლ. ყ-ა ცეცხლსასროლი იარაღის გასროლით დაუზიანა სახე დაზარალებულს, რადგან იარაღით გასროლილი ჭურვის ზემოქმედებით მსგავსი დაზიანება ვერ განვითარდებოდა. შესაბამისად, საეჭვოა ისიც, რომ საერთოდ ნამდვილად მოხდა ყაჩალური თავდასხმა დაზარალებულზე. საკასაციო პალატის აზრით, ასეთი დასკვნების გამოტანისას, როგორც ჩანს, სასამართლოს მხედველობიდან გამორჩა ირი მნიშვნელოვანი გარემოება. პირველი მათგანი მდგომარეობს შემდეგში: ნებისმიერი სახის სასამართლო ექსპერტიზის და მათ შორის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, როგორც მტკიცებულება, უნდა შეფასდეს არა მხოლოდ მისი ერთი რომელიმე ნაწილის ან რეკვაზიტის მიხედვით, არამედ მთლიანობაში, მისი კვლევითი ნაწილის ჩათვლით, რადგან მის თითოეულ ნაწილს გააჩნია მტკიცებულებითი მნიშვნელობა.

17. ლ. ყ-ს საქმეზე დაზარალებულ ლ. ტ-ს მიმართ ჩატარებული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის კვლევით ნა-

წილში აღნიშნულია მომხდარი შემთხვევის დღეს – 2005 წლის 3 თებერვალს მისი სამედიცინო შემოწმების საფუძველზე შედგენილ საბუთებში მითითებულ მონაცემებსა და დიაგნოზზე: მარჯვენა ლოყისა და ცხვირის ფრთის არეალში აღნიშნება მცირედ სისხლმდენი ჭრილობა, მარჯვენა ლოყიაზე – დიამეტრით დაახლოებით 1 სმ, ხოლო ცხვირის მარჯვენა ფრთაზე – დიამეტრით დაახლოებით 2 სმ. დაზიანებულია კანი და კანქვეშა ცხიმოვანი ქსოვილი. ამრიგად, აღნიშნული ექსპერტიზის მიხედვით, მომხდარი შემთხვევის დღეს, დაზარალებულის სახეზე არსებობდა ცეცხლსასროლი იარაღით გასროლილი ჭურვის ზემოქმედების შედეგად მიყენებული ჭრილობები, რომელთა არსებობას ადასტურებს აგრეთვე მოწმედ დაკითხულ პოლიციის თანამშრომელთა ჩვენებებიც. მათ დაზარალებული სწორედ ამ დაზიანებების გამო გადაიყვანეს შემთხვევის ადგილიდან საავადმყოფოში, სადაც შედგა ზემოხსენებული სამედიცინო შემოწმების საბუთები. შეიძლება გაჩნდეს კითხვა: სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნაში რატომ არის მითითებული სისხლის ფუფხით დაფარულ ნაჭდევებსა და არა ჭრილობებზე. აქ პასუხი მარტივია: აღნიშნული ექსპერტიზა ჩატარდა მომხდარი შემთხვევიდან ოთხი დღის შემდეგ, 2005 წლის 7 თებერვალს, ხოლო ამ დროის განმავლობაში განეული მკურნალობის შედეგად ჭრილობები ფუფხით ნაჭდევებად ჩამოყალიბდა. სწორედ ამიტომ დაიწერა ექსპერტიზის დასკვნაში, რომ ნაჭდევები შეიძლება მიყენებული იყოს ბლაგვი საგნის ზემოქმედებით, მაშინ, როდესაც იმავე დასკვნის კვლევით ნაწილში საუბარია ცეცხლსასროლი იარაღით მიყენებულ ჭრილობებზე. ამრიგად, საქმეში არსებული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნაც შევვიძლია განვიხილოთ იმ მტკიცებულებად, რომლითაც დასტურდება ლ. ყ-ს მიერ დაზარალებულ ლ. ტ-ე ყაჩალური თავდასხმა და ამ დროს მის მიმართ ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლა მისთვის სხეულებრივი დაზიანებების მიყენებით.

18. ზემოთ განხილული გარემოებებისა და მათ საფუძველზე გამოტანილი დასკვნების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საქმეში მოიპოვება ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოს წინაშე ნარდგენილი და საპროცესო ნორმების დაცვით გამოკვლეული უტყუარი და საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომლითაც, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის შესაბამისად, დადასტურებულია შემდეგი: ლ. ყ-ა 2005 წლის 3 თებერვალს, საღამოს, დაახლოებით 19:00 საათზე, ქ. რ-ი, მ-ს გამზირზე მდებარე №... სახლის ეზოში, ნამდვილად განხორციელა თავდასხმა დაზარალებულ ლ. ტ-ე, მისი სიცოცხლისათვის და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით, დაზარა-

ლებულის კუთვნილი ფულისა და სხვა მოძრავი ნივთის მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რა დროსაც დაზარალებულს წაართვა მისი კუთვნილი საფანტის სისტემის პისტოლეტი №...., ღირებული 120 ლარად, ხოლო ამის შემდეგ ცეცხლსასროლი იარაღის გასროლით დაზარალებულ ლ. ტ-ს სახის არეში მიაყენა სხეულის მსუბუქი დაზიანებები ჭრილობების სახით, ჯანმრთელობის მოუწლელად და მიმაღალა შემთხვევის ადგილიდან, ე.ი. ჩაიდინა ყაჩაღობა, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველი ნაწილით. შესაბამისად, უნდა გაუქმდეს თბილის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მიერ 2018 წლის 8 იანვარს ლ. ყ-ს მიმართ გამოტანილი გამამართლებელი განაჩენი და ის უნდა შეიცვალოს გამამტყუნებელი განაჩენით, რომლითაც ლ. ყ-ი ცნობილი უნდა იქნეს დამაშავედ მის მიმართ წარდგენილი ბრალდების მიხედვით, ყაჩაღობის ჩადენაში.

19. აღნიშნული დანაშაულის გამო განსასჯელ ლ. ყ-ს მიმართ სასჯელის სახისა და ზომის განსაზღვრისას პალატა მხედველობაში იღებს როგორც მის პიროვნულ მახასიათებლებს, ასევე – მის მიერ ჩადენილ ქმედებასთან დაკავშირებულ გარემოებებს, რასაც ითვალისწინებს საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილი. მსჯავრდებული წარსულშიც წასამართლევია ძალადობრივი დანაშაულისათვის, რასთან დაკავშირებითაც იგი ვადამდე პირობით იყო გათავისუფლებული სასჯელის მოხდისაგან, მაგრამ მან სწორედ ამ პირობითი სასჯელის ვადის გასვლამდე კვლავ ჩაიდინა ახალი ძალადობრივი დანაშაული – ყაჩაღობა, რომლის გამოც იგი დამნაშავედ უნდა იქნეს ცნობილი. ამასთან, გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ ლ. ტ-ე ყაჩაღური თავდასხმისს მან არა მარტო სიცოცხლისათვის და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის მუქარა გამოხატა დაზარალებულის მიმართ, არამედ მისი მიმართულებით ისროლა ცეცხლსასროლი იარაღიდან, რის შედეგადაც მას სხეულებრივა დაზიანება მიაყენა. გარდა ამისა, როდესაც განსასჯელს ამ დანაშაულის ჩადენისთანავე შემთხვევის ადგილზევე წაასწრეს პოლიციის თანამშრომლებმა და მოსთხოვეს შეჩერება, იგი არ დაემორჩილა მათ კანონიერ მოთხოვნას და პოლიციელებისგან თავის დასაღწევად კვლავ გაისროლა ცეცხლსასროლი იარაღი, რის შედეგადაც შეძლო შემთხვევის ადგილიდან მიმალვა.

20. დასახელებული გარემოებებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიზნია, რომ განსასჯელ ლ. ყ-ს მიმართ, მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო, უნდა შეირჩეს სასჯელის ისეთი სახე და ზომა, რომელიც იქნება აუცილებელი და საკმარისი მისი გამოსწორებისა და რესოციალიზაციის უზრუნველყოფისათვის. ამ მიზნით

მსჯავრდებულ ლ. ყ-ს სასჯელად უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლის ვადით, რომელიც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით უნდა შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით, რის შედეგადაც მას საპოლოოდ მოსახდელად უნდა დარჩეს თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის (1998 წლის 20 თებერვლის რედაქცია შემდგომი ცვლილებებითა და დამატებებით) 561-ე და 568-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ხატია გოგრიფიანის საკასაციო საჩივარი და კმაყოფილდეს;

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 იანვრის გამამართლებელი განაჩენი ლ. ყ-ს მიმართ;

3. ლ. ყ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და საპოლოოდ მოსახდელად განესაზღვროს 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

4. ლ. ყ-ს მიმართ გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-3 მუხლი და გათავისუფლდეს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2004 წლის 5 აპრილის განაჩენით, საქართველოს სსკ-ის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის შემდგომი მოხდისგან.

5. მსჯავრდებულ ლ. ყ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალოს ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან.

6. განაჩენი საპოლოოა და არ საჩივრდება.

განაჩენის უცვლელად დატოვება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№491აპ-17

23 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ა. ი-სა და მისი ინტერესების დამცვე-
ლის, ადვოკატი ი. ჯ-ას საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის
11 ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 4 მაისის განა-
ჩენით ა. ი. – ... ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-
თველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა
და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაუ-
ლის ჩადენისათვის და მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა – 6 წლით,
რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხ-
ლის მე-3 ნაწილის თანახმად, შეუმცირდა ¼-ით და მიესაჯა თავი-
სუფლების აღკვეთა – 4 წლითა და 6 თვით.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გა-
უქმდა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 22 ივნისის
განაჩენით დანიშნული და საქართველოს სასჯელალსრულებისა და
პრობაციის სამინისტროს არასრულწლოვანთა საქმეების განმხილ-
ველი ადგილობრივი საბჭოს 2016 წლის 3 ნოემბრის გადაწყვეტი-
ლებით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი – 4 წელი, 1 თვე და 17
დღე.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბო-
ლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა სრულად შთანთქა წინა გა-
ნაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ
ა. ი-ს განაჩენთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა
– 6 წლით, რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის
73-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, შეუმცირდა ¼-ით და მიესა-
ჯა თავისუფლების აღკვეთა – 4 წლითა და 6 თვით.

ინდივიდუალური შეფასების ანგარიშის მიხედვით, საქმეზე გან-

ხორციელდა შემდეგი ღონისძიებები: ფსიქიური ჯანმრთელობის მდგომარეობის დასაფენად არასრულნლოვანს ჩაუტარდა ფსიქი-ატრიული გამოკვლევა; ასევე, მას ჩაუტარდა ინდივიდუალური სა-რეაბილიტაციო მუშაობა ემოციებისა და იმპულსური ქცევის მარ-თვის მიმართულებით; ოჯახის მხარდაჭერა სათანადო აღმზრდე-ლობითი მიღობის განსაზღვრის, განათლების მიღების შესაძლებ-ლობისა და ოჯახური კონფლიქტური ურთიერთობების დარეგუ-ლირების კუთხით.

ა. ი-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაწყო დაკავების მომენტი-დან – 2017 წლის 5 თებერვლიდან.

2. ა. ი-ს ბრალად დაედო ქურდობის მცდელობა, ესე იგი მარ-თლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, სხვისი მოძრავი ნივ-თის ფარული დაუფლების მცდელობა, ჩადენილი სადგომში უკა-ნონო შეღწევით, სხვისი ნივთის მართლსანინააღმდეგო მისაკუთ-რებისათვის ორჯერ ნასამართლევი პირის მიერ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 19 იანვარს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 თებერვლისა და 2016 წლის 22 ივნისის განაჩენებით სა-ქართველოს სსკ-ის 177-ე და 178-ე მუხლებით ნასამართლევმა ა. ი-მა უკანონოდ შეაღნია რ-ში, თ-ას – ჩიხის, – კორპუსის მიმდება-რე ტერიტორიაზე შდებარე ზ. გ-ის კუთვნილ თონეში, საიდანაც მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სცადა, ფარულად დაუფლებოდა თანხასა და სხვადასხვა დასახელების ნივთებს, რი-თაც დაზარალებულ ზ. გ-ეს შესაძლოა, მისდგომოდა 17.70 ლარის ქონებრივი ზიანი.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ა. ი-მა და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ი. ჯ-ამ. აპე-ლანტებმა ითხოვეს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 4 მაისის განაჩენის გაუქმება და ა. ი-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენით დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდა და რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 4 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – მსჯავრდებული ა. ი. და მისი ინტერესების დამ-ცველი, ადვოკატი ი. ჯ. ითხოვენ რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 4 მაისის განაჩენის გაუქმებასა და ა. ი-ის მიმართ გამა-მართლებელი განაჩენის გამოტანას შემდეგი მოტივებით: მხოლოდ ექსპერტიზის დასკვნები ვერ დაედება საფუძვლად გამამტყუნე-ბელ განაჩენს. გამომძიებელ გ. ზ-ს ა. ი-თვის რომ წარედგინა დადგე-ნილება გადაუდებელი აუცილებლობის შემთხვევაში ჩხრეკის თაო-

ბაზე, აღნიშნულს დაიმახსოვრებდნენ და სასამართლოს მოახსენებდნენ. ა. ი-ვის ჩერეკის დაწყების ნინ უფლებები და დაფგენილება არ განუმარტავთ. ამასთან, ჩერეკას არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის მე-15 მუხლის თანახმად, უნდა დასწრებოდა მისი კანონიერი წარმომადგენელი. ა. ი-ს სურს, ჰქონდეს საკუთარი შემოსავალი და ოჯახს უკეთესი სოციალური მდგომარეობა შეუძმნას. ინდივიდუალური შეფასების ანგარიშის თანახმად, მისი საცხოვრებელი პირობები არაკეთილსამედოა. მას აღენიშნება გონებრივი განვითარების შეფერხება და მისი აზროვნება არ შეესაბამება ასაკობრივ წორშას. ა. ი-ს კარგი ურთიერთობა აქვს მეზობლებთან, რომლებიც მის მიმართ კეთილგანწყობილი არიან.

6. საკასაციო პალატის სხდომაზე კასატორებმა მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივარს და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება. დაცვის მხარემ სხდომაზე წარმოადგინა საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულება (... ოქტომბერი, 2017 წელი), რომლის თანახმადაც, ა. მ-ის ქ ი., დაბადებული ... – წელს, მსჯავრდებული რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 4 მაისისა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 11 ივლისის განაჩენებით – საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 2018 წლის 5 თებერვალს უნდა გათავისუფლეს საპატირო სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა ლუკა გამყრელიძემ ითხოვა ა. ი-ის მიმართ სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივლისის განაჩენის ძალაში დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონება საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ა. ი-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ჯ-ას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. დაზარალებულმა ზ. გ-ემ პირველი ინსტანციის სხდომაზე მოწმედ დაკითხვის დროს განმარტა, რომ მის მფლობელობაშია რში, თ-ას – ჩიხის, – კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე მდებარე პურის საცხობი, თონე. 2017 წლის 19 იანვარს, დაახლოებით დილის ხუთ საათზე, მას დაუკავშირდა პოლიციის თანამშრომელი და უთხრა, რომ მისულიყო თონეში. შემთხვევის ადგილზე მისულმა მოწმემ ნახა, რომ თონის შესასვლელი კარი იყო გატეხილი და პოლიციის თანამშრომლებს დაკავებული ჰყავდათ ა. ი. მისი მონაწილეო-

ბით ჩატარდა საგამოძიებო მოქმედებები, ხოლო შემდგომში მან ამოსაცნობად წარდგენილი ნივთები ამოიცნო.

3. მონმე გ. კ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს რუსთავის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის პირველ განყოფილებაში, უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლად. იგი 2017 წლის 19 იანვარს სამოქმედო ტერიტორიაზე სხვა თანამშრომლებთან ერთად იმყოფებოდა, რა დროსაც მათ გაიგონეს ხმაური, პურის საცხობ თონესთან მივიღენ და ადგილზე ნახეს ა. ი.. თონის ტერიტორიაზე იყო არეულობა. ქურდობის მცდელობის ფაქტზე შეატყობინეს გამომძიებელს, რომელიც შემთხვევის ადგილზე თარჯიშობაზე ერთად მივიდა. ა. ი-ს ჩაუტარდა პირადი ჩხრეკა და ამოუღეს სხვადასხვა ნივთი. მათთან ასევე მივიდა ზ. გ., რომელმაც მონაწილეობა მიიღო შემთხვევის ადგილის დათვალიერებაში. ა. ი-ს წინააღმდეგობა არ გაუწევია.

4. მონმე გ. კ-ის ჩვენების ანალოგიური ჩვენება მისცეს მონმეებმა – დ. ბ-მა, ბ. ჯ-მა და მ. ლ-მა.

5. მონმე გ. ზ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2017 წლის მარტამდე მუშაობდა რუსთავის საქალაქო სამმართველოს პირველ განყოფილებაში. მიმდინარე წლის 19 იანვარს იმყოფებოდა სამსახურში, რა დროსაც მიიღო შეტყობინება, რომ პოლიციის თანამშრომლებს შეჩერებული ჰყავდათ არასრულწლოვანი ა. ი.. დაურეკა თარჯიშანს და მასთან ერთად გავიდა შემთხვევის ადგილზე, სადაც დახვდნენ დ. ბ., გ. კ., ბ. ჯ., მ. ლ. და ა. ი.. არასრულწლოვნის ადგილსამყოფლის თაობაზე შეატყობინეს ბრალდებულის დედას და სთხოვეს მისვლა, რაზედაც მან განაცხადა უარი. ა. ი. თარჯიშნის დახმარებით გაეცნო დადგენილებას პირადი ჩხრეკის თაობაზე, რის შემდეგაც დაინყო მისი პირადი ჩხრეკა. ჩხრეკაში ასევე მონაწილეობდნენ გ. კ., ბ. ჯ. და თარჯიშანი. ა. ი-ს პირადი ჩხრეკისას თავისი ქურთულის ჯიბიდან ამოუღეს: ერთი ყურსასმენი, ერთი „უესბე“ დამტენი, სახრახნისი და თანხა – 70 თეთრი. ამოღებული ნივთები მოთავსდა პოლიეტილენის პაკეტში და დაიღუქა. პირადი ჩხრეკის დასრულების შემდეგ ა. ი. გაუშვეს და დილით დაიბარეს განყოფილებაში. შემდეგ ექსპერტ-კრიმინალისტის, კინოლოგისა და ზ. გ-ის თანდასწრებით დათვალიერდა შემთხვევის ადგილი და ხელისა და სუნის კვლები ამოიღეს.

6. მონმე დ. ო-ემ სასამართლო სხდომაზე განმარტა, რომ მოცემულ საქმეზე ჩატარა რამდენიმე საგამოძიებო მოქმედება და დაადასტურა მათი სისწორე.

7. მონმე ბ. ი-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს საქართველოს შსს კონილოგიის სამსახურის მთავარ ექსპერტად. მოცემულ საქმეზე მან ჩატარა ოდოროლოგიური ექსპერტიზა, რომლის თანახმად: სისხლის სამართლის №... საქმეზე რ-ში, თ-ას პირველი ჩიხის №... კორ-

პუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებული პურის საცხობის – „თ-ს“ გაქურდვის მცდელობის ფაქტთან დაკავშირებით, ოფოროლოგიურ ექსპერტიზაზე ნარმოდგენილი, შემთხვევის ადგილიდან, კერძოდ, საცხობში, მაგიდის წინ, იატაკის ზედაპირიდან და მაცივრის წინ, იატაკის ზედაპირიდან ამოღებული სუნის კვალის ნიმუშები იდენტურია 24.08.2000 წელს დაბადებულ ა. მ-ის ძე ი-გან (პ/ნ ...) აღებული სუნის კვალის ნიმუშებისა. ექსპერტმა დამატებით განმარტა, რომ საცხობიდან ამოილეს სუნის ნიმუში, რომელიც მოთავსდა ქილაში. ასევე, ა. ი-სგან აიღეს სუნის ნიმუში. შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული სუნის ნიმუშები შედარდა სხვა სუნის ნიმუშებთან. სუნის კვალის ნიმუშები, რომლებიც აღებული იყო თონიდან, იდენტური აღმოჩნდა ა. ი-ის სუნის კვალისა. სუნის კვალი დახურულ სივრცეში შეიძლება დარჩეს ორი-სამი კვირის განმავლობაში.

8. მოწმე მ. ბ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მუშაობს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკურ დეპარტამენტში, დაქტილოსკოპიური ექსპერტიზის მთავარ ექსპერტად. მის მიერ გაცემული დაქტილოსკოპიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად: სს №... საქმეზე, გამოკვლევაზე ნარმოდგენილი ხელის კვლები, გადატანილი დაქტილოფირებზე, ზომებით: 41X44მმ (კვალი №1), 43X64 მმ (კვალი №2 და კვალი №3), 34X39 მმ (კვალი №4), 42X49 მმ (კვალი №5), 39X45 მმ (კვალი №6) და 41X51 მმ (კვალი №7 და კვალი №8) პიროვნების იდენტიფიკაციისათვის ვარგისია კვალი №1, ამოღებული შესასვლელი კარის გარეთა ზედაპირიდან, იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის საჩვენებელი თითის ანაბეჭდისა; კვალი №2, ამოღებული შესასვლელი კარის გარეთა ზედაპირიდან იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის შუა თითის ანაბეჭდისა; კვალი №3, ამოღებული შესასვლელი კარის გარეთა ზედაპირიდან, იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის არათითის ანაბეჭდისა; კვალი №4, ამოღებული შესასვლელი კარის გარეთა ჩარჩოს ზედაპირიდან, იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის შუა თითის ანაბეჭდისა; კვალი №6 ამოღებული მაცივრის კარის გარეთა ზედაპირიდან, იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის საჩვენებელი თითის ანაბეჭდისა; კვალი №7, ამოღებული მაცივრის კარის გარეთა ზედაპირიდან, იდენტურია მონაცემთა ბაზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის საჩვენებელი თითის ანაბეჭდისა; კვალი №8, ამოღებული მაცივრის კარის გარეთა ზედაპირიდან იდენტურია მონაცემთა ბა-

ზაში რიცხული ა. მ-ის ძე ი-ის (დაბადებული ... წელს) მარჯვენა ხელის არათითის ანაბეჭდისა; კვალი №5 არ არის იდენტური მონაცემთა პაზაში რიცხული ა. ი-ის ან ზ. გ-ის ხელის ანაბეჭდებისა; კვალი №5, იდენტური შემთხვევის ადგილიდან ამოღებული კვლები და ანაბეჭდები მონაცემთა ერთიან პაზაში არ მოიპოვება.

9. ექსპერტმა მ. ბ-მა დამატებით განმარტა, რომ აღნიშნულ საქმეზე წარმოდგენილი იყო დალუქული პაკეტი, რომლის მთლიანობაც არ ყოფილა დარღვეული და იგი დასურათებულია. წარმოდგენილი ექვსი დაქტილოფირიდან ხელის რვა თითის კვალი იყო ვარგისი. ეს ხელის თითის კვლები შეადარձ მონაცემთა პაზაში რიცხულ ა. ი-სა და ზ. გ-ის თითის ანაბეჭდებთან. შედარების შედეგად დადგინდა, რომ შვიდი კვალი იდენტურია ა. ი-ის ხელის ანაბეჭდისა, ხოლო ერთი კვალი არ არის იდენტური ა. ი-სა და ზ. გ-ის ხელის კვალისა.

10. 2017 წლის 22 იანვრის ამოცნობის ოქმების მიხედვით: ზ. გ-მ ამოსაცნობად წარდგენილი ნივთებიდან ამოიცნო მწვანესახელურიანი სახრახნისი, „CAMEL-ის“ ფორმის სანთებელა, ტელეფონის ყურსასმენები, ტელეფონის „უსბ“ დამტენი.

11. საკასაციო სასამართლო ა. ი-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებას (ქურდობა, იმის მიერ ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო შისაუთრებისათვის) დამადასტურებლად მიიჩნევს შემდეგი გარემოებების გათვალისწინებით:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 თებერვლის განაჩენით ა. ი. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და დანაშაულთა ერთობლიობით, არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის შესაბამისად, სასჯელის სახედ და ზომად საბოლოოდ განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების შესაბამისად, ჩატათალა პირობითად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 3 წელი.

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 22 ივნისის განაჩენით ა. ი. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“, მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე შეუმცირდა 1/3-ით და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლითა და 8 თვით. საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის

საფუძველზე თავისუფლების აღკვეთის სახით დაწიშნული სასჯე-ლის ნაწილი – 6 თვე განესაზღვრა პენიტენციური დეპარტამენტის შესაბამის დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი ნაწილი – 2 წელი და 2 თვე, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის თანახმად, ჩაეთვალა პირობითად, რასაც საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ნაწილობრივ დაემატა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 25 თებერვლის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ ა. ი-ს განაჩენთა ერთობლიობით მიესაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით და 6 თვით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთა 6 თვით განესაზღვრა პენიტენციური დეპარტამენტის შესაბამის დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი ნაწილი – 4 წელი, საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების თანახმად ჩაეთვალა, პირობით, 4 წლის გამოსაცდელი ვადით.

12. უსაფუძვლოდ დაცვის მხარის მითითება, იმის თაობაზე, რომ ა. ი-ის პირად ჩხრეკას უნდა დასწრებოდა მისი კანონიერი წარმომადგენელი.

13. საქმეში არსებული მტკიცებულებების თანახმად, ა. ი-ის პირადი ჩხრეკა ჩატარდა შემთხვევის ადგილზე, გადაუდებელი აუცილებლობიდან გამომდინარე, რა დროსაც მისგან ამოიღეს სხვა-დასხვა ნივთი. გამომძიებელმა გ. ზ-მა დაადასტურა პირადი ჩხრეკის ოქმში ასახული გარემოებები და განმარტა, რომ ა. ი-ს თარჯომინის დახმარებით გააცნო დადგენილება მისი პირადი ჩხრეკის თაობაზე. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ არასრულწლოვნის პირადი ჩხრეკა მისი კანონიერი წარმომადგენლის დასწრების გარეშე, შემთხვევის ადგილზე გადაუდებელი აუცილებლობის, გამომძიებლის მიერ დადგენილების გამოტანისა და მისი კანონით დადგენილი წესით გაცნობის პირობებში, არ ეწინააღმდეგება არასრულწლოვნთა მართლმსაჯულების კოდექსითა და საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნებს.

14. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას მტკიცებულებათა არასაკმარისობის თაობაზე, რომ თითქოს საქმეში წარმოდგენილია მხოლოდ ექსპერტიზის დასკვნები, რომლებიც არ არის საკმარისი გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად.

15. სისხლის სამართლის საქმის მასალების თანახმად, ოდოროლოგიურ და დაქტილოკოპიურ ექსპერტიზათა დასკვნების გარდა, პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მოწმეებმა – გ. კ-ემ, დ. ბ-მა, პ. ჯ-მა და მ. ღ-მა განმარტეს, რომ 2017 წლის 19 იანვარს, ხმაურის გაგების შემდეგ პურის საცხობ თონესთან მივიდნენ, სადაც ნახეს ა. ი.. თონის ტერიტორიაზე იყო არეულობა. ა. ი-ს

გადაუდებელი აუცილებლობით ჩატარდა პირადი ჩხრეკა. 2017 წლის 22 იანვრის ამოცნობის ოქმების მიხედვით კი, ა. ი-გან პირადი ჩხრეკის დროს ამოლებული ნივთები ამოცნო დაზარალებულმა.

16. ამდენად, საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ა. ი-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას.

17. რაც შეეხება ა. ი-სათვის დაწიწნულ სასჯელს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ იგი შეესაბამება არასრულწლოვანთა მართლმასჯულების კოდექსითა და საერთაშორისო სამართლით დაგენილ ნორმებს. საკასაციო პალატა აგრეთვე ყურადღებას მიაქცევს ინდივიდუალური შეფასების ანგარიში ასახულ დადებით და უარყოფით ფაქტორებს, კერძოდ, ა. ი-ს უყვარს როდესაც რაიმე საქმით არის დაკავებული, იგი უფროს ადამიანებთან თავაზიანობით გამოიჩინება; ამავდროულად, მსჯავრდებულს უფროს ემოციების მართვა და საკუთარი ქცევის ანალიზი; იგი ვერ იაზრებს სარისკო ქცევის შედეგებს.

18. ბავშვის უფლებათა კონვენციის მე-3 მუხლი ავალდებულებს სახელმწიფოს, რომ არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების აღსრულების პროცესში ნებისმიერი გადაწყვეტილება მიზნად ისახავდეს ბავშვის ჭეშმარიტი და საუკეთესო ინტერესის დაცვას; ამავე კონვენციის 32-ე მუხლის პირველ პუნქტისა და მე-2 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სახელმწიფოს აკისრია ვალდებულება, რომ სასჯელის შესაბამისი სახის გათვალისწინებისას მხედველობაში მიიღოს ბავშვის ჯანმრთელობა, განათლება, ეკონომიკური ექსპლუატაცია, ფიზიკური, გონებრივი, სულიერი, მორალური და სოციალური განვითარების ფაქტორები. არასრულწლოვანთა მიმართ მართლმსაჯულების განხორციელების შესახებ გაეროს მინიმალური სტანდარტული წესების („პეკინური წესები“) მე-5 მუხლის თანახმად, ზემოქმედების ზომები უნდა იყოს თანაზომადი, არა მარტო ჩადენილი ქმედების გარემოებებთან, არამედ – არასრულწლოვნის მდგომარეობასა და მოთხოვნილებებთან.

19. შესაბამისად, როგორც სასჯელი, ისე ინდივიდუალური შეფასების ანგარიშის საფუძველზე განსაზღვრული ღონისძიებები ჩადენილი ქმედების გარემოებების, ა. ი-ის მდგომარეობის, მისი მოთხოვნილების თანაზომადია და ემსახურება არასრულწლოვნის ჭეშმარიტი და საუკეთესო ინტერესის დაცვას. საკასაციო პალატა აღინიშნავს, რომ შეფარდებული სასჯელის სახე და ზომა წარმოადგენს ადეკვატურ ღონისძიებას ა. ი-ის რესოციალიზაცია-რეაბილი-

ტაციის, მისი მხრიდან ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და ადამიანის ძირითადი უფლებების დაცვისადმი პატივისცემით განწყობისათვის.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სასაკუ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით, არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ი-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადგომების უ-ას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 11 ივნისის განაჩენი დარჩეს უცვლელად.
3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განაჩენის უცვლელად დატოვება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№633აპ-17

8 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- ა. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- გ. შავლიაშვილი

განიხილა მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ს.კ-სა და ს. მ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. სილნალის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 24 ოქტომბრის განაჩენით ს. ლ-ა, – დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლობის არმქონე და გ. ბ-ი, – დაბადებული 19.. წელს, ნასამართლობის არ-

მქონე, – ცნობილ იქნენ დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრათ 7-7 (შვიდ-შვიდი)წლით თავისუფლების აღკვეთა.

მსჯავრდებულებს – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალათ პატიმრობაში ყოფნის დრო და სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოთ დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 2 თებერვლიდან.

გაუქმდა მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა.

2. აღნიშნული განაჩენით მსჯავრდებულებს მსჯავრი დაედოთ ყაჩაღობაში, ესე იგი თავდასხმაში სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლი-სათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით, ჯაფუფურად, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 2 თებერვალს, დაახლოებით 03:00 საათზე, ... რაიონის სოფელ ... მიმდებარე ტერიტორიაზე, ს. ლ-ა და გ. ბ-ი თავს დაესხნენ ა. კ-ს და სიცოცხლისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით, მართლსანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაეუფლენ მის კუთვნილ 200 ლარსა და „... ნოკიას“ ფირმის მობილურ ტელეფონს.

3. სიღნაღის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 24 ოქტომბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. აპელაციებმა მოითხოვეს გამამატყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, შემდეგი საფუძვლებით: პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი არის უკანონო და დაუსაბუთებელი, ვინაიდან სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებები არ ადასტურებენ ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ბრალეულობას; განაჩენი ეყრდნობა მხოლოდ დაზარალებულ ა. კ-ს გამოძიებაში მიცემულ ჩვენებას, რომელიც სასამართლოში კანონის უხეში დარღვევით გამოიკვლიერს, კერძოდ, სისხლის სამართლის საქმის მასალების მიხედვით, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 1998 წლის 20 თებერვლის რედაქციის საფუძველზე, ა. კ-ა გამოძიებაში მოწმისა და დაზარალებულის სახით დაიკითხა 2016 წლის 2 და 3 თებერვალს. პირველი ინსტანციის სასამართლოში კი მისი ჩვენებები გამოქვეყნდა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 243-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, რომელიც არ აწესრიგებს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 1998 წლის 20 თებერვლის რედაქციის საფუძველზე დაკითხული მოწმის ჩვენების სასამართლოში გამოქვეყნების საკითხს. ამასთანავე, მიუხედავად იმისა,

რომ გამოძიებისათვის წინასწარ იყო ცნობილი, რომ დაზარალებული ქვეყნის ფარგლებს ტოვებდა, მათ არ მიიღეს ზომები საქართველოს სსსკ-ის 114-ე მუხლის შესაბამისად მისი მაგისტრატ მოსამართლესთან დაკითხვის მიზნით, რაც გახდებოდა მის მიერ გამოძიებისათვის მოწმისა და დაზარალებულის სახით დაკითხვის დროს მიცემული ჩვენებების აუდიო-ვიდეოჩანაწერის გამოქვეყნების სამართლებრივი საფუძველი.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენით სიღნაღის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 24 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ს. კ-მ და ს. მ-მ. კასატორები საჩივრით ითხოვენ გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებული განაჩენის გამოტანას იმავე სამართლებრივი საფუძვლებით, რაზეც უთითებდნენ სააპელაციო საჩივრში. კასატორები დამატებით აღნიშნავენ, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენი დაადგინა სასამართლოს არაკანონიერმა შემადგენლობამ შემდეგ გარემოებათა გამო: განაჩენი გამოტანილია სასამართლოს შემდეგი კოლეგიური შემადგენლობით: თავმჯდომარე – კ. მ-ი, მოსამართლები – მ. თ-ი, გ.კ-ე, თუმცა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარს არსებითად იხილავდა მხოლოდ მოსამართლე კ. მ-ი და, შესაბამისად, არცერთ სასამართლო სხდომას მოსამართლები – მ. თ-ი და გ. კ-ე არ დასწრებიან. ამდენად, დარღვეულია საქართველოს კონსტიტუციითა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ დადგენილი სამართლიანი სასამართლოს უფლება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ს. კ-სა და ს. მ-ს საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. დაზარალებულ ა. კ-ს გამოძიების დროს მიცემული ჩვენებებით დგინდება, რომ 2015 წლის 10 ნოემბერს უკანასკნელი კიდან ჩამოვიდა მეუღლესთან ერთად საქართველოში და დროებით ცხოვრობდა დედის ძმასთან, ვ. ჯ-სთან ... რაიონის სოფელ

2016 წლის 1 ოქტომბერის სტუმრად იმყოფებოდა ბიძასთან, ზ. მ-სთან ქ.თბილისში, ..., საიდანაც დაახლოებით 00:00 საათზე გადაწყვიტა ... დაბრუნება. ... მიმავალ საავტომობილო გზაზე გაუჩერა „ნისანის“ მარკის ავტომანქანამ, სახ. ნომრით ..., რომლის საჭეს-თან და წინა სავარძელზე ისხდნენ 20-25 წლის ახალგაზრდები. ისი-ნი დათანხმდნენ, რომ წაეყარათ ... 10 ლარად. იგი მოთავსდა მძღო-ლის უკან, სავარძელში და გაეცნო ავტომანქანაში მყოფებს. გზა-ზე შეიძინეს ენერგეტიკული სასმელი, მანქანაში ჰქონდათ ასევე ლუდი და ეტყობოდათ, რომ იყვნენ ნასვამები., გზატკეცილზე მდებარე ...“ ავტოგასამართ სადგურზე შევიდნენ საწვავის ჩასას-ხმელად. მძღოლის გვერდზე მჯდომარი მამაკაცმა სთხოვა მიეცა 5-ლარიანი, რადგან აკლდებოდა საწვავის თანხა, ხოლო დარჩენილ თანხას ადგილზე გამორთმევდნენ. სამიერი გადმოვიდნენ ავტო-მანქანიდან, მან ამოილო ყავისფერი ტყავის საფულე, სადაც ჰქონ-და 2 ასლარიანი კუპიურა და ერთი ხუთლარიანი კუპიურა და მძღო-ლის გვერდზე მჯდომარი მიაწოდა 5 – ლარიანი. ჩასხეს საწვავი, მან თავისი სურვილით განმინდა ა/მანქანის წინა მაშუქები, ავტოგასა-მართ სადგურზე ნახა ბიძის ნაცნობი, რომელსაც ესაუბრა ცოტა სანს. ერთ-ერთმა მგზავრმა დალია ლუდი, ბოთლი ჩააგდო იქვე, ყუთში და გააგრძელეს გზა ...დან ... მიმართულებით. როდესაც გას-ცდნენ ... წრიულს, ზუსტად არ ახსოვს ადგილი, მძღოლის გვერ-დით მჯდომი მოტრიალდა მისკენ, შეაგინა და მოსთხოვა ყველა-ფერი, რაც ჰქონდა. მან უპასუხა, რომ საფულისა და ტელეფონის გარდა არაფერი ჰქონდა. მძღოლმა ავტომანქანა გააჩერა ხელმარ-ჯვინივ, საავტომობილო გზის პირას, სავარძლის გვერდიდან ამოი-ლო გასაშლელი რკინის კეტი, რის შემდეგაც თვითონაც ჩამოვიდ-ნენ ავტომანქანიდან. მძღოლმა წააქცია და დაიქნია რკინის გასაშ-ლელი, ე.წ. „დუბინეა“, რომელიც გაიშალა ტკაცუნის ხმით და და-არტყა თავის არეში, თუმცა თავი არ დაუზიანდა. ამის შემდეგ მძღო-ლის გვერდზე მჯდომმა ახალა საბარგულს და ისევ დაბრუნდა. ემუქრებოდნენ სიცოცხლის მოსპობით, თანაც ფიქრობდა, რომ ია-რალი ექნებოდათ და აუცილებოლად მოკლავდნენ, ამოილო ყავის-ფერი ტყავის საფულე, რომელშიც ჰქონდა ორი ასლარიანი კუპიუ-რა, მეუღლის სურათი, „...ბანკის“ ბლასტიკური ბარათი, მეტრომა-ნი, ხატები, ასევე შავი ფერის „ნოკიას“ ფირმის მობილური ტელე-ფონი ..., სიმბარათით ... და გადასცა მძღოლის გვერდზე მჯდომ მამაკაცს, რომელმაც ნივთები ჩაიდან ჯიბეში. მათ გააფრთხილეს, რომ აღნიშნული ფაქტის თაობაზე არავისთვის შეეტყობინებინა, თორემ მოძებნიდნენ და მოკლავდნენ, ემუქრებოდნენ სიცოცხლის მოსპობით, იყვნენ გავლენიანი პირები და არავისი ეშინოდათ. ამის შემდეგ დაქოქეს ავტომანქანა და წავიდნენ, თუმცა მან ვერ შეამ-

ჩნია, რომელ მხარეს გაეშურნენ. გამვლელმა ავტომანქანამ გაუჩერა და წაიყვანა ...საპატრულო პოლიციის განყოფილებაში, სადაც განაცხადა მომხდარის შესახებ.

3. 2016 წლის 2 თებერვლის ბრალდებულის დაკავებისა და პირადი ჩხრეკის ოქმით დადგენილია, რომ ავტომობილის ჩხრეკის შემდეგ დააკავეს ს. ლ-ა. მას ჩაუტარდა პირადი ჩხრეკა. ჩხრეკის შედეგად ქურთუკის ჯიბიდან მან წარმოადგინა შავი ნაჭრის საფულე თეთრი ლოგოთი. საფულეში იდო ფულადი თანხა – 380 ლარი, 3(სამი) ცალი 100 (ას) ლარიანი, ერთი ცალი 50 (ორმოცდაათ) ლარიანი, ერთი ცალი 20 (ოც) ლარიანი და ერთი ცალი 10 (ათ) ლარიანი კუპიურები. ერთ-ერთ 100 (ას) ლარიან კუპიურაზე აღინიშებოდა ლურჯი ფერის წარნერა „...“. ს. ლ-ს პირადი ჩხრეკის შედეგად ასევე ამოღებულ იქნა ვერცხლისფერი მობილური ტელეფონი სიმბარათით.

4. 2016 წლის 2 თებერვლის ობიექტის (საგნის) ამოცნობის ოქმით დგინდება, რომ დაზარალებულმა ა. კ-მ ამოიცნო ს. ლ-ს ჩხრეკის შედეგად ამოღებული ერთ-ერთი 100 (ას) ლარიანი კუპიურა. წარდგენილი სამი ერთგვაროვანი 100 (ას) ლარიანი კუპიურიდან ერთ-ერთი კუპიურა ამოიცნო ლურჯი ფერის წარნერა „...-ს“ მიხედვით.

5. 2016 წლის 2 თებერვლის ავტომობილის ჩხრეკის ოქმით დგინდება, რომ ქალაქ ..., ... გზატკეცილზე, რესტორან „...“ მიმდებარე ტერიტორიაზე, გ. ბ-ს მფლობელობაში არსებული „ნისანის“ მარკის ავტომობილის, სახელმწიფო ნომრით ..., ჩხრეკის შედეგად მძლოლის გვერდითა წინა სავარძლის ქვეშ ნანახი და ამოღებულ იქნა ყავისფერი ტყავის საფულე. საფულეში მოთავსებული იყო მეტრომანის ბარათი, „...ბანკის“ პლასტიკური ბარათი, ხატიდა ახალგაზრდა ქალის ფოტოსურათი. ავტომობილის ე.ნ. „ბარიდან“ ამოღებულ იქნა შავი ფერის ბუდეში მოთავსებული რკინის გასაშლელი ხელკეტი.

6. 2016 წლის 2 თებერვლის ობიექტის (საგნის) ამოცნობის ოქმით დგინდება, რომ დაზარალებულმა ა. კ-მ წარდგენილი სამი ერთგვაროვანი ნივთიდან ფერითა და შესაკრავი ღილაკით ამოიცნო ავტომობილის ჩხრეკის შედეგად ამოღებული მისი კუთვნილი ტყავის საფულე. მისივე ჩვენებით დგინდება, რომ საფულეში აღმოჩენილი ახალგაზრდა ქალის სურათი არის მისი მეუღლე.

7. „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს“ 2016 წლის 22 თებერვლის №... ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, გენეტიკური კვლევისა და სტატისტიკური ანალიზის საფუძველზე დადგინდა, რომ პაკეტში, წარნერით: „ერთი ცალი ლითონის ხელკეტი, ავტო-

მანქანის ჩხრეკის ფაქტი ნისანი ... სახ: ..." მოთავსებულ შავი ფერის მეტალის ხელკეტის გამოსამლელ ნაწილზე არსებული ბიომასალის (ობ.№2) გენეტიკური პროფილი და ა. კ-ს (ობ. №6, პაკეტი, წარწერით: „ა. კ-ს სისხლა“) გენეტიკური პროფილი იდენტურია. ამავე ხელკეტის ტარზე (ობ.№1) და პაკეტში, წარწერით „ა/მანქანიდან ამოლებული საფულე“ მოთავსებულ საფულეზე (ობ.№3) არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილები, შერეული ობ. №1,3-ის გენეტიკური პროფილები, ... გამოვლენილ ... სიჭარბის გამო, გენეტიკური იდენტიფიკაციისათვის არაინფორმატიულია. პირველი ინსტანციის სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნის სისწორე დაადასტურა ექსპერტმა ვ. ო-მ.

8. „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს“ 2016 წლის 11 თებერვლის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით დადგენილა, რომ ა. კ-ა 2016 წლის 2 თებერვალს მიღებულ ტრავმასთან დაკავშირებით ... სამედიცინო ცენტრში მეურნალობდა დაიგნოზით: თავის ტევილი. სამედიცინო დოკუმენტების მიხედვით, მას აგრეთვე აღენიშნებოდა დაზიანება სისხლნაჟღენთის სახით კისრის მარცხენა ნახევარში, რომელიც მიყენებულია რაიმე მკვრივი, ბლაგვი საგნის მოქმედებით და მიეკუთვნება დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად.

9. მსჯავრდებულებმა – ს. ლ-მ და გ. ბ-მ თავი არ ცნეს დამნაშავედ და განმარტეს შემდეგი: მიმართულებით მგზავრობისას მათ გზაზე შეხვდათ ა. კ-ა, რომელიც დამის საათებში იდგა თბილისის გასასვლელთან და ცდილობდა ავტომობილის გაჩერებას, დამგზარების სურვილით. მათ გაუჩერეს მანქანა და ანაზღაურების გარეშე გაიყოლეს სოფელ ... მიმართულებით. მიიყვანეს კიდეც სოფელ ..., ერთ-ერთ სახლში. მისივე თხოვნით დაელოდნენ მას, რადგან სახლიდან გამოსული ა. კ-ა უნდა ჩაეყყანათ სოფლის ბოლოში. გზაში ა. კ-მ მათთან ერთად მოისურვა ... გამგზავრება, სადაც ისინი მეგობრის სანახავად მიდიოდნენ. მათ უარი უთხრეს, გაუჩერეს ავტომანქანა და მოსთხოვეს გადასვლა, რის გამოც მოუხდათ სიტყვიერი შეკამათება. კატეგორიული თხოვნის შემდეგ, ა. კ-ა ჩავიდა მანქანიდან, ხოლო მათ გააგრძელეს გზა ისინი თავს არ დასხმიან ა. კ-ს, არ დამუქრებიან, არ მოუთხოვიათ და არ წაურთმევიათ მისთვის რაიმე ქონება.

10. პირველ რიგში, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, რომ თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენი გამოიტანა სასამართლოს არავანონიერმა შე-

მადგენლობაშ შემდეგ გარემოებათა გამო:

11. საქართველოს სსსკ-ის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახ-მად, ნაკლებად მძიმე და მძიმე კატეგორიის დანაშაულთა სისხლის სამართლის საქმეებზე რაიონული (საქალაქო) სასამართლოების გა-ნაჩენებისა და სხვა შემაჯამებელი სასამართლო გადაწყვეტილე-ბების გამო საჩივრები შესაძლებელია, სააპელაციო წესით ერთპი-როვნულად განიხილოს სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატის მოსამართლემ. განსახილველი საქმე გა-ნეკუთვნება მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას და, შესაბამისად, მო-სამართლე უფლებამოსილი იყო, საქმე განეხილა ერთპიროვნულად.

12. ნარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ თბი-ლისის სააპელაციო სასამართლოს მოსამართლე კ. მ-მ ს. ლ-სა და გ. ბ-ს მსჯავრდების საქმე განიხილა ერთპიროვნულად, მაგრამ თბი-ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენს ხელს აწერს მოსამარ-თლეთა კოლეგია – მოსამართლე კ. მ-სა (თავმჯდომარე) და მოსა-მართლების – მ.თ-სა და გ. კ-ს შემადგენლობით.

13. შესაბამისად, დადგენილია, რომ განაჩენს ხელს აწერს სწო-რედ ის მოსამართლე – კ. მ-ი (სხდომის თავმჯდომარე), რომელმაც განიხილა მოცემული სისხლის სამართლის საქმე, ხოლო რაც შეე-ხება დანარჩენი ორი მოსამართლის ხელმოწერას, ეს წარმოადგენს მხოლოდ ტექნიკურ ხარვეზს, რაც არ შეიძლება შეფასდეს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის არსებით დარღვევად. ნიშან-დობლივია ის გარემოება, რომ რომელიმე მოსამართლეს განსხვა-ვებული აზრი, რომელიც შესაძლოა, განაჩენის კანონიერების სა-ეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი გამხდარიყო, არ წარმოუდგენა. ამას-თან, მოსამართლე კ. მ-ს მიერ გამოცხადებული სარეზოლუციო ნა-ნილის შინაარსი სრულად არის თანხვდენილი განაჩენის სამოტი-ვაციო ნაწილთან. ამდენად, მითითებულ განაჩენზე დამატებით ორი მოსამართლის ხელმოწერის არსებობა ვერ იქნება მიჩნეული იმის საფუძვლად, რომ განაჩენი გამოტანილია სასამართლოს უკანონო შემადგენლობის მიერ.

14. საკასაციო პალატა ასევე ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის კიდევ ერთ ძირითად არგუმენტს დაზარალებულ ა. კ-ს გამოძიება-ში მიცემული ჩვენების სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნებას-თან დაკავშირებით, რაც კასატორებს მიაჩინიათ როგორც საქარ-თველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონის, ისე -ადამია-ნის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის მე-3 პარაგ-რაფის „დ“ ქვეპუნქტის დარღვევად, ვინადან სახელმწიფო ორგა-ნოებმა, მიუხედავად იმისა, რომ პერიდათ ინფორმაცია, რომ მოწ-მე საზღვარგარეთ მიემგზავრებოდა, თავდაპირველად არ მიიღეს

მის გამგზავრებამდე მაგისტრატი მოსამართლის წინაშე, ხოლო მოგვიანებით – საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე მისი დისტანციური წესით დაკითხვისათვის აუცილებელი შესაბამისი ზომები. აღნიშნულთან მიმართებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს:

15. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ მოწმის ჩვენების სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნებასთან დაკავშირებით თავის გადაწყვეტილებებში განმარტა:

16. მოთხოვნა, რომლის შესაბამისადაც, მოწმის დაუსწრებლობის საფუძვლიანი მიზეზი უნდა არსებობდეს, პირველ რიგში უნდა იქნეს გათვალისწინებული, კერძოდ კი მანამდე, სანამ იმაზე დაინტება მსჯელობა, კონკრეტული მტკიცებულება იყო თუ არა ერთადერთი ან გადამწყვეტი. როდესაც მოწმე არ ესწრება სასამართლო პროცესს ჩვენების უშუალოდ მიცემის მიზნით, არსებობს ვალდებულება, რომლის შესაბამისადაც, შესწავლილ უნდა იქნეს მოწმის გამოუცხადებლობის საფუძვლიანი მიზეზები („აღ-ხავაჯა და ტაჰერი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ“ *Al-Khawaja and Tahery v. the United Kingdom* [დიდი პალატა], № 26766/05; 22228/06, § 120, 15.12.2011.); როდესაც ბრალდებულის მიერ მოწმის დაკითხვა შეუძლებელია მისი სასამართლოში გამოუცხადებლობის გამო, ხელისუფლებამ გონივრულ ძალისხმევას უნდა მიმართოს, რათა უზრუნველყოს მისი სასამართლოში გამოცხადება („კარპენკო რუსეთის წინააღმდეგ“ *Karpenko v. Russia*, № 5605/04), § 62, 24.09.2012); გარკვეულ გარემოებებში შეიძლება მიზანშეწონილად იქნეს მიჩნეული საგამოძიებო ეტაზზე ჩამორთმეულ ჩვენებებზე დაყრდნობა, მაგალითად, თუ მოწმე გარდაიცვალა („მიკა შვედეთის წინააღმდეგ“, *Mika v. Sweden*, № 31243/06 § 37, 27.01.2009), დუმილის უფლებით ისარგებლა („კრაქსი იტალიის წინააღმდეგ“ *Craxi v. Italy*, № 34896/97, § 86, 05.03.2003), ან როდესაც მთავრობის მიერ მოწმის სასამართლოში გამოცხადებისთვის მიმართული ძალისხმევის მიუხედავად, იგი არ გამოცხადდა სასამართლოში („მირილაშვილი რუსეთის წინააღმდეგ“, *Mirilashvili v. Russia*, № 6293/04, § 217, 05.06.2009); მაშინაც კი, როდესაც სხვის სიტყვებზე დაფუძნებით მიცემული ჩვენება მოპასუხის წინააღმდეგ არსებული ერთადერთი ან გადამწყვეტი მნიშვნელობის ჩვენებაა, მისი დასაშვებად ცნობა ავტომატურად არ წარმოადგენს მუხლი 6 ს 1-ის დარღვევას. მიუხედავად ამისა, ის გარემოება, რომ მოპასუხის მსჯავრდება ძირითადად, ან უმეტესწილად, იმ მოწმის მიერ მიცემულ ჩვენებას ეყრდნობა, რომელიც სასამართლოში არ გამოცხადებულა, ძალიან მნიშვნელოვან ფაქტორად იქნება მიჩნეული მასთან დაკავშირებული საკმარისი დამაბალანსებელი ფაქტორები, მათ შორის ძლიე-

რი პროცესუალური გარანტიების არსებობა. ყოველ ცალკეულ შემთხვევაში უნდა შეფასდეს, არსებობდა თუ არა საქმარისი დამაბალანსებელი ფაქტორები, მათ შორის – მტკიცებულებების სანდო-ობისა და სარწმუნოობის შეფასებისკენ მიმართული სამართლიანი და სათანადო ზომები. ასეთი მტკიცებულებების მნიშვნელობის გათვალისწინებით, მათზე დაყრდნობით, მსჯავრდება მხოლოდ იმ შემთხვევაშია დასაშვები, თუ მტკიცებულება საქმარისად სარწმუნოა („ალ-ხავაჯა და ტაჰერი გაერთიანებული სამეფოს წინაღმდეგ“ Al-Khawaja and Tahery v. the United Kingdom [დიდი პალატა], № 26766/05; 22228/06, § 147, 15.12.2011).

17. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო პალატის მოტივაციას, კერძოდ: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის გარდამავალი და დასკვნითი დებულებების 332-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, 2016 წლის 20 თებერვლის დებულების გამოძიებისას დაკითხვა წარიმართება საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 1998 წლის 20 თებერვლის რედაქციის საფუძველზე. კანონმდებელმა აღნიშნულ თარიღზე მიუთითა იმ გარემობიდან გამომდინარე, რომ საქართველოს სსსკ-ის 114-ე მუხლით გათვალისწინებული მოწმედ დაკითხვის წესი ამოქმედდა სწორედ 2016 წლის 20 თებერვლიდან, შესაბამისად, ა. კ-ა 2016 წლის 2 და 3 თებერვალს მაგისტრატი მოსამართლის წინაშე ვერ დაიკითხებოდა ამ დროისთვის ძალაში არშესული სამართლებრივი ნორმის საფუძველზე.

18. რაც შეეხება იმ ფაქტს, თუ რატომ გამოქვეყნდა ა. კ-ს მიერ გამოძიებაში მიცემული ჩვენებები, სააპელაციო პალატა ამ შემთხვევაშიც მართებულად მიუთითებს, რომ მოწმის საქართველოში არყოფნისას მისი ჩვენების საჯაროდ წაკითხვის, ან ჩვენების აუდიო-ვიდეოჩანაწერის მოსამართლოს წესს ითვალისწინებდა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 1998 წლის 20 თებერვლის რედაქციაც და ითვალისწინებს ამჟამად მოქმედი რედაქციაც. ამასთანავე, წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ დააკმაყოფილა დაცვის მხარის შუამდგომლობა დაზარალებულ ა. კ-ს დისტანციური წესით დაკითხვის თაობაზე, რაც დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი სასამართლოსა და საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროს შორის მიმოწერითაც. თუმცა დაცვის მხარემ ვერ უზრუნველყო თავისი მოთხოვნის რეალიზება, ისევე, როგორც სააპელაციი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას, რა დროსაც სააპელაციო პალატამ ასევე, დააკმაყოფილა დაცვის მხარის ანალოგიური შუამდგომლობა და იმ მიზნით, რომ მას გამოეყენებინა თავისი უფლება და თანაბარ პირობებში დაეკითხა მისთვის

სასურველი მოწმე, რამდენიმე სასამართლო სხდომა გადადო, მაგრამ დაცვის მხარემ ვერც ამ შემთხვევაში უზრუნველყო მოწმის დაკითხვა.

19. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში საქმის მასალებში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დასტურდება ა. კ-ს სასამართლო სხდომაზე გამოცხადებისა და მისი დაკითხვის შეუძლებლობა, რის გამოც მისი ჩვენებები სხდომაზე გამოქვეყნდა კანონიერად და, შესაბამისად, მათი გამოკვლევისას სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობის მოთხოვნები, ისევე როგორც ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციითა და პრეცედენტული სამართლით დადგენილი სტანდარტები, არ დარღვეულა.

20. დაცვის მხარე საკასაციო საჩივარში მსჯავრდებულების უდანაშაულობის დასადასტურებლად უთითებს შემდეგ გარემოებებზე:

დაზარალებულის მიერ 100-ლარიანი კუპიურის ამოცნობა საქართველოს სსსკ-ის 131-ე მუხლის მე-4 ნაწილის მოთხოვნათა აშკარა დარღვევით ჩატარდა, ვინაიდან მსჯავრდებულ ს. ლ-ს საფულიდან ამოცებულ 100-ლარიან კუპიურასთან ერთად, რომელზეც იყო რუსულენოვანი წარწერა „....“, ა. კ-ს ამოსაცნობად წარედგინა აშკარად განსხვავებული ორი 100-ლარიანი კუპიურა, რომლებზეც ანალოგიური შინაარსის წარწერა არ იყო შესრულებული.

ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, მსჯავრდებულების ავტომანქანის ჩხრეკისას ამოცებულ საფულესა და გასაშლელ ხელებზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი არ დაემთხვა ს. ლ-სა და გ. ბ-ს გენეტიკურ პროფილს, რაც, თავის მხრივ, ადასტურებს მათ უდანაშაულობას.

დაცვის მხარის მოწმის – მ. ლ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ რომის არის მსჯავრდებულ ს. ლ-ს დედა. 2016 წლის 1 თებერვალს მისმა შვილმა სთხოვა 200 ლარის სესხება. მან აღნიშნული თანხა გამოიტანა სავალუტო ჯისურიდან, რომელიც მდებარეობს მათი საცხოვრებელი ბინის ახლოს და ეკუთვნის მისი მეუღლის მეგობრებს. ერთ 100 – ლარიან კუპიურას რაღაც წარწერა ჰქონდა, რაზეც უზრადლება არ გაუმახვილებია. მისმა შვილმა სთხოვა, რომ კუპიურა გამოეცვალა, მაგრამ არ გამოცვალა.

დაცვის მხარის მოწმის – ვ. ჯ-ს ჩვენებით დადგენილია, რომ ის არის დაზარალებულ ა. კ-ს ბიძა, რომელიც უკრაინიდან ჩამოსვლის შემდეგ თავის მეუღლესთან ერთად მის სახლში ცხოვრობდა. მოწმემ დაადასტურა, რომ 2016 წლის 1 თებერვლის საღამოს ა. კ-ა დაბრუნდა თბილისიდან და სთხოვა ფულის სესხება, რაზეც უარი უთხრა. როდესაც ეზოში გაჰყვა, დაინახა, რომ მას ელოდებოდა

მანქანა, რომელშიც ორი მამაკაცი იჯდა. ა. კ-ა მათ ჩაუჯდა მანქანაში და წაჟურა. მეორე დღეს იგი დაბრუნდა სახლში და უთხრა, რომ დააყაჩალეს და ფული წართვეს, რაც მან არ დაიჯერა, ვინაიდან მის დისტვილს ფული არ ჰქონდა. მოწმემ დაზარალებული უარყოფითად დაახასიათა.

21. აღნიშნულ არგუმენტებთან დაკავშირებით, სააპელაციო პალატის განაჩენში დეტალური მსჯელობაა წარმოდგენილი, რასაც საკასაციო პალატაც იზიარებს და მიუთითებს შემდეგს:

22. საქართველოს სსკ-ის 131-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, ამომცნობს ამოსაცნობი ობიექტი უნდა წარედგინოს ორ ერთგვაროვან საგანთან ერთად. ამომცნობს სთავაზობენ მიუთითოს ობიექტი, რომლის ამოცნობაც შეუძლია და განმარტოს, რა ნიშანთვისებებით ამოიცნო იგი. საგნის ერთგვაროვნება დამოკიდებულია იმ კონკრეტულ ნიშან-თვისებაზე, რომლითაც ის ამომცნობმა პირმა უნდა განასხვაოს სხვა, გვარობითად მსგავსი ნივთისაგან.

23. ამოცნობის ოქმით დგინდება, რომ დაზარალებულმა ა. კ-მ წარდგენილი სამი ერთგვაროვანი 100 (ას) ლარიანი კუპიურიდან ამოიცნო ერთ-ერთი კუპიურა, ლურჯი ფერის წარწერა – „....-ს“ მიხედვით.

24. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო პალატამ მართებულად მიუთითა, რომ დაზარალებულს სწორედ ერთგვაროვან 100-ლარიან კუპიურებთან ერთად წარედგინა ამოსაცნობი 100-ლარიანი კუპიურა, რადგან აღნიშნული საგნები ერთმანეთისგან არ განსხვავდებოდა იმ პარამეტრებით, რაც საქართველოს ეროვნული ბანკის მიერ არის დადგენილი. რაც შეეხება კუპიურაზე არსებულ რუსულენოვან წარწერა – „....-ს“, იგი სწორედ ის მაინდიტიფიცირებელი ნიშანი იყო, რომლითაც ამოიცნო ა. კ-მ კუპიურა და რომლის შესახებ, დაზარალებულის ჩვენებიდან გამომდინარე, გამოძიებისთვის მსჯავრდებულების დაკავებამდე იყო ცნობილი. კასატორების მითითება, რომ დანარჩენ კუპიურებზეც ანალოგიური წარწერა უნდა შესრულებულიყო და ისე ჩატარებულიყო ამოცნობა, უსაფუძვლოა, ვინაიდან გამოძიების მხრიდან ამგვარი ქმედება საეჭვოს გახდიდა საგნის ამოცნობის ოქმის, როგორც მტკიცებულების, სანდონბას.

25. რაც შეეხება ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნას, ამ დასკვნით, როგორც აღინიშნა, დადგენილია, რომ მეტალის ხელკეტის გამოსაშლელ ნანილზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი და ა. კ-ს გენეტიკური პროფილი იდენტურია, ხოლო საფულესა და ხელკეტზე არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი არ დაემთხვა მსჯავრდებულების გენეტიკურ პროფილებს. აღნიშნულთან დაკავშირებით მოწმის სახით დაიკითხა დასკვნის გამ-

ცემი ექსპერტი – ვ. ო-ა, რომელმაც განმარტა, რომ ხელკეტის ტარზე არსებული გენეტიკური პროფილის განსაზღვრა ვერ მოხერხდა, ვინაიდან ტარზე ამოვიდა ძალიან შერეული პროფილი, რაც არ გამორიცხავს და არც ადასტურებს კონკრეტული პირის საგანთან შეხების ფაქტს. რაც შეეხება გასაშლელ ნაწილზე დაზარალებულის გენეტიკური პროფილის იდენტური ბიომასალის გენეტიკური პროფილის არსებობის ფაქტს, ექსპერტმა განმარტა, რომ ის შეიძლება გადასულიყო დარტყმითაც.

26. ამასთანავე, დაცვის მხარემ ვერ ახსნა, თუ საიდან აღმოჩნდა ავტომანქანაში დაზარალებულის საფულე და განაცხადა, რომ შესაძლებელია, ა. კ-ს საფულე მანქანიდან გადასვლის დროს დაუვარდა, რაც ნარმოადგენს ვარაუდს და ენინააღმდეგება ავტომანქანის ჩრეკის ოქმს, რომლის მიხედვით დადგენილია, რომ საფულე ამოღებულ იქნა მძღოლის გვერდით არსებული წინა სავარძლის ქვემოდან, მაშინ, როდესაც დაზარალებული უკანა სავარძელზე იჯდა. რაც შეეხება, გასაშლელ ხელკეტს, რომელსაც, მსჯავრდებულების განმარტებით, დაზარალებული ათამაშებდა ხელში, ის ჩხრეკის ოქმის თანახმად, ამოილეს ავტომანქანის წინა ორ სავარძელს შორის არსებული ე.წ „პარიდან“. ხაზი უნდა გაესვას იმ ფაქტსაც, რომ მსჯავრდებულების ჩვენების მიხედვით, ა. კ-მ სახლში შესვლამდე გამოიტანა და მანქანაში დატოვა „შავ პარკში“ ჩადებული რაღაც ნივთი, რომელიც შემდეგ გასაშლელი ხელკეტი აღმოჩნდა, თუმცა ჩხრეკის დროს ასეთი „შავი პარკი“ ვერ ნახეს, ხოლო თავად ხელკეტი მოთავსებული იყო პატარა ზომის ბუდეში. ასევე წიმანდობლივია ის გარემოებაც, რომ ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, ხელკეტის ტარსა და საფულეზე გამოკვეთილად არც ა. კ-ს გენეტიკური პროფილი ამოსულა, მაშინ, როდესაც მსჯავრდებულები თავიანთ ჩვენებებში მიუთითებენ, რომ დაზარალებულმა აღნიშნული ხელკეტი სახლში შესვლამდე გამოიტანა და შემდეგ მანქანაში ხელში ეკავა, შლილა და კეცავდა. ამდენად, მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ხელკეტსა და საფულეზე არ არმოჩნდა მსჯავრდებულთა გენეტიკური პროფილები, მითითებული მსჯავრდებულებიდან და ექსპერტ ვ. ო-ს ჩვენებიდან გამომდინარე, ვერ იქნება მიჩნეული მსჯავრდებულების უდანაშაულობის დამადასტურებელ მტკიცებულებად.

27. რაც შეეხება მსჯავრდებულთა ჩვენებებს, რომ მათ არანაირი დანაშაული არ ჩაუდენიათ, საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს, ვინაიდან მათი ჩვენებები მიზნად ისახავს სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისგან თავის არიდებას, ისინი არადამაჯერებელია და ენინააღმდეგება როგორც დაზარალებულ ა. კ-ს ჩვენებას, ისე – საქმეში წარმოდგენილ მტკიცებულებებს.

28. ასევე არადამაჯერებელი და არათანმიმდევრულია დაცვის მხარის მოწმეების – მ. ლ-სა და ვ. ჯ-ს ჩვენებები. საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას, რომ დაცვის მხარემ პირველი ინსტანციის სასამართლოში ვერ ან არ წარმოადგინა ის მტკიცებულებები, რომლებიც უტყუარად დაადასტურებდა მ. ლ-ს მიერ სავალუტო ჯიბურიდან თანხის სესხების ფაქტს, რომელიც, თავის მხრივ, გაამყარებდა მოწმის ჩვენების მტკიცებულებით ძალას და შესძენდა მეტ სანდოობას. მოცემულ შემთხვევაში კი მოწმის ჩვენება გამყარებული არ არის სხვა მტკიცებულებით. რაც შეეხება მოწმე ვ. ჯ-ს ჩვენებას, იგი ფაქტობრივად მიმართული იყო იმისკენ, რომ რაც შეიძლება უარყოფით კონტექსტში წარმოეჩინა თავისი დისტვილი, დაზარალებული ა. კ-ა. მან თავის ჩვენებაში რანდენჯერმე გაამახვილა ყურადღება ისეთ ფაქტებზე, რომლებიც შეესაბამებოდა მსჯავრდებულების ჩვენებებს და ადასტურებდა, რომ შემთხვევის დღეს დაზარალებულს ახლდა ორი პირი, რომლებთან ერთადაც ის წავიდა და მას თანხა საერთოდ არ ჰქონია. კიდევ უფრო თვალშიაცემი იყო ის ფაქტი, როდესაც მოწმემ სასამართლოში განაცხადა, რომ დარწმუნებული იყო მსჯავრდებულების უდანაშაულობაში. თუმცა, როდესაც ბრალდების მხარემ შეკითხვები დაუსვა სხვა გარემოებებთან დაკავშირებით, რომლებიც შეეხებოდა შემთხვევის დღემდე და მას შემდეგ დაზარალებულის სახლში ყოფნის ფაქტს, მან რამდენჯერმე შეცვალა ჩვენება და თავიდან ითხოვა ჩვენების დაწყება, რაც განსაკუთრებით გამოჩინდა მაშინ, როდესაც კითხვა დაისვა მომხდარი ფაქტის შემდეგ ა. კ-ს სახლში დაბრუნებასთან დაკავშირებით. მოწმემ ჯერ განაცხადა, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა მისი დისტვილი სახლში მოიყვანეს მეორე დღეს, დილით, შემდეგ შეცვალა ჩვენება და განაცხადა, რომ მოიყვანეს საღამოთი, ხოლო ბოლოს დაცვის მხარის შეკითხვაზე ოჯერ გაიმეორა, რომ პოლიციის თანამშრომლებმა ა. კ-ა მოიყვანეს 2-3 დღის შემდეგ. საყურადღებოა ის ფაქტიც, რომ მოწმის ჩვენებით, იმ საღამოს, როდესაც ა. კ-ა მასთან სახლში მივიდა, თვითონ იყო ნასახამი.

29. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში „ფეოდოროვი მოლდოვის წინააღმდეგ“ (Feodorov v. The Republic of Moldova, № 42434/ 06, 29.01.2014.) განმარტა, რომ საქმის გარემოებების დასადგენად, სასამართლო ითვალისწინებს „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ სტანდარტს, რომ ასეთი მტკიცებულება წარმოიქმნება მხოლოდ შეთანხმებული, საქმარისად ძლიერი, აშკარა და დამაჯერებელ დასკვნებით ან გაუბათილებელი პრეზუმეციით.

30. საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ

უტყუარ მტკიცებულებებს. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულება-თა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას.

31. საკასაციო პალატამ ყოველმხრივ, სრულად და ობიექტურად შეამონმა საქმეში არსებული მტკიცებულებები, შეაფასა თითოეული მათგანი საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით და შიაჩინია, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და სასამართლო განხილვის დროს გამოვლეული უტყუარი და ურთიერთთავებადი მტკიცებულებების ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ბრალეულობა საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით შერაცხულ ბრალდებებში.

32. რაც შეეხება სასჯელებს, საკასაციო პალატას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის მოთხოვნების გათვალისწინებით, მიაჩინია, რომ მსჯავრდებულებისათვის შეფარდებული სასჯელები მათი პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმის თანაზომიერი და პროპორციულია და, ამდენად, მათ მიმართ განსაზღვრული სასჯელების სახე და ზომა არის სამართლიანი.

33. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენი არის კანონიერი და არ არსებობს მისი გაუქმების საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ს. კ-სა და ს. მ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ოქტომბრის განაჩენი მსჯავრდებულების – ს. ლ-სა და გ. ბ-ს მიმართ დარჩეს უცვლელად.

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივარდება.

4. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასიცვის წესი

ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№113აგ-17

20 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
- გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ი. ზ-ს ად-
ვოკატ ნ. ქ-ს საკასაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოება-
თა გამო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 14 ივნისის
განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და ი. ზ-ს შორის დადებული
საპროცესო შეთანხმება. ი. ზ-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ
იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 265-
ე მუხლის პირველი ნაწილით (39,95 გრამი ნარკოტიკული საშუალე-
ბის შემცველი – 3 ძირი მცენარე „კანაფის“ უკანონო დათესვა, მოყ-
ვანა, კულტივირებისათვის) და მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღ-
კვეთა, რაც ამავე კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩა-
ეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. მასვე სასჯელის ვა-
დაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო. ი. ზ-ს სისხლის სამარ-
თლის კოდექსის 42-ე და 55-ე მუხლების შესაბამისად, დამატებითი
სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 1000 ლარი. მასვე ჩამოერთვა
„ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქარ-
თველოს კანონით გათვალისწინებული უფლებები.

2. 2017 წლის 19 სექტემბერს თბილისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას ახლად გამოვლენილ
გარემოებათა გამო შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულ ი. ზ-
ს ადვოკატმა ნ. ქ-მ, რომელმაც მოითხოვა ი. ზ-ს მიმართ გამოტანი-
ლი განაჩენის გადასინჯვა და საქართველოს სისხლის სამართლის

კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრული სასჯე-ლისგან გათავისუფლება საქართველოს საკონსტიტუციო სასამარ-თლოს 2017 წლის 14 ივნისის გადაწყვეტილების საფუძველზე.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 სექტემბრის განჩინებით მსჯავ-რდებულ ი. ზ-ს ადვოკატ ნ. ქ-ს შუამდგომლობა დასაშვებად იქნა ცნობილი.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენით მსჯავრდე-ბულ ი. ზ-ს ადვოკატ ნ. ქ-ს შუამდგომლობა ნაწილობრივ დაკამაყ-ფილდა და გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 14 ივ-ლისის განაჩენი შეიცვალა, კერძოდ: ი. ზ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალის-წინებული დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენისთვის ძირითადი სას-ჯელის სახით განსაზღვრული – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილი აქვს პირობით, იმავე გამოისაცდელი ვადით – შეეც-ვალა ჯარიმით – 2000 ლარით. სისხლის სამართლის კოდექსის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, მას შეუმცირდა ჯარიმის ოდენობა და საბო-ლოოდ განესაზღვრა ჯარიმა – 1900 ლარი, რაც ჩაეთვალა პირო-ბით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით. გურჯაანის რაიონული სასამარ-თლოს 2015 წლის 14 ივნისის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ი. ზ-ს ადვოკატმა ნ. ქ-მ, რომელ-მაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და ი. ზ-ს სას-ჯელისგან სრულად გათავისუფლება საქართველოს საკონსტიტუ-ციონ სასამართლოს 2017 წლის 14 ივნისის გადაწყვეტილების სა-ფუძველზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამონმა საქმის მასალები, გაააღმინა საკასა-ციონ საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკ-მაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლე-ლად შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ახლად გამოვლენილ გარე-მოებათა გამო განაჩენი გადაისინჯება, თუ არსებობს საქართვე-ლოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომელ-

მაც არაკონსტიტუციურად ცნო ამ საქმეში გამოყენებული სისხლის სამართლის კანონი.

3. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს კონსტიტუციის მე-17 მუხლის მე-2 პუნქტთან მიმართებით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილის ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლის სამართლებრივი სასჯელის სახით თავისუფლების აღკვეთის გამოყენების შესაძლებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 73-ე პორიზონტალური გრაფით განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება „კანაფის“ (მცენარე) პირადი მოხმარების მიზნებისათვის უკანონო დათესვის ან მოყვანისათვის.

4. ამდენად, საკონსტიტუციო სასამართლოს აღნიშნული განჩინების შესაბამისად, სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით ნარკოტიკული საშუალება „კანაფის“ (მცენარე) პირადი მოხმარების მიზნებისათვის უკანონო დათესვის ან მოყვანისათვის მსჯავრდებისას პირის მიმართ არ შეიძლება გამოყენებულ იქნეს თავისუფლების აღკვეთა.

5. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში ი. ზ-ს გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 14 ივლისის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით – ნარკოტიკული საშუალების შემცველი მცენარე „კანაფის“ უკანონო დათესვა, მოყვანა, კულტივირებისათვის – ძირითადი სასჯელის სახით განსაზღვრული ჰქონდა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ 2017 წლის 9 ოქტომბრის განჩინით მას აღნიშნული სასჯელი მართებულად შეუცვალა სხვა, აღტერნატიული ძირითადი სასჯელით – ჯარიმით – 1900 ლარით.

6. ამავე დროს, პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამაზავეს სასჯელს უნიშნავს სისხლის სამართლის კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში, შესაბამისად, მოცემულ შემთხვევაში მსჯავრდებულისათვის სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილი სასჯელი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა – სასამართლოს უნდა შეეცვალა ამ მუხლის სანქციით გათვალისწინებული სხვა, აღტერნატიული სასჯელით, კერძოდ, ჯარიმით. ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ ი. ზ-ს სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული და-

ნაშაულებრივი ქმედების ჩადენისთვის დადგენილი სასჯელი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა – კანონიერად შეუცვალა ჯარიმით, რაც თანხვდენილია სისხლის სამართლის კანონმდებლობასა და საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილებასთან, რადგან საკონსტიტუციო სასამართლოს ამ გადაწყვეტილებით არ მომზდარა მის მიერ ჩადენილი ქმედების დეკრიმინალიზაცია. სააპელაციო სასამართლომ ი. ზ-ს ასევე კანონიერად ჩაუთვალა დადგენილი ჯარიმა პირობით და განუსაზღვრა გამოსაცდელი ვადა, რაც სრულად შეესაბამება სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლებს. აქედან გამომდინარე, არ არსებობს მსჯავრდებული ი. ზ-ს ადვოკატ ნ. ქ-ს საკასაციო საჩივრის დაქმაყოფილების საფუძველი.

7. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვისას სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, იმსჯელოს გადასასინჯვი გადაწყვეტილების სამართლიანობაზე და თუკი დანიშნული სასჯელი ახალი კანონის სანქციის ფარგლებშია (მოცემულ შემთხვევაში საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილების შესაბამისია), ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაწყვეტილების გადასინჯვისას სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, გააუქმოს ან შეცვალოს იგი. ამდენად, საკასაციო პალატა ვერ გაიზარებს კასატორის მოთხოვნას, მსჯავრდებული ი. ზ-თვის სისხლის სამართლის კოდექსის 265-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრული ძირითადი სასჯელისგან მისი სრულად გათავისუფლების შესახებ, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილების საფუძველზე.

8. რაც შეეხება კასატორის პრეტენზიას, რომ თითქოს, სააპელაციო სასამართლომ მსჯავრდებული ი. ზ-ს ძირითადი სასჯელის შეცვლით 3 წლით გაუხანგრძლივა გამოსაცდელი ვადა, – საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენით შეცვალა მხოლოდ ი. ზ-ს მიმართ განსაზღვრული ძირითადი სასჯელის სახე (თავისუფლების აღკვეთა – ჯარიმით), ხოლო გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 14 ივლისის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში, მათ შორის სასჯელის ათვლის ნაწილში, დატოვა უცვლელად.

9. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა არ ემყარება რაიმე სამართლებრივ საფუძველს და არც სადაცო განაჩენის გაუქმების ან შეცვლის კანონით გათვალისწინებული რომელიმე პირობა არსებობს, რის გამოც გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 314-ე, 307-ე მუხლებით და

დ ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებული ი. ზ-ს ადგომატი ნ. ქ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენი დარჩეს უცვლელად;

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

აცლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება

განერიება საქართველოს სახელით

№117აგ-17

10 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
8. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებული მ. გ-ს საკასაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 22 სექტემბრის განაჩენით მ. გ-ა, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის მე-5 ნაწილით და მიესაზღა 17 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო 2010 წლის 5 მაისიდან.

2. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს

სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 10 დეკემბრის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

3. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 8 თებერვლის განჩინებით მსჯავრდებულ მ. გ-ს ¼-ით შეუმცირდა სასჯელი და განესაზღვრა 12 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 15 ოქტომბრის განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და მ. გ-ს შორის დადებული საპროცესო შეთანხმება. მ. გ-ა ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 378²-ე მუხლის პირველი ნაწილით და მიესაჯა 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს მთლიანად დაემატა წინა – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 10 დეკემბრის განაჩენით სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის მე-5 ნაწილით შეფარდებული და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 8 თებერვლის განჩინებით ¼-ით შემცირდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 7 წლით, 3 თვითა და 20 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, მ. გ-ს განესაზღვრა 7 წლით, 9 თვითა და 20 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო 2015 წლის 15 ოქტომბრიდან.

5. 2017 წლის 22 ივნისს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულმა მ. გ-მ, რომელმაც მოითხოვა მის მიმართ გამოტანილი განაჩენის გადასინჯვა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლში 2017 წლის 4 მაისს განხორციელებული ცვლილების საფუძველზე (რომელიც ამოქმედდა 2017 წლის პირველი ივნისიდან) და ამ მუხლით განსაზღვრული სასჯელის ახალ კანონთან შესაბამისობაში მოყვანა.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განჩინებით მსჯავრდებულ მ. გ-ს შუამდგომლობა დასაშვებად იქნა ცნობილი.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენითა და ამავე პალატის 2017 წლის 21 ივლისის ბუნდოვანება-უზუსტობის აღმოფხვრის შესახებ განჩინებით მსჯავრდებულ მ. გ-ს შუამდგომლობა დაკმა-

ყოფილდა, კერძოდ: მ. გ-ს ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის მე-5 ნაწილიდან (2017 წლის პირველი ივნისამდე მოქმედი რედაქცია) გადაკვალიფიცირდა ამავე კოდექსის 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე (2017 წლის პირველი ივნისამდან მოქმედი რედაქცია) და შეეფარდა 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე ¼-ით შეუმცირდა და განესაზღვრა 11 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოუხდელი ნაწილი – 5 წლით, 9 თვითა და 20 დღით თავისუფლების აღკვეთა – სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე მთლიანად დაემატა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 15 ოქტომბრის განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს – 6 თვით თავისუფლების აღკვეთას და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, მ. გ-ს განესაზღვრა 6 წლით, 3 თვითა და 20 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო 2015 წლის 15 ოქტომბრიდან. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 10 დეკემბრისა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 15 ოქტომბრის განაჩენები დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა მ. გ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და მისთვის განსაზღვრული სასჯელის შემცირება სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის ახალი რედაქციის სანქციის ფარგლებში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამონება საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-2 მუხლის შესაბამისად, ქმედების დანაშაულებრიობა და დასჯადობა განისაზღვრება სისხლის სამართლის კანონით, რომელიც მოქმედებდა მისი ჩადენის დროს. ამავე კოდექსის მე-3 მუხლის თანახმად, სისხლის სამართლის კანონს, რომელიც აუქმებს ქმედების დანაშაულებრიობას ან ამსუბუქებს სასჯელს, აქვს უკუძალა, ხოლო თუ ახალი სისხლის სამართლის კანონი ამსუბუქებს სასჯელს ქმედებისათვის, რომლის გამოც დამნა-

შავე მას იხდის, ეს სასჯელი უნდა შემცირდეს ამ სისხლის სამართლის კანონის სანქციის ფარგლებში. ამდენად, მსჯავრდებულს სასჯელი უნდა შეუმცირდეს იმ შემთხვევაში, როდესაც მისთვის დანიშნული სასჯელის ზომა აღემატება ახალი კანონით დადგენილი სასჯელის ზომის მაქსიმუმს. ამასთან, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვისას სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, იმსჯელოს გადასასინჯვი გადაწყვეტილების სამართლიანობაზე და თუკი დანიშნული სასჯელი ახალი კანონის სანქციის ფარგლებშია, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაწყვეტილების გადასინჯვისას სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, შეამციროს მისი ზომა.

3. მოცემულ შემთხვევაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენით მსჯავრდებულ მ. გ-ს ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის მე-5 ნაწილიდან (2017 წლის პირველ ივნისამდე მოქმედი რედაქცია, რომელიც ითვალისწინებდა 15-დან 20 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას) გადაკალიფიცირდა ამავე კოდექსის 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე (2017 წლის პირველი ივნისიდან მოქმედი რედაქცია, რომელიც ითვალისწინებს 11-დან 15 წლამდე თავისუფლების აღკვეთას) და დანიშნული სასჯელი შეუმცირდა 2 წლით, 17 წლიდან – 15 წლამდე, რაც კანონის ახალი რედაქციის სანქციის ფარგლებშია.

4. ამდენად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენით მსჯავრდებულ მ. გ-ს მიმართ მართებულად გაავრცელა „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 4 მაისის კანონით დადგენილი შედაგათი სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლით მისთვის განსაზღვრული სანქციისა და სასჯელის ახალ კანონთან შესაბამისობაში მოყვანით. შესაბამისად, არ არსებობს მსჯავრდებულ მ. გ-ს საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილების საფუძველი და პალატა ვერ გაიზიარებს მის მოსაზრებას – სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლში შესული ცვლილების გათვალისწინებით, ამ მუხლით მისთვის განსაზღვრული სასჯელის შემსუბუქების შესახებ.

5. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა არ ემყარება რაიმე სამართლებრივ საფუძველს და არც სადაცო განაჩენის გაუქმების ან მსჯავრდებულის სასიკეთოდ შეცვლის კანონით გათვალისწინებული რომელიმე პირობა არსებობს, რის გამოც გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (ამჟამად მოქმედი რედაქცია) 314-ე, 329-ე მუხლებით, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (1998 წლის 20 თებერვლის კანონი) 552-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, 561-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, 568-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ მ. გ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენი დარჩეს უცვლელად;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამოშუაზღვრობის დაკავშირების უზრუნველყოფაზე უარის თქმის შესახებ განაჩენის გაუქმება და საკმის დაპრუობა
ხელახალისასამართლო განხილვისათვის**

**განხილვა
საქართველოს სახელით**

№108აგ-17

17 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

3. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
6. გვენეტაძე,
8. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა გ. ვ-ს ადვოკატ დ. მ-ს საკასაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 სექტემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 30 ივლისის განაჩენით გ. ვ-ე, – დაბადე-

ბული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და მე-3 ნაწილით – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე სასჯელები შეიკრიბა და სისხლის სამართლის კოდექსის 88-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, საბოლოოდ გ. ვ-ს განესაზღვრა 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო 2007 წლის 22 მარტიდან. მასვე სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო.

2. ამავე განაჩენით მსჯავრდებულია მ. ბ-ი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 26 თებერვლის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 30 ივლისის განაჩენი შეიცვალა, კერძოდ: გ. ვ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და მე-3 ნაწილით – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ამავე კოდექსის 88-ე მუხლის შესაბამისად, შეუმცირდა $\frac{1}{4}$ -ით და განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ამავე კოდექსის 88-ე მუხლის შესაბამისად, შეუმცირდა $\frac{1}{4}$ -ით და განესაზღვრა 9 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა. სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე სასჯელები შეიკრიბა და საბოლოოდ გ. ვ-ს დაუდგინდა 12 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო 2007 წლის 22 მარტიდან.

4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 15 სექტემბრის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ გ. ვ-ს ადვოკატის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 26 თებერვლის განაჩენზე.

5. 2015 წლის 21 იანვარს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შუამდგომლობით მიმართეს მსჯავრდებულმა გ. ვ-მ და მისმა ადვოკატმა დ. მ-მ, რომლებმაც საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, მოითხოვეს გ. ვ-ს მიმართ გამოტანილი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 26 თებერვლის განაჩენის გადასინჯვა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2014 წლის 28 იანვრის განჩინე-

ბის (გ. ვ-ე საქართველოს წინააღმდეგ) საფუძველზე.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 სექტემბრის განაჩენით მსჯავრდებულ გ. ვ-სა და მისი ადვოკატის – დ. მ-ს შუამდგომლობა არ დაკმაყოფილდა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 26 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 სექტემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ გ. ვ-ს ადვოკატმა დ. მ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და გ. ვ-ს გამართლება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამოწმა საქმის მასალები და დაასკვნა, რომ გასაჩივრებული განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-20 მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა ამავე კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით იხილავს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ საჩივარს საქართველოს საერთო სასამართლოების მიერ გამოტანილ და კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენსა და სხვა შემაჯამებელ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

3. საქართველოს მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (2009 წლის 9 ოქტომბრის კანონი) მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სისხლის სამართლის პროცესში გამოიყენება ის საპროცესო ნორმა, რომელიც მოქმედებს გამოძიებისა და სასამართლო განხილვის დროს. ანალოგიური დათქმა ძველ – 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსშიც, კერძოდ: ამ კოდექსის მე-3 მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, სისხლის სამართლის პროცესში გამოიყენება სისხლის სამართლის საპროცესო კანონი, რომელიც მოქმედებს წინასწარი გამოძიებისა და სასამართლო განხილვის დროს. ამჟამად მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 329-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად კი, ამ კოდექსის ამოქმედებამდე დაწყებულ სისხლის სამართლის პროცესი გრძელდება საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის პროცესო კოდექსით დადგენილი წესით, გარდა ამავე

კოდექსის 168¹-ე და 168²-ე მუხლებით გათვალისწინებული განრი-დების გამოყენების შემთხვევებისა.

4. ამდენად, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე შუამდგომლობის დასაშვებობის საკითხზე სასამართლომ უნდა იმსჯელოს მოქმედი – 2009 წლის 9 ოქტომ-ბრის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შესაბამისი ნორ-მების მიხედვით, ხოლო დასაშვებობის ეტაპის გადალახვის შემ-თხვევაში საქმის არსებითი განხილვა უნდა წარიმართოს იმ საპ-როცესო კოდექსით, რომლითაც კონკრეტული მსჯავრდებულის მიმართ დაიწყო სისხლის სამართლებრივი დევნა, შიმდინარებობდა საქმისწარმოება და მიღებულ იქნა გასაჩივრებული განაჩენი (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა, კერძოდ, უზე-ნაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 მაისის №222აგ-16 განჩინება; 2017 წლის 4 ივნისის №27აგ-17 განჩინება).

5. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ, ვინაიდან მოცემულ შემ-თხვევაში გ. ვ-ს მიმართ სისხლის სამართლის საქმის გამოძიება და სასამართლო განხილვა წარმართულია ქველი – საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობის დასაშ-ვებად ცნობის შემდეგ საქმე უნდა განეხილა და განაჩენი გამოე-ტანა ამავე კოდექსით დადგენილი წესით, ხოლო იმის გათვალის-წინებით, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა პალატამ საქმე განიხილა და 2017 წლის 5 სექ-ტემბრის განაჩენი გამოიტანა ამჟამად მოქმედი – 2009 წლის 9 ოქ-ტომბრის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მიხედვით, ეს გარემოება, 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპ-როცესო კოდექსის 562-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტისა და ამავე კო-დექსის 563-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, წარმოად-გენს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმების საფუძველს.

6. ზემოაღნიშნულიდან გამოდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 561-ე მუხლის პირველი ნაწი-ლის „ბ“ ქვეპუნქტის, 562-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტისა და 563-ე მუხ-ლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, თბილისის სააპელაციო სასა-მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 სექ-ტემბრის განაჩენი მსჯავრდებულ გ. ვ-სა და მისი ადვოკატის – დ. მ-ს შუამდგომლობის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ უნ-და გაუქმდეს და სისხლის სამართლის საქმე დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს ხელახალი განხილვისათვის. ასევე, ამავე კოდექ-სის 570-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საკასაციო პალატა

მიუთითებს, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმე უნდა განიხილოს და განაჩენი გამოიტანოს საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით. ამასთან, სასამართლომ უნდა იმსჯელოს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2014 წლის 28 იანვრის განჩინებაში (გ. ვ-ე საქართველოს წინააღმდეგ) მითითებულ პირველ გარემოებაზე, კერძოდ: მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე არსებული ნაკლოვანებების გამო თბილისის საქალაქო და სააპელაციო სასამართლოების განაჩენების არასაკმარის დასბუთებასთან მიმართებით.

7. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ზემოაღნიშნული ფაქტორების გათვალისწინებით, იგი არ არის უფლებამოსილი, შეაფასოს საქმეში არსებული მტკიცებულებები და იმსჯელოს საკასაციო საჩივარში მითითებულ ფაქტობრივ გარემოებებზე.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (ამჟამად მოქმედი რედაქცია) 314-ე, 329-ე მუხლებით, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (1998 წლის 20 თებერვლის კანონი) 552-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, 561-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, 568-ე მუხლით, 570-ე მუხლის პირველი ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 სექტემბრის განაჩენი გ. ვ-სა და მისი ადვოკატის – დ. მ-ს შუამდგომლობის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ;

2. გ. ვ-ს საქმე დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს ხელახალი განხილვისათვის;

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო, მსჯავრდების
ნაცილში, განაჩენის გაუქმება და საქმის შეცვალა
ქმედების დანაშაულებრივი გაუქმების გამო**

**განხილვა
საქართველოს სახელით**

№72აგ-17

22 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ვ. კ-ს საკასაციო საჩივარი
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირ-
ველი ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და ვ. კ-ს შორის დადგებული საპროცესო შეთანხმება. ვ. კ-ე ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 332-ე მუხლის მე-2 ნაწილითა და 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და დაეკისრა ჯარიმა – 10000 ლარი.
2. 2017 წლის 10 აპრილს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შუამდგომლობით მიმართა ვ. კ-მ, რომელმაც მოითხოვა მის მიმართ გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენიდან სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით შერაცხული მსჯავრდების ამორიცხვა იმ საფუძვლით, რომ 2004 წლის 29 დეკემბრის კანონით მოხდა აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებული ქმედების დეკრიმინალიზაცია.
- თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირველი ივნისის განაჩენით ვ. კ-ს შუამდგომლობა არ დაკმაყოფილდა და თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.
4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირველი ივნისის განაჩენი საკასა-

ციონ წესით გაასაჩივრა ვ. კ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და შუამდგომლობის დაკმაყოფილება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამოწმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლინობა და დასკვნა, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენი გადაისინჯება, თუ ახალი კანონი აუქმებს ან ამსუბუქებს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას იმ ქმედებისათვის, რომლის ჩადენისთვისაც პირს გადასასინჯი განაჩენით მსჯავრი დაედო.

3. ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-20 მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა ამავე კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით იხილავს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ საჩივარს საქართველოს საერთო სასამართლოების მიერ გამოტანილ და კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენსა და სხვა შემაჯამებელ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

4. საქართველოს მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (2009 წლის 9 ოქტომბრის კანონი) მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სისხლის სამართლის პროცესში გამოიყენება ის საპროცესო ნორმა, რომელიც მოქმედებს გამოძიებისა და სასამართლო განხილვის დროს. ანალოგიური დათქმაა ქველ – საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსშიც, კერძოდ: ამ კოდექსის მე-3 მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, სისხლის სამართლის პროცესში გამოიყენება სისხლის სამართლის საპროცესო კანონი, რომელიც მოქმედებს წინასწარი გამოძიებისა და სასამართლო განხილვის დროს. ამასთან, ამჟამად მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 329-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, ამ კოდექსის ამოქმედებამდე დაწყებულ სისხლისამართლებრივი დევნის საქმეებზე სისხლის სამართლის პროცესი გრძელდება საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით, გარდა ამავე კოდექსის 168¹-ე და 168²-ე მუხლებით გათვალისწინებული განრიდების გამოყენების შემთხვევებისა.

5. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე შუ-

ამდგომლობის დასაშვებობის საკითხზე სასამართლომ უნდა იმ-სჯელოს მოქმედი – 2009 წლის 9 ოქტომბრის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შესაბამისი ნორმების მიხედვით, ხოლო და-საშვებობის ეტაპის გადალახვის შემთხვევაში საქმის არსებითი გან-ხილვა უნდა წარიმართოს იმ საპროცესო კოდექსით, რომლითაც კონკრეტული მსჯავრდებულის საქმეზე მიმდინარეობდა წარმო-ება და მიღებულ იქნა გასაბარივრებული განაჩენი (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა, კერძოდ, უზენაესი სასამარ-თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 მაისის №222აგ-16 განჩინება; 2017 წლის 4 ივნისის №27აგ-17 განჩინება).

6. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ, ვინაიდან მოცემულ შემ-თხვევაში ვ. კ-ს მიმართ სისხლის სამართლის საქმის გამოძიება და სასამართლო განხილვა წარმართულია ძველი – საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შე-საბამისად, საპელაციო სასამართლოს საქმე უნდა განეხილა და გა-ნაჩენი გამოყტანა ამ კოდექსით დადგენილი წესით, ხოლო იმის გათ-ვალისწინებით, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ 2017 წლის პირველი ივნისის განაჩენი გამოიტანა ამჟამად მოქმედი – 2009 წლის 9 ოქტომბრის სისხლის სა-მართლის საპროცესო კოდექსის მიხედვით, ეს გარემოება, 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 562-ე მუხ-ლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტისა და ამავე კოდექსის 563-ე, 570-ე მუხლების პირველი ნაწილების შესაბამისად, წარმოადგენს გა-საჩივრებული განაჩენის გაუქმებისა და საქმის იმავე სასამართლოს-თვის ხელახალი განხილვის მიზნით დაბრუნების საფუძველს.

7. მიუხედავად ზემოაღნიშნული გარემოებებისა, საკასაციო პა-ლატა, კასატორის მოთხოვნიდან გამომდინარე, მისივე ინტერესე-ბის გათვალისწინებით, საქმისნარმოების გაჭინურებისა და სასა-მართლო რესურსების უსაფუძვლო ხარჯვის თავიდან აცილების მიზნით მიიჩნევს, რომ საქმე თვითონვე განიხილოს, რადგან გა-მოკვეთილია ვ. კ-ს სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების ნაწილში საქმის შენ-ყვეტის საფუძველი შემდეგ გარემოებათა გამო:

8. საქართველოს 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 28-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნ-ქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი დევნა არ უნდა დაინ-ყოს, ხოლო დაწყებული დევნა და ნინასნარი გამოძიება უნდა შენ-ყდეს, თუ ახალი კანონი აუქმებს ქმედების დანაშაულებრიობას. ამასთან, 452-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მიხედვით, სასამართლო წყვეტს სისხლისსამართლებრივ დევნას ამ კოდექსის 28-ე მუხლით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, ხოლო ამავე კოდექსის 561-ე

მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე საკასა-ციონ სასამართლო განჩინებით აუქმებს გასაჩივრებულ განაჩენს და წყვეტს საქმეს.

9. მოცემულ შემთხვევაში საქმის მასალებით ირკვევა, რომ ვ. კ-ე მსჯავრდებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (განაჩენის გამოტანის დროს მოქმედი რედაქცია) – განსაკუთრებით დიდი ოდენობით – 40026 ლარის გადასახადისათვის თავის არიდების გამო, რადგან ამ მუხლის შენიშვნის თანახმად, განსაკუთრებით დიდ ოდენობად ითვლებოდა გადაუხდელი თანხა 10000 ლარის ზევით, ხოლო იმის გათვალისწინებით, რომ სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლში 2004 წლის 29 დეკემბერს განხორციელებული ცვლილების (რომელიც ამოქმედდა 2005 წლის თებერვლიდან) მიხედვით, ამ მუხლით (დიდი ოდენობით გადასახადისათვის თავის არიდება) მსჯავრდებისათვის მინიმალურ იდენტურ ითვლებოდა დამალული გადასახადი, რომელიც აღემატებოდა გადასახდელი გადასახადის 25 პროცენტსა და 100000 ლარს, ხოლო განსაკუთრებით დიდ ოდენობად – გადასახდელი გადასახადის 30 პროცენტსა და 120000 ლარს, და მით უმეტეს, რომ ამ მუხლის დღეს მოქმედი რედაქციით დიდ ოდენობად ითვლება თანხა, რომელიც აღემატება 100000 ლარს, ხოლო განსაკუთრებით დიდ ოდენობად – თანხა, რომელიც აღემატება 150000 ლარს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ აღნიშნული გარემოება არის სისხლისამართლებრივი დევნის შეწყვეტის საფუძველი, რადგან ახალმა კანონმა გააუქმა ქმედების დანაშაულებრიობა, კერძოდ – ვ. კ-ს მიერ 40026 ლარის ოდენობით გადასახადისათვის თავის არიდება აღარ წარმოადგენს სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლით დასჯად ქმედებას.

10. ზემოაღნიშნულიდან გომომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ ვ. კ-ს საკასაციოსაჩივარი უნდა დაკამაყოფილდეს ნაწილობრივ: თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირველი ივნისისა და თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის განაჩენები ვ. კ-ს სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების ნაწილში უნდა გაუქმდეს და საქმე შეწყდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 314-ე, 329-ე მუხლებით (ამჟამად მოქმედი რედაქცია), საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 552-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, 561-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 568-ე მუხლით (1998 წლის 20 ოქ-

ბერვლის კანონი) და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ვ. კ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირველი ივნისისა და თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის განაჩენები ვ. კ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 218-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების ნაწილში გაუქმდეს და საქმე შეწყდეს;
3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის პირველი ივნისისა და თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის განაჩენები დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
4. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ასლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიჯვის შესახებ შუამდგომლობის დაუშვებლად
ცნობის თაობაზე განჩინების უცვლელად დატოვება**

განჩინება საქართველოს სახელით

№121აგ-17

16 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვერდაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი დ. ძ. საკასაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2008 წლის 23 აპრილის

განაჩენით ლ. ბ. (დაუსწრებლად) ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის მეორე ნაწილით, 178-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 10 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

2. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 10 აპრილის განჩინებით ლ. ბ-ს „ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის საფუძველზე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 178-ე მუხლის მესამე ნაწილს „ა“, „დ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი - 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლითა და 9 თვით. ამავე კანონის საფუძველზე გაუნახევრდა საქართველოს სსკ-ის 353-ე მუხლის მეორე ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლითა და 6 თვით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, ლ. ბ-ს საბოლოოდ მოსახდელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლითა და 3 თვით.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 31 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ჭ. გ-ას შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე არ იქნა დაშვებული განსახილველად.

4. 2017 წლის 26 ივლისს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა დ. დ. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2008 წლის 23 აპრილის განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე იმ მოტივით, რომ საქმეში არსებული არცერთი მტკიცებულებით არ დასტურდება ლ. ბ-ს დანაშაულმი მონაბილეობა, გარდა იმ დაზარალებულ პოლიციელთა ჩვენებებისა, რომლებიც იძლევიან ურთიერთგამომრიცხავ და არადამაჯერებელ ჩვენებებს, როგორც გამოძიებაში, ისე სასამართლოში; მოწმეები – ე. ნ., ნ. ა., მ. კ. და სხვები, რომელთა ჩვენებებს გამოძიება იყენებს ბრალდების პოზიციის გასამყარებლად, არცერთი არ არის ფაქტის უშუალო შემსწრე და მათი ჩვენებები ეფუძნება მესამე პირის მიერ მიწოდებულ ინფორმაციებს; მოწმეებმა – გ. ზ. და ა. მ. (ან გარდაცვლილი) გამოძიებაში აჩვენეს, რომ 2002 წლის 3 აპრილს ესწრებოდნენ საგამოძიებო მოქმედებას – ავტომანქანის დათვალიერებას. მოწმე გ. ზ. ჩვენებაში აღნიშნავს, რომ მანქანის ამოსაყვანად საჭირო გახდა ტრაქტორი და დახმარებისათვის მიმართა თანასოფლელ გ. შ.; დაცვის მხარის მიერ აღნიშნული მოწმეების გამოკითხვისას ორივე მათგანმა – გ. ზ. და გ. შ. უარყვეს 2002 წლის აპრილში პოლიციის თანამშრომლე-

ბისათვის რაიმე სახის დახმარებისა და საგამოძიებო მოქმედებაში მონაწილეობის ფაქტი.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 4 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. დ. შუამდგომლობა დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

6. კასატორი – ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი დ. დ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 4 აგვისტოს განჩინების გაუქმებასა და შუამდგომლობის განსახილველად დაშვებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს სსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო პალატამ შეამონმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მივიდა დასკვნამდე, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმის გარემოებები, საქმეში არსებული მასალების ერთობლივი ანალიზის საფუძველზე, სამართლებრივად სწორად შეაფასა. კასატორის მიერ მითითებული გარემოებები არ წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებულ განაჩენის გადასინჯვის ახლად გამოვლენილ გარემოებას, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში ზუგდიდის რაიონულმა სასამართლომ 2008 წლის 23 აპრილს განაჩენი ლ. ბ-ს მიმართ გამოიტანა მის დაუსწრებლად, რომლის სააპელაციო წესით გასაჩივრების უფლებაც დღეის მდგომარეობითაც აქვს მსჯავრდებულს. შესაბამისად, ამ ეტაპზე საქმეზე სამართალწარმოება დასრულებული არ არის.

3. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ დაუსრულებელი სამართალწარმოების საქმეზე განაჩენი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შესაძლოა, გადაისინჯოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, მათ შორის – როდესაც ეს სამართლიანი სასამართლოს უზრუნველყოფის ერთადერთი საშუალებაა, ან როდესაც საკითხი ეხება სასჯელის განსაზღვრას კანონის იმპერატიული მოთხოვნის საფუძველზე, რაც არ შეიძლება შეფასების საგანი იყოს და განსხვავებულად გადაწყდეს საქმის არსებითი განხილვის შემთხვევაში.¹

4. მოცემულ შემთხვევაში ადვოკატის მიერ მითითებული გარემოებები წარმოადგენს შეფასების საგანს, რაც საქმის არსებითად

¹ იხ. სუსგ საქმეზე №25აგ-17 და სუსგ საქმეზე №211აგ-16.

განმხილველი სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს და რაზეც სააპელაციო სასამართლო იმსჯელებს ლ. ბ-ს მიერ ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2008 წლის 23 აპრილის განაჩენის სააპელაციო წესით გასაჩივრების შემთხვევაში.

5. ამდენად, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. ძ. შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის თაობაზე კანონიერია, მისი გაუქმების ან შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იყო უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დაადგინა:

1. მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. ძ. საკასაციო საჩივარი არ დაემაყოფილდეს.
2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 აგვისტოს განჩინება მსჯავრდებულ ლ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. ძ. შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ დარჩეს უცვლელად.
3. საკასაციო პალატის განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიცვის შესახებ შუამდგომლობის დაუშვებელად
ცხობის თაობაზე განჩინების უცვლელად დატოვება**

**განჩინება
საქართველოს სახალით**

№115აგ-17

20 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**
პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვერდიაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს საკა-
საციონ საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2017 წლის 16 ოქტომბრის განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2011 წლის 6 ივნისის
განაჩენით ა. ჩ-ი, – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნა-
შავედ და მიესაჯა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 8 წლით თავისუფ-
ლების აღკვეთა, ასევე, დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა
ჯარიმა – 4000 ლარი, 144-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ვ“ და „ი“
ქვეპუნქტებით – 9 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო 223¹-ე
მუხლის პირველი ნაწილით – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე
კოდექსის 59-ე მუხლის საფუძველზე საბოლოოდ, დანაშაულთა ერ-
თობლიობით, ა. ჩ-ს განესაზღვრა 22 წლით თავისუფლების აღკვე-
თა, რომლის ათვლა დაეწყო 2011 წლის 20 მარტიდან. მასვე დამა-
ტებითი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯარიმა – 4000 ლარი.

2. ამავე განაჩენით მსჯავრდებულები არიან: ა. ტ-ი, ბ. გ-ი და ა.
ა-ი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2011 წლის 26 ოქტომბრის განაჩენით ახალციხის
რაიონული სასამართლოს 2011 წლის 6 ივნისის განაჩენი ა. ჩ-ს მი-
მართ დარჩა უცვლელად.

4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2012 წლის 10 თებერვლის განჩინებით დაუშვებე-
ლად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულების: ა. ჩ-ს, ა. ტ-ს, ბ. გ-სა და ა.

ა-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2011 წლის 26 ოქტომბრის განაჩენზე.

5. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 31 იანვრის განჩინებით მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს ¼-ით შეუმცირდა ამავე სასამართლოს 2011 წლის 6 ივლისის განაჩენით დადგენილი ძირითადი სასჯელი და განესაზღვრა 16 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

6. თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 24 ივნისის განაჩენით ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ შუამდგომლობის საფუძველზე მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს მიმართ დადგენილი სასჯელები სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე შეიკრიბა ნაწილობრივ და საბოლოოდ განესაზღვრა 14 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 4000 ლარი.

7. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 იანვრის განჩინებით არ დაკმაყოფილდა მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 24 ივნისის განაჩენი მის მიმართ დარჩა უცვლელად.

8. თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 21 ოქტომბრის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს ადვოკატის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე.

9. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 27 მარტის განჩინებით არ დაკმაყოფილდა მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს ადვოკატის საკასაციო საჩივარი და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 21 ოქტომბრის განჩინება დარჩა უცვლელად.

10. 2017 წლის 2 ოქტომბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულმა ა. ჩ-მ, რომელმაც მოითხოვა მის მიმართ გამოტანილი განაჩენის გადასინჯვა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის შემსუბუქება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე.

11. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 16 ოქტომბრის განჩინებით მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე ცნობილ იქნა დაუშვებლად.

12. აღნიშნული განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ა. ჩ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და თავისი მოთხოვნის დაკმაყოფილება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენავსი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამოწმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-20 მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა ამავე კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით იხილავს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ საჩივარს საქართველოს საერთო სასამართლოების მიერ გამოტანილ და კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენსა და სხვა შემაჯამებელ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

3. ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლში მითითებულია ის საფუძვლები, თუ რა შემთხვევაშია შესაძლებელი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვა, კერძოდ – განაჩენი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადასინჯვება, თუ:

ა) სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განაჩენით დადგენილია, რომ ყალბია მტკიცებულება, რომელიც საფუძვლად დაედო გადასასინჯვა განაჩენს;

ბ) არსებობს გარემოება, რომელიც მოწმობს სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განაჩენის დამდგენი სასამართლოს უკანონო შემადგენლობას ან იმ მტკიცებულების დაუშვებლობას, რომელიც საფუძვლად დაედო გადასასინჯვა განაჩენს;

გ) სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განაჩენით დადგენილია, რომ მოსამართლემ, პროკურორმა, გამომძიებელმა, ნაფიცმა მსაჯულმა ან ნაფიცი მსაჯულის მიმართ სხვა პირმა ამ საქმესთან დაკავშირებით ჩაიდინა დანაშაული;

დ) არსებობს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომელმაც არაკონსტიტუციურად ცნო ამ საქმეში გამოყენებული სისხლის სამართლის კანონი;

ე) არსებობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელ-მაც დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლება-თა დაცვის ევროპული კონვენციის ან მისი ოქმების დარღვევა ამ საქმესთან დაკავშირებით და გადასასინჯი განაჩენი ამ დარღვე-ვას ეფუძნება;

ე') არსებობს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის ადამია-ნის უფლებათა კომიტეტის, ქალთა წინააღმდეგ დისკრიმინაციის ყველა ფორმის აღმოფხვრის კომიტეტის, წამების წინააღმდეგ კო-მიტეტის ან რასობრივი დისკრიმინაციის აღმოფხვრის კომიტეტის გადაწყვეტილება, რომლითაც ამ საქმესთან დაკავშირებით დად-გენილ იქნა კომიტეტის დამაარსებელი კონვენციის დარღვევა, და გადასასინჯი განაჩენი ამ დარღვევას ეფუძნება;

ვ) ახალი კანონი აუქმებს ან ამსუბუქებს სისხლისსამართლებ-რივ პასუხისმგებლობას იმ ქმედებისათვის, რომლის ჩადენისთვი-საც პირს გადასასინჯი განაჩენით მსჯავრი დაედო;

ზ) წარმოდგენილია ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და თა-ვისთავად, თუ სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად ამტკიცებს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფ-რო მსუბუქი ან უფრო მძიმე დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვი-საც მას მსჯავრი დაედო, აგრეთვე ამტკიცებს გამართლებულის ბრალეულობას ან დანაშაულის იმ პირის მიერ ჩადენას, რომლის მიმართაც სისხლისსამართლებრივი დევნა შენყვეტილი იყო;

ზ') წარდგენილია პროცესურორის დადგენილება მსჯავრდებულის მიმართ სისხლის სამართლის საქმის წარმოების პროცესში მისი უფ-ლების არსებითი დარღვევის შესახებ, რომელიც გადასასინჯი გა-ნაჩენის გამოტანის დროს ცნობილი არ იყო და თავისთავად ან/და სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად ამტკიცებს მსჯავრდებუ-ლის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო;

თ) არსებობს სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, რომელმაც უკანონოდ ცნო ის ფარული საგამოძიებო მოქმედება, რომლის შე-დეგად მოპოვებული მტკიცებულება საფუძვლად დაედო განაჩენს.

4. ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კო-დექსის 332¹-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ამ კოდექსის 310¹-ე მუხლში ჩამოთვლილ საფუძვლებთან ერთად, ახლად გამოვ-ლენილ გარემოებათა გამო განაჩენი გადაისინჯება იმ შემთხვევა-შიც, თუ სისხლის სამართლის კოდექსის 414¹-ე მუხლის მე-8 ნაწი-ლი იწვევს მსჯავრდებულის მდგომარეობის გაუმჯობესებას. 414¹-ე მუხლის მე-8 ნაწილის მიხედვით კი, „საქართველოს სისხლის სა-

მართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონით დაფენილ ამ კოდექსის 59-ე მუხ-ლის რედაქციას უკუძალა აქვს იმ მსჯავრდებულის მიმართ, რო-მელსაც დანაშაულთა/განაჩენთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელი განესაზღვრა აღნიშნული ცვლილების ამოქმედებამდე არსებული რედაქციის შესაბამისად.

5. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს სას-ჯელი უკვე შეუმცირდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონისა და საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის 59-ე მუხლში განხორციელებული ცვლილების სა-ფუძველზე, ხოლო რაიმე ახალი გარემოება მას არ წარმოუდგენია.

6. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ საქმის გარემოების საქმეში არსებუ-ლი მასალების ერთობლივი ანალიზის საფუძველზე სამართლებ-რივად სწორად შეაფასა, ხოლო მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს მიერ მითითე-ბული გარემოება არ წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამარ-თლის საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებულ ახლად გამოვლე-ნილ გარემოებას, რაც შეიძლება გახდეს კანონიერ ძალაში შესული განაჩენის გადასინჯვის საფუძველი.

7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მი-აჩნია, რომ მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკ-მაყოფილდეს, ხოლო სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილე-ბა მისივე შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ კანონი-ერი და დასაბუთებულია, რომლის გაუქმების ან შეცვლის სამარ-თლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ა. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილ-დეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 16 ოქტომბრის განჩინება მსჯავრდე-ბულ ა. ჩ-ს შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ დარ-ჩეს უცვლელად;

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გაღასინჯვის შესახებ შუამდგომლობის დაუზვებლად
ცოცხის თაობაზე განერიცების უცვლელად დაფორმა**

**განერიცება
საქართველოს სახელით**

№6აგ-18

19 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
6. გვენეტაძე (თავმჯდომარე),
3. სილაგაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ს. ც-ის სა-
კასაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2018 წლის 12 იანვრის განჩინებაზე.

აღნიშვნის ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2006 წლის 5 მაისის განაჩენით ს. ც-ი ცნობილ იქნა
დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე
მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“
ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თა-
ვისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით, საიდანაც საქართვე-
ლოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით სასჯელის
ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით განესაზღვრა სას-
ჯელასრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო სასჯე-
ლის დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლით
ჩაეთვალა პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 1 (ერთი)
წელი.

2. ს. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო – 2005 წლის
30 მარტიდან.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2009 წლის 16 თებერვლის განაჩენით ს. ც-ი ცნო-
ბილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-
სის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯე-
ლის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4
(ოთხი) წლის ვადით.

4. ს. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2008 წლის 1 ივნისიდან.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2009 წლის 22 სექტემბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2009 წლის 16 თებერვლის განაჩენი შეიცვალა. ს. ც-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით სასჯელის ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლით განესაზღვრა სასჯელადსრულების დანესხებულებაში მოსახდელად, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლით ჩაეთვალა პირობით და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 1 (ერთი) წელი.

6. ს. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2008 წლის 1 ივნისიდან.

7. გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განჩენით ს. ც-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 137-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 (ათი) წლის ვადით, ხოლო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 10 (ათი) წლის ვადით.

8. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის საფუძველზე დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა და ს. ც-ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 20 (ოც) წლის ვადით.

9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2006 წლის 5 მაისის განაჩენით ს. ც-ის მიმართ დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენებით ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს მთლიანად დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით ს. ც-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 21 (ოცდაერთი) წლის ვადით.

10. ს. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2008 წლის 1 ივნისიდან.

11. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის განაჩენით გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

12. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 29 ივნისის განჩინებით საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის განაჩენზე არ იქნა დაშვებული საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის სხდომაზე განსახილველად.

13. გორის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 17 სექტემბრის დადგენილებით მსჯავრდებულ ს. ც-ს მიმართ განაჩენთა ერთობლიობით განისაზღვრა საბოლოო სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 20 (ოც) წლის, 6 (ექვსი) თვისა და 26 (ოცდაექვსი) დღის ვადით, საიდანაც სასჯელის ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 19 (ცხრამეტი) წლით, 6 (ექვსი) თვითა და 26 (ოცდაექვსი) დღით განესაზღვრა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლით ჩაეთვალა პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 1 (ერთი) წელი.

14. მსჯავრდებულ ს. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2010 წლის 17 სექტემბრიდან.

15. გორის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 12 თებერვლის განჩინებით „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძველზე მსჯავრდებულ ს. ც-ს ¼-ით შეუმცირდა დანიშნული რეალური და პირობითი სასჯელები და საბოლოოდ განესაზღვრა: სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად – თავისუფლების აღკვეთა 14 წლის, 8 თვისა და 4 დღის ვადით, პირობითი მსჯავრი – 9 თვის ვადით, გამოსაცდელი ვადა – 9 (ცხრა) თვის ვადით.

16. მსჯავრდებულ ს. ც-ს თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2010 წლის 17 სექტემბრიდან.

17. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 21 ივნისის განაჩენით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგრომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ არ დაკმაყოფილდა. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის განაჩენი, გორის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 17 სექტემბრის დადგენილება და გორის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 12 თებერვლის განჩინება დარჩა უცვლელად.

18. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 28 ნოემბრის განაჩენით მსჯავრდებულ ს. ც-ის საკასაციო საჩივარი არ დატაყილდა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 21 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.
19. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 2 ივლისის განჩინებით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ დაუშვებლად იქნა ცნობილი.
20. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 6 აპრილის განჩინებით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ დაუშვებლად იქნა ცნობილი.
21. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 12 ოქტომბრის განჩინებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 6 აპრილის განჩინება დარჩა უცვლელად.
22. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 3 ივნისის განჩინებით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ დაუშვებლად იქნა ცნობილი.
23. გორის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განჩინებით გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განაჩენით დანიშნულ სასჯელზე მსჯავრდებულ ს. ც-ის მიმართ არ გავრცელდა „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ 2017 წლის 4 მაისის №763-IIს კანონის მოთხოვნები.
24. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 24 ოქტომბრის განჩინებით გორის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განჩინება დარჩა უცვლელად.
25. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 31 იანვრის განაჩენით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ არ დატაყილდა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.
26. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას 2018 წლის 10 იანვარს შუამდგომლობით მიმართა ს. ც-მა, რომელმაც საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე მოითხოვა მის მიმართ თბილისის საა-

პელაციო სასამართლოს 2010 წლის 11 მარტის განაჩენის გადასინჯვა ახლად გამოვლენილი გარემოების გამო.

27. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 იანვრის განჩინებით მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

28. კასატორი – მსჯავრდებული ს. ც-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 იანვრის განჩინების გაუქმებასა და შუამდგომლობის განსახილველად დაშვებას.

29. კასატორი თავის პოზიციას ასაბუთებს იმ გარემოებით, რომ გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განაჩენი დაუსაბუთებელი და უკანონოა; სასამართლომ არ გაიზიარა მისი პოზიცია უდანაშაულობასთან დაკავშირებით და გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანა ირიბი მოწმეებისა და გამოძიების ეტაპზე დაკითხული დაზარალებულის ჩექნებების საფუძველზე; ბრალდების მხარემ ვერ უზრუნველყო დაზარალებულის, რომლის ვინაობაც დაუდგენელია, საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე წარმოდგენა. დაზარალებულის ბინაზე შემოწმების ოქმზე ხელმოწერები გამომდიებლის მიერ გაყალბებულია; ამასთან, საქმეზე გამოძიება ჩატარდა ცალმხრივად და არასრულყოფილად, რასაც ადასტურებს ის გარემოება, რომ შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას საგამოძიებო ორგანოს თანამშრომლებს ანაბეჭდები არ აულიათ. სიგარეტის ნამწვი ექსპერტიზაზე არ გადაგზავნილა და რაც მთავარია, აღნიშნული მტკიცებულება საერთოდ გაქრა. პროკურორმა და გამომძიებელმა გაანადგურეს არსებითი მნიშვნელობის მქონე მტკიცებულება. კასატორი თავისი პოზიციის დასასაბუთებლად ასევე უთითებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე, რომლის თანახმადაც, ირიბი მტკიცებულების საფუძველზე გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანა დაუშვებელია.

სამოტივაციო ნაწილი:

30. საქართველოს სსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო პალატამ შეამოწმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

31. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში განაჩენი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაისინჯება. სწორედ ამ ნორმის საფუძველ-

ზე განსაზღვრავს სასამართლო ახლად გამოვლენილი გარემოების გამო განაჩენის გადასინჯვის საფუძვლის არსებობას.

32. მოცემულ შემთხვევაში კასატორი ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის განაჩენის გადასინჯვას საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ზ“ და „ზ“ ქვეპუნქტების საფუძველზე.

33. საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის თანახმად: „განაჩენი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაისინჯება, თუ წარდგენილია ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და თავისთავად, თუ სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად, ამტკიცებს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი ან უფრო მძიმე დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო“.

34. აღნიშნული დანაშესიდან გამომდინარე, უნდა არსებობდეს ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განაჩენის (თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2010 წლის 11 მარტის განაჩენით დარჩა უცვლელად) გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი. ამასთან, ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად უნდა ამტკიცებდეს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას. აღნიშნულთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ კასატორმა ვერ წარმოადგინა რაიმე ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და თავისთავად, თუ სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად, ამტკიცებს მის უდანაშაულობას.

35. უსაფუძვლოა კასატორის პოზიცია განაჩენის სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტით გადასინჯვის ნაწილშიც. აღნიშნულთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ საქმეში კასატორს არ აქვს წარმოდგენილი პროცესურორის დადგენილება მსჯავრდებულის მიმართ სისხლის სამართლის საქმის წარმოების პროცესში მისი უფლების არსებითი დარღვევის შესახებ, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს ცნობილი არ იყო და თავისთავად, ან/და სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად, დაამტკიცებდა მსჯავრდებულის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო.

36. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოცემულ შემთხვევაზე, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 12 იანვრის განჩინების მოტივაციას, რომლის თანახმადაც, კასატორის მიერ საკასაციო საჩივარში მითითე-

ბული გარემოებები არ წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის მიხედვით განაჩენის გადასინჯვის საფუძველს.

37. კასატორის მიერ საკასაციო საჩივარში მითითებულ გარემოებებზე, მათ შორის – უდანაშაულობის, დაზარალებულის დაუდგენლობისა და ირიბი ჩვენებების საფუძველზე მსჯავრდების შესახებ – არაერთხელ იმსჯელა საკასაციო პალატამ (იხ. საქმეები: №37აგ-15, №113აგ-16, №178აგ-16, №22აგ-17, №64აგ-17, №89აგ-17), რამე ისეთ გარემოებაზე კი, რაც საკასაციო პალატას ზემოხსენებულ საკითხებზე განმეორებით მსჯელობის საფუძველს მისცემდა, კასატორი არ უთითებს. რაც შეეხება მის პოზიციას, რომ: გამოძიება ჩატარდა ცალმხრივად და არასრულყოფილად, გორის რაიონული სასამართლოს 2009 წლის 19 მარტის განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია, სასამართლოში გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისთვის საკმარისი მტკიცებულებები წარდგენილი არ ყოფილა, რის გამოც ისინი სამართლებრივად ხელმეორედ უნდა შეფასდეს, საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება. საქმის მასალების შემოწმებით არ ვლინდება კასატორის მიერ აღნიშნული საპროცესო დარღვევები. ამასთან, მითითებული მტკიცებულებები შეაფასა სამი ინსტანციის სასამართლომ და მათი ხელმეორედ შეფასება სცილდება ახლად გამოვლენილ გარემოებათა საფუძვლით სასამართლოს კომპეტენციის ფარგლებს.

38. ამდენად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ კანონიერია, მისი გაუქმების ან შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ს. ც-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 12 იანვრის განჩინება მსჯავრდებულ ს. ც-ის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ დარჩეს უცვლელად.

3. საკასაციო პალატის განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიცვის შესახებ შუამდგომლობის დაუშვებალად
ცხობის თაობაზე განჩინების უცვლელად დატოვება**

**განჩინება
საქართველოს სახალით**

№67აგ-18

13 დეკემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტე-
რესების დამცველის, ადვოკატ ა. გ-ის საკასაციო საჩივარი ახლად
გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 მაისის
განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 17 ნოემბრის
განაჩენით დამტკიცდა მხარეთა შორის დადებული საპროცესო შე-
თანხმება:

გ. შ. – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე
მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით, რაც საქართველოს სსკ-
ის 63-ე-64-ე მუხლების თანხმად, ჩატვალა პირობით, 6 წლის გა-
მოსაცდელი ვადით. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-
5 ნაწილის თანახმად, დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა ჯა-
რიმა – 5 000 ლარი.

მსჯავრდებულ გ. შ-ს სასჯელის მოხდის ვადაშია ჩატვალა პა-
ტიმრობაში ყოფნის დრო – 2010 წლის 26 ოქტომბრიდან 2010 წლის
17 ნოემბრის ჩათვლით.

მასვე „ნარკოტიკული დანაშაულის ნინააღმდეგ ბრძოლის შე-
სახებ“ საქართველოს კანონის საშუალებელზე 5 წლით ჩამოერთვა:
სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, საექიმო საქმია-
ნობის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიურ
და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სა-
ხელმწიფო და ადგილობრივი თვითმართველობის სახაზინო (საბი-
უჯეტო) დაწესებულებაში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში

საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება.

2. 2018 წლის 3 მაისს მსჯავრდებულის ინტერესების დამცველ-მა, ადვოკატმა ა. გ-მა შუამდგომლობით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო, საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, მოითხოვა გ. შ-ს მიმართ გამოტანილი განაჩენის გადასინჯვა. შუამდგომლობის ავტორის მითითებით, გ. შ-სა და სახელმწიფო ბრალმდებელს შორის 2010 წლის 10 ნოემბრის საპროცესო შეთანხმება დადებული იყო მსჯავრდებულზე განხორციელებული ზენოლის შედეგად, რაც დასტურდება მოვლენათა განვითარების ქრონოლოგით, საქმეში არსებული ურთიერთსაპირისაპირო ჩვენებებითა და მნიშვნელოვან საგამოძიებო მოქმედებებში მოწმეებისა და ადვოკატების მოწვევის უფლებაზე თითქოსდა უარის თქმით. შუამდგომლობის ავტორის მითითებით, ახალ ფაქტს წარმოადგენს საქართველოს მთავარი პროკურატურის სამართალწარმოების პროცესში ჩადენილი დანამაულის გამოძიების დეპარტამენტის მიერ გამოცემული დადგენილება, რომლითაც დაზარალებულად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ გ. შ-ს მამა, ა. შ-. დადგენილების თანახმად, 2010 წლის 26 ოქტომბერს ქ-ის სამმართველოს თანამშრომლების მიერ დაკავებულ იქნა გ. შ. აღნიშნულის შემდეგ გ. შ-ს მამა, შ მოლაპარაკებებს აწარმოებდა შს ქ-ის უფროს ჯ. მ-ესთან გ. შ-სთან საპროცესო შეთანხმების დადების თაობაზე, რაც წარმოადგენდა არა მის, არამედ პროკურორის უფლებამოსილებას. ჯ. მ-ე გასცდა თავისი უფლებამოსილების ფარგლებს და გ. შ-ს ოჯახის-გან საპროცესო შეთანხმების გაფორმების სანაცვლოდ მოითხოვა ავტომანქანა „ტოიოტას“ ყიდვა და შემდგომ სახელმწიფოსთვის ჩუქების გზით გადაცემა, ნინააღმდეგ შემთხვევაში საპროცესო შეთანხმების გაფორმებაზე უარს განაცხადებდა. ა. შ-მ შეიძინა ავტომობილი და ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე 2010 წლის 11 ნოემბერს უსასყიდლოდ გადასცა შს სამინისტროს. შუამდგომლობის ავტორის მიერ წარმოდგენილია ასევე საქართველოს მთავარი პროკურატურის სამართალწარმოების პროცესში ჩადენილი დანამაულის გამოძიების დეპარტამენტის 2015 წლის 23 დეკემბრის დადგენილება, რომლითაც ირკვევა, რომ პროკურორმა დისკრიციული უფლებამოსილების საფუძველზე გაითვალისწინა ჯ. მ-ის თანამშრომლობის ხარისხი, ჩადენილი დანამაულის სიმძიმე და საზოგადოებრივი ინტერესი და უარი თქვა მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყებაზე. შუამდგომლობას ერთვის ასევე ა. შ-ს, შ. ყ-ისა და ლ. ს-ის გამოკითხვის ოქმები, სადაც მოწმეები უთითებენ გ. შ-ს უდანაშაულობასა და ასევე იმ გარემოებაზე, რომ

მათ გამოძიებაში გ. შ-ს დანაშაულის ჩადენაში მამხილებელი ჩვე-ნებები მისცეს ზენოლის, შანტაჟისა და მოტყუების შედეგად, ზე-მოალნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულის ადვოკატი წარ-მოდგენილი შუამდგომლობით ითხოვს, რომ გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 17 ნოემბრის გამამატყუნებე-ლი განაჩენი და გ.შ-ს მიმართ დადგეს გამამართლებელი განაჩენი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლომ 2018 წლის 17 მაისის განჩინებით მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ად-ვოკატ ა. გ-ის შუამდგომლობა დაუშვებლად ცნო.

4. კასატორი – მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ა. გ-ი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელა-ციო სასამართლოს 2018 წლის 17 მაისის განჩინების გაუქმებასა და შუამდგომლობის დაშვებას განსახილველად, მასში მითითებული მოტივებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამი-სად, საკასაციო პალატამ შეამონმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მივიდა დასკვნამდე, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამარ-თლოს მოტივებს შუამდგომლობასთან დაკავშირებით და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული მასალების ერ-თობლივი ანალიზის საფუძველზე საქმის გარემოებები სამარ-თლებრივად სწორად შეაფასა.

3. პალატა აღნიშნავს, რომ სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყებაზე უარის თქმის შესახებ 2015 წლის 23 დეკემბრის დადგე-ნილებით დასტურდება შსს ქ-ოს უფროსის – ჯ. მ-ის მიერ საპრო-ცესო შეთანხმების გაფორმების სანაცვლოდ მსჯავრდებულ გ. შ-ს ოჯახის წევრებისთვის უკანონო მოთხოვნის წაყენებისა და მის მი-ერ სამსახურებრივი უფლებამოსილების შესაძლო გადამეტების ფაქტი და არა – მსჯავრდებულ გ. შ-ს უდანაშაულობა. ამდენად, აღნიშნული დადგენილება არ წარმოადგენს ისეთ ახალ ფაქტს, ან მტკიცებულებას, რომელიც თავისითავად თუ სხვა დადგენილ გა-რემოებასთან ერთად ადასტურებს მსჯავრდებულის უდანაშაუ-ლობას, რაც შესაძლოა, გამხდარიყო კანონიერ ძალაში შესული გა-ნაჩენის გადასინჯვის საფუძველი.

4. პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ თბილი-სის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 17 ნოემბრის განაჩენით დამტკიცდა საპროცესო შეთანხმება, რაც დაიდო ბრალდებისა და დაცვის მხარეთა ნებაყოფლობითი შეთანხმების საფუძველზე, სა-

ქართველოს სსსკ-ის XXI თავით გათვალისწინებულ მოთხოვნათა შესაბამისად. ბრალდებულმა სასამართლო სხდომაზე სრულად ცნო თავი დამნაშავედ, მოინანია ჩადენილი დანაშაული და ითხოვა პრო-კურორთან მიღწეული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცება. რა-იმე მტყიცებულება იმისა, რომ ბრალდებულს არ სურდა საპროცე-სო შეთანხმების გაფორმება და აიძულეს, დასთანხმებოდა მას, კა-სატორს არ წარმოუდგენია. ამასთანავე, თუ ბრალდებული მიიჩ-ნევდა, რომ საპროცესო შეთანხმება დაიდო იძულებით, მას შეეძ-ლო კანონით დადგენილ 15 დღის ვადაში გაესაჩივრებინა მის მი-მართ დადგენილი გამამტყუნებელი განაჩენია.

5. რაც შეეხება წარმოდგენილ გამოყითხვის ოქმებს, რომლებ-შიც მოწმები მიუთითებენ, რომ მათ მიმართ ჩაიდინეს დანაშაუ-ლი, კერძოდ, აიძულეს გ. შ-ს სანინაალმდეგო ცრუ ჩვენებების მი-ცემა, პალატა აღნიშნავს, რომ ამ საფუძვლით განაჩენის გადასინ-ჯვა შესაძლებელია ხსნებული ფაქტის დამადასტურებლი გამამ-ტყუნებელი განაჩენის არსებობის შემთხვევაში, რაც მოცემულ შემთხვევაში კასატორს არ წარმოუდგენია.

6. ამდენად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. გ-ის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ კანონიერია, მისი გაუქმების ან შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 მაისის განჩინება მსჯავრდებულ გ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. გ-ის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ დარჩეს უცვლელად.

3. საკასაციო პალატის განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ექსტრადიცია

განჩინება საქართველოს სახელით

№17¹-18

22 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ს-ის/ს-ისა და მისი ინტერესების დამტკიცელების, ადვოკატების – კ. ც-სა და ე. ბ-ს საქასაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 8 ივნისის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ამერიკის შეერთებული შტატებიდან მოწოდებული მასალების თანახმად, 2016 წლის 6 ოქტომბერს, ამერიკის შეერთებული შტატების კოლექტური სასამართლოს მიერ მიღებული საბრალდებო დასკვნის მიხედვით ა. ს-ი/ს-ი ბრალდებულია შემდეგი დანაშაულების ჩადენაში:

აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 371-ე მუხლით, აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაული (შეთქმულება აშშ-დან ირანში საქონლის ექსპორტის და უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთავის (SDN) მომსახურების განევის მიზნით, აგრეთვე აშშ-ს, აშშ-ს სახაზინო დეპარტამენტისა და აშშ-ს სავაჭრო დეპარტამენტის მიმართ თაღლითობის მიზნით) ამასთან, აღნიშნული დანაშაული სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 5 წლამდე ვადით;

აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1702 და 1705 მუხლებით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაული (უკანონო ექსპორტი და ექსპორტის განხორციელების მცდელობა ემ-

ბარგოდადებულ ქვეყანაში და მომსახურების გაწევა უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის/იურიდიული პირებისათვის (SDN) ამასთან, აღნიშნული დანაშაული სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 20 წლამდე ვადით;

აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლით ერთობლიობაში (პასუხისმგებლიბა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით და ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის მე-15 თავის 764.2(a),(b),(k) მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული (უარის თქმის შესახებ ბრძანების (TDO) ნებაყოფლობით დარღვევა) ამასთან, აღნიშნული დანაშაული სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 20 წლამდე ვადით;

აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 1956 მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული (შეთქმულება ფულის გათეთრების მიზნით). ამასთან, აღნიშნული დანაშაული სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 20 წლამდე ვადით;

2. ამერიკის შეერთებულ შტატებში ა. ს-ის/ს-ის მიმართ 2016 წლის 6 ოქტომბერს მიღებულ საბრალდებო აქტს საფუძვლად უდევს შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

დაახლოებით 2012 წლის აპრილიდან სექტემბრამდე პერიოდში, ა. ს-ი/ს-ი სხვა პირებთან ნინასწარი შეთანხმების საფუძველზე, შეეცადა ამერიკის შეერთებული შტატებიდან ირანში საპარო ხომალდის ძრავის უკანონო ექსპორტის განხორციელებას, აღნიშნული ძრავის ირანული კომპანია „M-r“-ისათვის მიყიდვის გზით. მითითებული ქმედება ხორციელდებოდა ამერიკული კანონმდებლობის დარღვევით, ამერიკის შეერთებული შტატების კომპეტენტური ორგანოებისათვის ძრავის საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე მცდარი ინფორმაციის მიწოდებით, ფინანსური სარგებლის მიღების მიზნით.

ამერიკული კანონმდებლობის თანახმად, აკრძალულია ამერიკის შეერთებულ შტატებში დამზადებული კომერციული საპარო ხომალდების ძრავების ექსპორტი ან რე-ექსპორტი განსაზღვრულებებარგოდადებულ დანიშნულების ადგილებზე, მათ შორის ირანში, თუ ექსპორტიორს არ აქვს სპეციალური ლიცენზია შეერთებული შტატების სავაჭრო დეპარტამენტის უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურიდან (OFCAT).

ამასთან, 2008 წლის 17 მარტს სავაჭრო დეპარტამენტმა გამოსცა დროებითი უარის ბრძანება (TDO), რომლის მიხედვითაც „M-r“-ს არ ჰქონდა ექსპორტის პრივილეგია. TDO-ს მიხედვით „M-r“-ს ან/და ნებისმიერ პირს ან კომპანიას, რომლებიც პირდაპირ ან არაპირ-

დაპირ მოქმედებენ „M-r“-ის სახელით ან/და მის სასარგებლოდ, აეკრძალათ ამერიკის შეერთებული შტატებიდან ექსპორტთან და-კავშირებულ გარიგებებში მონაწილეობა. გარდა აღნიშნულისა, 2011 წელს უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურმა „M-r“ ჩასვა OFAC-ის სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთა (SDN) სიაში ის-ლამური რევოლუციის გვარდის შენაერთებისთვის (Islamic Revolutionary Guard Corps-Qods Force) ფინანსური, მატერიალური და ტექ-ნოლოგიური დახმარების განევისათვის. SDN-ი ზლუდავს „M-r“-ის უფლებას, მონაწილეობა მიიღოს აშშ დოლარში განხორციელებულ გარიგებებში, და აგრეთვე კრძალავს ნებისმიერი საქონლის, ტექ-ნოლოგიის ან მომსახურების ექსპორტს, რე-ექსპორტს, გაყიდვას ან მიწოდებას ამერიკის შეერთებული შტატებიდან პირდაპირი ან არაპირდაპირი გზებით.

დანაშაულებრივი ქმედებების განხორციელების დროს, ა. ს-ი/ს-ი მოქმედებდა, როგორც თურქული საავიაციო კომპანიის – K-k (K-I) – ლოჯისტიკისა და შესყიდვების აგენტი. აღნიშნული კომპა-ნია უცხოური კლიენტების სახელით ყიდულობდა საპარტნერო ხომალ-დის ნაწილებსა და სხვა მსგავს საქონელს. მოცემულ შემთხვევაში მითითებული კომპანიის მიზანს წარმოდგენდა, საპარტნერო ხომალ-დის ძრავის ამერიკული კომპანიისაგან შესყიდვა და შემდგომ ირა-ნული კომპანია „M-r“-ისათვის მიყიდვა. ამასთან, აღსანიშნავია, რომ საპარტნერო ხომალდის შესაბამისი ძრავის შესყიდვამდე უშუა-ლოდ ა. ს-ი/ს-ი, კომპანია „K-I“-ის სახელით, ოფიციალურად გაეც-ნო ამერიკული კანონმდებლობით გათვალისწინებულ შესაბამის აკ-რძალვებს და დაადასტურა, რომ მათ მიერ არ მოხდებოდა მითი-თებული აკრძალვების დარღვევა.

2012 წლის ივლისში ა. ს-მა/ს-მა და მისმა თანამზრახველებმა ზემოაღნიშნული თურქული კომპანიის სახელით, ამერიკის შეერ-თებულ შტატების ტერიტორიაზე შეიძინეს 1 060 000 ამერიკული დოლარის ღირებულების საპარტნერო ხომალდის ძრავი ESN 517621 და ამერიკის შეერთებული შტატების კომპეტენტურ ორგანოებს და-უმაღლეს მითითებული ძრავის საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე ინფორმაცია. მითითებული მიზნის განსახორციელებლად თანამზრახველები იყენებდნენ შესაბამის ღოკუმენტაციას. კერ-ძოდ, ძრავის შესყიდვის ორდერები შეიიცავდნენ მცდარ ინფორმა-ციას ძრავის რეალური მყიდველის თაობაზე. ძრავის საბოლოო შემ-სყიდველად მითითებული იყო თურქული კომპანია „K-I“, მაშინ, რო-დესაც მითითებული ძრავის შემდგომი გასხვისება უნდა მომხდა-რიყო ირანულ კომპანია „M-r“-ზე. ამასთან, შესაბამისმა ტკირთის ექსპედიტორმა, ა. ს-ის/ს-ისა და მისი თანამზრახველების მიერ მი-წოდებული ინფორმაციის საფუძველზე საპარტნერო ზედნადებში მი-

უთითა არასწორი ინფორმაცია ძრავის მიმღები პირის თაობაზე, კერძოდ, ძრავის საბოლოო მიმღებად მითითებული იყო თურქული კომპანია „K-I“, მაშინ როდესაც საბოლოო მიმღებს წარმოადგენდა ირანული კომპანია „M-r“, ხოლო საბოლოო დანიშნულების ადგილს – ირანი. მითითებული მცდარი ინფორმაცია, ტვირთის ექსპედიტორის მიერ შესაბამისი დოკუმენტაციის საფუძველზე, გადაეცა ამერიკის შეერთებული შტატების საბაჟო და საზღვრის დაცვის სამსახურს და შედეგად განხორციელდა ძრავის საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე ინფორმაციის დამალვა.

საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე მცდარი ინფორმაციისა და შესაბამისი დოკუმენტაციის ამერიკის შეერთებული შტატების კომპეტენტური ორგანოებისათვის წარდგენის შედეგად, ზემოაღნიშნული საპარტო ხომალდის ძრავის ექსპორტი ამერიკის შეერთებული შტატებიდან თურქეთის რესპუბლიკის ტერიტორიაზე განხორციელდა 2012 წლის 21 ივნისს. თუმცა, ამერიკის შეერთებული შტატების სამართალდამცავი ორგანოების მოთხოვნის საფუძველზე იგი მოგვიანებით დაბრუნებულ იქნა ამერიკის შეერთებული შტატების ტერიტორიაზე.

ამასთან, საპარტო ხომალდის ძრავის შესყიდვა განხორციელდა, აგრეთვე, სხვა მსგავსი კატეგორიის დანაშაულის შედეგად მოპოვებულ თანხის მეშვეობით და შესაბამისად, მითითებული თანხის თურქეთის რესპუბლიკიდან ამერიკის შეერთებულ შტატებში გადარიცხვის ერთ-ერთ მიზანს წარმოადგენდა თანამზრახველების მიერ მისი უკანონო ბუნების შენიშვნა.

3. 2016 წლის 6 ოქტომბერს გამოიცა ა. ს-ის/ს-ის დაკავების ბრძანება.

4. 2017 წლის 29 ივნისიდან ა. ს-ი/ს-ი ამერიკის შეერთებული შტატების სამართალდამცავი ორგანოების მიერ იქნება ინტერპოლის არხებით.

5. 2017 წლის 22 სექტემბერს გაფორმდა ერთობლივი დეკლარაცია საქართველოსა და ამერიკის შეერთებულ შტატებს შორის ა. ს-ის/ს-ის ექსტრადიციის თაობაზე.

6. 2017 წლის 25 სექტემბერს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომლებმა საქართველოს ტერიტორიაზე დააკავეს ამერიკის შეერთებული შტატების სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. ს-ი.

7. 2017 წლის 27 სექტემბერს ბათუმის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლის განჩინებით, ა. ს-ს შეეფარდა საექსტრადიციო პატიმრობა 3 თვეს ვადით.

8. 2017 წლის 9 ოქტომბერს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლის გადაწყვეტილებით, დაუშ-

ვებლად იქნა ცნობილი ა. ს-ის/ს-ისა და მისი ადვოკატის საჩივარი ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის გან-ჩინების გაუქმების თაობაზე.

9. 2017 წლის 17 ოქტომბერს საქართველოს მთავარმა პროკუ-რატურამ ამერიკის შეერთებული შტატების იუსტიციის დეპარტა-მენტიდან, დიპლომატიური არხებით, მიიღო ა. ს-ის/ს-ის საქალაქო-დიციო მასალები. აღნიშნული დოკუმენტების დედანი მთავარმა პროკურატურამ მიიღო 2017 წლის 6 ნოემბერს.

10. 2017 წლის 27 დეკემბერს საქართველოს მთავარმა პროკუ-რატურამ, დიპლომატიური არხებით, მიიღო დამატებითი გარან-ტიები ა. ს-ის/ს-ის ამერიკის შეერთებულ შტატებში ექსტრადიცი-ასთან დაკავშირებით.

11. 2017 წლის 22 დეკემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო წინასასამართლო სხდო-მისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინე-ბით, ა. ს-ის/ს-ის მიმართ შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმ-რობა გაგრძელდა 3 თვით, 6 თვემდე – 2018 წლის 25 მარტამდე.

12. 2017 წლის 28 დეკემბერს თბილისის სააპელაციო სასამარ-თლოს საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლის გადაწყვეტილებით, დაუშვებლად იქნა ცნობილი ა. ს-ის/ს-ისა და მისი ადვოკატის საჩი-ვარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინების გაუქმების თაობაზე.

13. 2018 წლის 23 მარტს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სის-ხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო წინასასამართლო სხდო-მისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინე-ბით, ა. ს-ის/ს-ის მიმართ შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმ-რობა გაგრძელდა 3 თვით, 9 თვემდე – 2018 წლის 25 ივნისამდე.

14. 2018 წლის 28 მაისს საქართველოს მთავარმა პროკურატუ-რამ ამერიკის შეერთებული შტატების კომპეტენტური ორგანოე-ბისაგან გამოითხოვა დამატებითი ინფორმაცია ა. ს-ის/ს-ის ამერი-კის შეერთებულ შტატებში ექსტრადიციასთან დაკავშირებით.

15. 2018 წლის 5 ივნისს საქართველოს მთავარმა პროკურატუ-რამ მიიღო დამატებითი ინფორმაცია ა. ს-ის/ს-ის ამერიკის შეერ-თებულ შტატებში ექსტრადიციასთან დაკავშირებით.

16. 2018 წლის 6 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს შუ-ამდგომლობით მიმართა საქართველოს მთავარი პროკურატურის სამართლებრივი უზრუნველყოფის დეპარტამენტის საერთაშორი-სო ურთიერთობების სამართველოს პროკურორმა ნანიკო ზაზუ-ნაშილმა და მოითხოვა, დასაშვებად იქნეს ცნობილი ა. ს-ის/ს-ის ამერიკის შეერთებულ შტატებში ექსტრადიცია, მის მიმართ სის-ხლის სამართლებრივი პროცედურების განხორციელების მიზნით,

იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც მითითებულია 2016 წლის 6 ოქტომბრის საბრალდებო აქტში და დასჯადია აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 371-ე მუხლით, აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით (შეთქმულება აშშ-დან ირანში საქონლის ექსპორტის და უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის (SDN) მომსახურების გაწევის მიზნით, აგრეთვე აშშ-ს, აშშ-ს სახაზინო დეპარტამენტისა და აშშ-ს სავაჭრო დეპარტამენტის მიმართ თაღლითობის მიზნით); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1702 და 1705 მუხლებით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებთ (უკანონო ექსპორტი და ექსპორტის განხორციელების მცდელობა ემბარგოდადებულ ქვეყანაში და მომსახურების განეგვა უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის/იურიდიული პირებისათვის (SDN); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით და ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის მე-15 თავის 764.2(a),(b),(k) მუხლით (უარის თქმის შესახებ ბრძანების (TDO) ნებაყოფლობით დარღვევა) და აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 1956 მუხლით (შეთქმულება ფულის გათეთრების მიზნით).

17. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიამ 2018 წლის 8 ივნისის განჩინებით დასაშვებად ცნო ა. ს-ის/ს-ის ექსტრადიცია ამერიკის შეერთებულ შტატებში მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი პროცედურების განხორციელების მიზნით, იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც მითითებულია 2016 წლის 6 ოქტომბრის საბრალდებო აქტში და დასჯადია აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 371-ე მუხლით, აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით (შეთქმულება აშშ-დან ირანში საქონლის ექსპორტის და უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის (SDN) მომსახურების განეგვის მიზნით, აგრეთვე აშშ-ს, აშშ-ს სახაზინო დეპარტამენტის მიმართ თაღლითობის მიზნით); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში

(პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1702 და 1705 მუხლებით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით (უკანონო ექსპორტი და ექსპორტის განხორციელების მცდელობა ემპარგოდადებულ ქვეყანაში და მომსახურების განევა უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის/იურიდიული პირებისათვის (SDN); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით და ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის მე-15 თავის 764.2(a),(b),(k) მუხლით (უარის თქმის შესახებ ბრძანების (TDO) ნებაყოფლობით დარღვევა) და აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 1956 მუხლით (შეთქმულება ფულის გათეთრების მიზნით).

18. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირი – ა. ს-ი/ს-ი და მისი ინტერესების დამცველები, ადვოკატები – კ. ც-ე და ე. ბ. საკასაციო საჩივრით ითხოვენ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 8 ივნისის განჩინების გაუქმებას იმ მოტივით, რომ ა. ს-ს/ს-ს არანაირა დანაშაული არ ჩაუდენია და ამასთანავე, ქმედებები, რომელსაც მას ედავებიან, არ არის დასჯადი საქართველოს კანონმდებლობით, რაც „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-18 მუხლის შესაბამისად, გამორიცხავს პირის ექსტრადიციას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარეთა არგუმენტები და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მოტივაციას და მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოებები, კერძოდ: დაცულია ორმაგი დანაშაულებრიობის, პარალელური წარმოების აკრძალვის, ორმაგი დასჯის აკრძალვისა და ხანდაზმულობის პრინციპები, მოქალაქეობისა და ლტოლვილობის შესახებ წესები და საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვნები.

3. ამერიკის შეერთებული შტატების სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. ს-ი/ს-ი საქართველოს სამართალდამცავმა ორგანოებმა დაკავეს 2017 წლის 25 სექტემბერს. როგორც წარ-

მოდგენილი საქმის მასალებიდან ირკვევა, დაკავებისას და საექსტრადიციო პატიმრობაში ყოფნის პერიოდში მის მიმართ არ დარღვეულა არც საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული და არც საერთაშორისო ხელშეკრულებებით საქართველოს მხარის მიერ ნაკისრი ვალდებულებები.

4. საქმეში წარმოდგენილი მასალების თანახმად, არ დგინდება ის გარემოებები, რომ ძებნილი ა. ს-ის/ს-ის მიმართ არ იქნება დაცული საერთაშორისო კანონმდებლობით დადგენილი ადამიანის უფლებების მინიმალური სტანდარტები. ექსტრადიციას დაქვემდებარებულმა პირმა და მისმა ადვოკატებმა ვერ მიაწოდეს სასამართლოს რაიმე მტკიცებულებები, რაც მის მიმართ ამერიკის შეერთებულ შტატებში რაიმე ნიშნით დევნის ეჭვს წარმოშობდა.

5. დაცვის მხარის მითითებასთან დაკავშირებით, რომ არ არის წარმოდგენილი მტკიცებულებები, რომლებითაც დადასტურდებოდა ა. ს-ის/ს-ის მიერ მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებების ჩადენა, პალატა მიუთითებს, რომ „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს 2010 წლის 21 ივლისის კანონი არ ითვალისწინებს პირის ბრალეულობის დამადასტურებელი მტკიცებულებების წარდგენის ვალდებულებას. მოცემულ შემთხვევაში არ იხილება ა. ს-ის/ს-ის ბრალეულობის საკითხი. სასამართლო მსჯელობს მხოლოდ იმაზე, ხომ არ არსებობს საქართველოს კანონმდებლობითა და საერთაშორისო ხელშეკრულებებით გათვალისწინებული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოებები.

6. პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მოტივაციას და არ ეთანხმება კასატორების მითითებას იმის შესახებ, რომ ქმედება, რომლის ჩადენასაც ედავებიან ა. ს-ს/ს-ს არ არის დასჯადი საქართველოს კანონმდებლობით, კერძოდ:

ექსტრადიციის სფეროში სახელმწიფოთა შორის ურთიერთობების არსებული პრაქტიკითან გამომდინარე, პირის ექსტრადიციის შესახებ გადაწყვეტილების მიღებისას მხედველობაში მიღება დანაშაულებრივი ქმედების ძირითადი ელემენტები (დისპოზიცია) მისი მაკვალიფიცირებელი გარემოებების შეფასების გარეშე. ამასთან, რომაგი დანაშაულებრიობის პრინციპის განსაზღვრისას, მხედველობაშია მისაღები ევროპის საბჭოს სისხლის სამართლის საქმეებზე ურთიერთდახმარების შესახებ ევროპული კონვენციების ექსპერტთა კომიტეტისათვის (Committee of Experts on the Operation of European Conventions on Co-operation in Criminal Matters (PC-OC) საქართველოს მიერ გაცხადებული ინფორმაცია, რომლის თანახმად, რომაგი დანაშაულებრიობის პრინციპის დადგენისას მხედველობაში არ მიღება მომთხოვნი სახელმწიფოს მიერ გამოყენებული

ქმედების კვალიფიკაცია და დანაშაულის კატეგორია. მითითებული პრინციპი დაცულად მიიჩნევა, თუკი საექსტრადიციო მასალებში აღნერილი ქმედების ძირითადი ელემენტები დასჯადია საქართველოს კანონმდებლობით, მიუხედავად იმისა ემთხვევა თუ არა აღნიშნული კვალიფიკაცია მომთხოვნი სახელმწიფოს მიერ გამოყენებულ კვალიფიკიას (http://www.coe.int/t/dghl/standardssetting/pc-oc/Country_information1_en_files/Georgia%20Template%20Extradition.pdf). აღნიშნული მიდგომა გაზიარებულია აგრეთვე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებებით (მაგალითისთვის იხ. სუსგ 1¹-16 , 32¹-17).

საექსტრადიციო მასალების თანახმად, ა. ს-მა და მისმა თანამზრახველებმა ექსპორტის პროცედურებზე პასუხისმგებელ კომპანიას განზრას მიაწოდეს მცდარი ინფორმაცია ტვირთის საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე. აღნიშნულმა კომპანიამ კი მითითებული მცდარი ინფორმაცია, შესაბამისი დოკუმენტაციის საფუძვლზე, მიაწოდა ამერიკის შეერთებული შტატების საბაჟო და საზღვრის დაცვის სამსახურს. ამასთან, შესაბამის დოკუმენტაციაში ტვირთის საბოლოო დანიშნულების ადგილის თაობაზე მცდარი ინფორმაციის მითითების გარეშე მითითებული ტვირთის ამერიკის შეერთებული შტატების საბაჟო საზღვარზე გადატანა ვერ განხორციელდებოდა. აგრეთვე, აღსანიშნავია, რომ გადატანილი ტვირთის ღირებულება – 1 751 438 ლარი, ნარმოადგენს განსაკუთრებით დიდ ოდენობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მიზნებისათვის. ამდენად, ა. ს-ის მიერ ჩადენილი ქმედებები საქართველოს იურისდიქციის ქვეშ ჩადენის შემთხვევაში, დასჯადი იქნებოდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 214-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და მე-5 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (საქართველოს საბაჟო საზღვარზე განსაკუთრებით დიდი ოდენობით მოძრავი ნივთის გადატანა, ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ), რაც სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 8-დან 11 წლამდე ვადით; ამასთან, ვინაიდან საპარერო ხომალდის ძრავის შესყიდვა განხორციელდა, სხვა მსგავსი კატეგორიის დანაშაულის შედეგად მოპოვებულ თანხის მეშვეობით და შესაბამისად, მითითებული თანხის თურქეთის რესპუბლიკიდან ამერიკის შეერთებულ შტატებში გადარიცხვის ერთ-ერთ მიზანს წარმოადგენდა თანამზრახველების მიერ მისი უკანონო ბუნების შენიღბვა, მითითებული ქმედების საქართველოს იურისდიქციის ქვეშ ჩადენის შემთხვევაში კვალიფიკაცია განხორციელდებოდა, აგრეთვე, 194-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (უკანონშემოსავლის ლეგალიზაცია, ჩადენილი ჯგუფურად), რაც სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 6-

დან 9 წლამდე ვადით.

შესაბამისად, ა. ს-ის მიერ ჩადენილი ქმედებები დანაშაულად ითვლება და დასჯადია, როგორც საქართველოს, ისე ამერიკის შეერთებული შტატების კანონმდებლობის მიხედვით და ორივე შემთხვევაში, მაქსიმალური სასჯელის სახით გათვალისწინებულია სულ მცირე ერთი წლის ვადით თავისუფლების აღვეთა.

7. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა აღიარებს რა საქართველოს კანონმდებლობითა და საერთაშორისო – სამართლებრივი აქტებით გარანტირებულ ადამიანის უფლებებს, ითვალისწინებს საქართველოს სახელმწიფოს მიერ ნაკისრი ვალდებულებების შესრულების აუცილებლობას, მიაჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 8 ივნისის განჩინება, რომლითაც დასაშვებად იქნა ცნობილი ა. ს-ის/ს-ის ექსპრადიცია ამერიკის შეერთებულ შტატებში მის მიმართ სისხლისასამართლებრივი პროცედურების განხორციელების მიზნით, მმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც მითითებულია 2016 წლის 6 ოქტომბრის საბრალდებო აქტში და დასჯადია აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 371-ე მუხლით, აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით (შეთქმულება აშშ-დან ირანში საქონლის ექსპორტის და უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის (SDN) მომსახურების განცევის მიზნით, აგრეთვე აშშ-ს, აშშ-ს სახაზინო დეპარტამენტისა და აშშ-ს სავაჭრო დეპარტამენტის მიმართ თაღლითობის მიზნით); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1702 და 1705 მუხლებით, ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის 31-ე თავის 560.203 – 560.205 და 594.204, 594.205 მუხლებით (უკანონო ექსპორტი და ექსპორტის განხორციელების მცდელობა ემბარგოდადებულ ქვეყანაში და მომსახურების განცევა უცხოური აქტივების კონტროლის სამსახურის (OFAC) სპეციალური დანიშნულების მოქალაქეთათვის/იურიდიული პირებისათვის (SDN); აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის მე-2 მუხლთან ერთობლიობაში (პასუხისმგებლობა დანაშაულის ჩადენაში დახმარებისათვის) აშშ-ს კოდექსის 50-ე თავის 1705 მუხლით და ფედერალური რეგულაციების შესახებ კოდექსის მე-15 თავის 764.2(a),(b),(k) მუხლით (უარის თქმის შესახებ პრძანების (TDO) ნებაყოფლობით დარღვევა) და აშშ-ს კოდექსის მე-18 თავის 1956 მუხლით (შეთქმულება ფულის გათეთრების მიზნით), კანო-

ნიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით, “სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ” საქართველოს 2010 წლის 21 ივნისის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ს-ის/ს-ის (A. S-Z) და მისი ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – კ. ც-სა და ე. ბ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 8 ივნისის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ექსტრადიცია

განჩინება საქართველოს სახელით

№20¹-18

17 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვერდაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ. ს. ს-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ჭ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 27 ივნისის განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ყაზახეთის რესპუბლიკიდან მოწოდებული მასალების თანახ-

მად, 2017 წლის 7 სექტემბერს ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტმა გამოიტანა დადგენილება ა. ს-ის ქმედების კვალიფიკაციის შესახებ, რომლის თანახმადაც, ა. ს-ის მიმართ გამოძიება წარიმართა ყაზახეთის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობა, 4 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობის მცდელობა).

2017 წლის 12 სექტემბერს ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტის გადაწყვეტილებით გამოცხადდა ა. ს-ის ქება.

იმავე დღეს ყაზახეთის რესპუბლიკის ქ. ყ-ს კაზიბეკიის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილებით სანქცირებულ იქნა ა. ს-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყენებული პატიმრობა.

2017 წლის 20 სექტემბერს ყაზახეთის რესპუბლიკის ქ. ყ-ს კაზიბეკიის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილებით გამოცხადდა ა. ს-ის საერთაშორისო ქება.

2017 წლის 10 ოქტომბერს გამოცხადდა ა. ს-ის ქება ინტერპოლის წითელი ცირკულარით.

2017 წლის 2 დეკემბერს ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტმა გამოიტანა დადგენილება ეჭვმიტანილად ცნობის შესახებ და იმავე დღეს ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტის დაზუსტებული დადგენილებით ა. ს-ის მიმართ იმავე კვალიფიკაციით გაგრძელდა გამოძიება – ყაზახეთის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით; 4 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობის მცდელობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით).

2. მოწოდებული მასალების თანახმად, ა. ს-ის მიერ ჩადენილი

დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის თებერვალში თურქეთის რესპუბლიკაში მყოფმა ე. კ-ა გაიცნო და მეგობრული ურთიერთობა დაამყარა გამოძიების მიერ დაუდგენელ პირ „ე-სთან“. ყაზახეთის რესპუბლიკაში დაბრუნების შემდეგ, 2016 წლის 28 თებერვალს, ე. კ-ს დაუკავშირდა „ე-ა“ და თანხის გამომუშავების მიზნით შესთავაზა ძეირფასი ქვის – ალმასების გადასაზიდად ბრაზილიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში ჩასვლა, რასაც იგი დასთანხმდა. ამასთან, „ე-მ“ ე. კ-ს აცნობა, რომ საზღვარგარეთ გაფრენის შემდეგ მის საქმიანობას კოორდინაციას გაუწევდა ა. ს-ი.

2016 წლის 12 ნოემბერს ე. კ-ი ყაზახეთიდან რამდენიმე სახელმწიფოს გავლით ჩაფრინდა ბრაზილიაში, სადაც შეიტყო, რომ მის მიერ შესასრულებელი სამუშაო შეეხებოდა არა ალმასების, არამედ ნარკოტიკული საშუალება „კოკაინის“ გადაზიდვას. აღნიშნულის შემდეგ ე. კ-ი დაუკავშირდა ა. ს-ს, რომელმაც მას მიუთითა, სად უნდა მიეღო და გადაეზიდა ნარკოტიკული საშუალება, რის შემდეგაც ე. კ-ა გამოიძინა მიერ დაუდგენელ ვითარებაში ბრაზილიიდან კამბოჯაში გადაიტანა 5 კგ ნარკოტიკული საშუალება „კოკაინი“ და 2016 წლის 20 დეკემბერს დაბრუნდა ყაზახეთში. ამასთან, ე. კ-ა ნარკოტიკული საშუალების გადაზიდვით გამოიმუშვა 3 000 აშშ დოლარი. ე. კ-ის ყაზახეთში ჩაფრენის შემდეგ მის კვალდაკვალ ყაზახეთში ჩაფრინდა ა. ს-ი, რის შემდეგაც მათ შორის დამყარდა ახლო ურთიერთობა და ხსენებულმა პირებმა დაიწყეს თანაცხოვრება.

თანაცხოვრების პერიოდში ა. ს-მა ე. კ-ს შესთავაზა ალმასების გადაზიდვის საპაპით, ქ. ყ-ი, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენების გზით, გადაებირებინათ მდედრობითი სქესის ახალგაზრდა პირები ყაზახეთის საზღვრებს გარეთ გაყვანისა და ბრაზილიიდან კამბოჯაში ნარკოტიკული საშუალება „კოკაინის“ გადასაზიდად მათი შემდგომი ექსპლუატაციის მიზნით, რასაც ე. კ-ი დათანხმდა. ამასთან, მათ შორის ურთიერთშეთანხმებით განაწილებული დანაშაულებრივი როლების შესაბამისად, ე. კ-ს დაევალა გადაბირებისა და ყაზახეთის საზღვრებს გარეთ გაყვანისათვის შესაბამისი პირების მოძიება, ხოლო ა. ს-ს – აღნიშნული პირების საზღვარგარეთ მატერიალური ხარჯების დაფინანსება და მათი საქმიანობისათვის კოორდინაციის განევა.

დანაშაულებრივი განზრახვის შესრულების მიზნით, 2016 წლის დეკემბერში ა. ს-მა და ე. კ-ა თავიანთ ნაცნობებს – ს. მ-ა და ა. ე-ს შესთავაზეს სამუშაო – ბრაზილიიდან კამბოჯაში ალმასების გადაზიდვა, რისთვისაც მათ დაპირდნენ 3 000 აშშ დოლარს. ამასთან, ა. ს-მა და ე. კ-ა ხსენებული პირები მათი ნდობის ბოროტად

გამოყენებით განზრას მოატყუეს გადასაზიდი ობიექტის თაობაზე და არწმუნებდნენ, რომ ალმასების გადატანა კანონიერი საქმიანობა იყო. შედეგად ს. მ-ა დათანხმდა შეთავაზებას, ხოლო ა. ე-მა დრო ითხოვა დასაფიქრებლად. ამასთან, ა. ს-ი და ე. კ-ი განაგრძობდნენ მის განზრას მოტყუებას და არწმუნებდნენ, რომ ამ საქმით იგი მიიღებდა ფინანსურ სარგებლს. მოგვიანებით ა. ე-ს შეთავაზებაზე უარის თქმა მოუწია, რამდენადაც ა. ს-მა მას განუმარტა, რომ ორი პირის მიერ ერთდროულად ალმასების გადაზიდვა არ შეიძლებოდა, რადგან აღნიშნული საქმიანობა მიჩნეული იქნებოდა საეჭვოდ. აღნიშნულის შემდეგ ა. ს-მა და ე. კ-ამ ს. მ-ს ბრაზილიაში გასამგზავრებლად შეუძინეს ელექტრონული ბილეთი. 2017 წლის 16 იანვარს ს. მ-ა, რომელიც არ ფლობდა ინფორმაციას ა. ს-ისა და ე. კ-ის დანაშაულებრივი განზრახვის შესახებ, ქ. ა-დან გაემგზავრა ბრაზილიაში, სადაც გამოძიების მიერ დაუდგენელმა პირებმა მის ჩემოდანში ფარულად განათავსეს 1911,8 გრ ნარკოტიკული საშუალება „კოკაინი“. ამის შემდეგ ს. მ-ა, რომელსაც არ ჰქონდა გაცნობიერებული მის მიერ ჩემოდნით ნარკოტიკული საშუალების გადაზიდვის ფაქტი, გაემართა ქ. ს-ს აეროპორტში, სადაც 2017 წლის 6 თებერვალს დააკავეს ბრაზილიის სამოქალაქო პოლიციის ნარკოტიკებთან ბრძოლის დეპარტამენტის თანამშრომლებმა.

გარდა ამისა, ერთიანი დანაშაულებრივი განზრახვის ფარგლებში ა. ს-მა და ე. კ-ა ურთიერთშეთანხმებით თავიანთ ნაცნობს – ნ. შ-ს შეთავაზეს სამუშაო – ბრაზილიიდან კამბოჯაში ალმასების გადაზიდვა, რისთვისაც დაპირდნენ 3 000 აშშ დოლარს. ნ. შ-ი, რომელსაც ეჭვი არ გასჩენია ამ პირების დანაშაულებრივ განზრახვაში, დათანხმდა შეთავაზებას. მოგვიანებით ნ. შ-მა ა. ს-სა და ე. კ-ს შეატყობინა, რომ ვინაიდან მას არ გააჩნდა ყაზახეთის მოქალაქის მოქმედი პასპორტი, ვერ შეძლებდა გამგზავრებას. აღნიშნულთან დაკავშირებით, ე. კ-ა 2017 წლის 8 იანვარს ნ. შ-ი მიიყვანა ქ. ყ-ი არსებულ მოქალაქეთა მომსახურების ცენტრში და პასპორტის დაჩქარებული ნესით დამზადების გადასახადის მიზნით, გადასცა ა. ს-ის კუთვნილი თანხა – 12 000 ყაზახური ტერნე. ნ. შ-მა ბრაზილიაში ალმასების გადაზიდვის მიზნით გამგზავრების შესახებ უამბო თავის მეგობარ ნ. შ-ს, რომელმაც ეჭვი შეიტანა ამ საქმიანობის კანონიერებაში და იგი დაარწმუნა, გადაეფიქრებინა ბრაზილიაში გამგზავრება. შედეგად ნ. შ-მა ა. ს-სა და ე. კ-ს უარი განუცხადა ალმასების გადაზიდვის მიზნით საზღვარგარეთ გამგზავრებაზე და დაუბრუნა პასპორტის დასამზადებლად მათ მიერ გადახდილი თანხა.

ასევე ერთიანი დანაშაულებრივი განზრახვის ფარგლებში ე. კ-ა, ა. ს-თან შეთანხმებით, 2017 წლის იანვარში თავის ნაცნობს – ა.

მ-ს შესთავაზა სამუშაო – ბრაზილიიდან კამბოჯაში აღმასების გადაზიდვა, რისთვისაც მას დაპირდა 3 000 აშშ დოლარს, მაგრამ ა. მ-მ, რომელმაც არასარწმუნოდ მიიჩნია ხსენებული შეთავაზება, ა. ს-სა და ე. კ-ს უარი განუცხადა შეთავაზებული წინადადების განხორციელებაზე, რის გამოც ხსენებულმა პირებმა ვერ შეძლეს თავიანთი დანაშაულებრივი განზრახვის ბოლომდე მიყვანა.

ასევე, ერთიანი დანაშაულებრივი განზრახვის ფარგლებში ე. კ-ა, ა. ს-თან შეთანხმებით, 2017 წლის იანვარში თავის ნაცნობს – კ. ჩ-ს შესთავაზა სამუშაო – ბრაზილიიდან კამბოჯაში აღმასების გადაზიდვა, რისთვისაც დაპირდა 3 000 აშშ დოლარს. კ. ჩ-ა, რომელსაც ეჭვი არ შეუტანია აღნიშნული პირების დანაშაულებრივ განზრახვაში, დათანხმდა შეთავაზებას. კ. ჩ-სგან თანხმობის მიღების შემდეგ ე. კ-ა მას სამგზავრო ხარჯების დასაფარად გადასცა 450 აშშ დოლარი. 2017 წლის 4 თებერვალს კ. ჩ, რომელიც არ ფლობდა ინფორმაციას ა. ს-ისა და ე. კ-ის დანაშაულებრივი განზრახვის შესახებ, ქ. ა-ნ გაემგზავრა ბრაზილიაში, სადაც გამოძიების მიერ დაუდგენელმა პირებმა მის ჩემოდანში ფარულად განათავსეს 2 კგ ნარკოტიკული საშუალება „კოკაინი“. აღნიშნულის შემდეგ კ. ჩ, რომელსაც არ ჰქონდა გაცნობიერებული ჩემოდნით ნარკოტიკული საშუალების გადაზიდვის ფაქტი, გაემგზავრა ქ. ს-ს აეროპორტში, სადაც 2017 წლის 18 თებერვალს, 02:30 საათზე, დააკავეს ბრაზილიის სამოქალაქო პოლიციის ნარკოტიკებთან ბრძოლის დეპარტამენტის თანამშრომლებმა.

გარდა აღნიშნულისა, ერთიანი დანაშაულებრივი განზრახვის ფარგლებში ე. კ-ა, ა. ს-თან შეთანხმებით, 2017 წლის იანვარში თავის ნაცნობ კ. ბ-ს შესთავაზა სამუშაო – ბრაზილიიდან კამბოჯაში აღმასების გადაზიდვა, რისთვისაც დაპირდა 3 000 აშშ დოლარს. კ. ბ-ა, რომელსაც ეჭვი არ შეუტანია აღნიშნული პირების დანაშაულებრივ განზრახვაში და ესაჭიროებოდა ფულადი თანხა, დათანხმდა მათ შეთავაზებას.

3. 2017 წლის 18 ნოემბერს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომელებმა საქართველოს ტერიტორიაზე დააკავეს ყაზახეთის რესპუბლიკის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. ს-ი.

4. 2017 წლის 20 ნოემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით ა. ს-ს შეეფარდა საექსტრადიციო პატიმრობა 3 თვით.

5. 2017 წლის 11 დეკემბერს საქართველოს მთავარმა პროკურატურამ მიიღო ს-ის ექსტრადიციის თაობაზე ყაზახეთის რესპუბლიკის კომპეტენტური ორგანოების შუამდგომლობა და შესაბამი-

სი დანართი მასალის ასლები. აღნიშნული შუამდგომლობისა და დანართი მასალის დედანი პროექტურამ მიიღო 2017 წლის 19 დეკემბერს.

6. 2017 წლის 12 დეკემბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი ა. ს-ის ადვოკატის საჩივარი 2017 წლის 20 ნოემბრის განჩინების გაუქმების თაობაზე.

7. 2018 წლის 16 თებერვალს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით ა. ს-ის მიმართ შეფარდებული საექტრადიციო პატიმრობის ვადა გაგრძელდა 3 თვით, 6 თვემდე – 2018 წლის 18 მაისამდე.

8. 2018 წლის 16 მაისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით, ა. ს-ის მიმართ შეფარდებული საექტრადიციო პატიმრობის ვადა გაგრძელდა 3 თვით, 9 თვემდე – 2018 წლის 18 აგვისტომდე.

9. 2018 წლის 21 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა პროექტურორმა თემურ ცინდელიანმა და მოითხოვა, რომ დასაშვებად იქნეს ცნობილი ა. ბ. ს. ს-ის ყაზახეთის რესპუბლიკაში ექსტრადიცია, მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის განხილვის მიზნით დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღნერილია ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტის 2017 წლის 2 დეკემბრის ქმედების კვალიფიკაციის შესახებ დადგენილებაში და დასჯადია ყაზახეთის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით გაჭრობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით; 4 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით გაჭრობის მცდელობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით).

10. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიამ 2018 წლის 27 ივნისის განჩინებით დასაშვებად ცნო ა. ბ. ს-ის ყაზახეთის რესპუბლიკაში ექსტრადიცია, მის

მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით დააწაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღწერილია ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტის 2017 წლის 7 სექტემბრის, 2 დეკემბრის ქმედების კვალიფიკაციის შესახებ დადგენილებში და დასჯადია ყაზახეთის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით; 4 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობის მცდელობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით).

11. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ. ს-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ა. ჭ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 27 ივნისის განჩინების გაუქმებას იმ მოტივით, რომ ყაზახეთის რესპუბლიკაში აღკვეთის ღონისძიების საკითხის განხილვისას მისი დაცვა არასათანადოდ განხორციელდა და ისე, რომ არ არსებოდა არცერთი მტკიცებულება, შეეფარდა პატიმრობა; ა. ს-ი დაქორწინებულია საქართველოს მოქალაქეზე, რომელთანაც ჰყავს შეილი, ამდენად, მისი გადაცემა შეუსაბამო იქნება ევროკონვენციის მე-8 მუხლთან; გარდა ამისა, იგი შესაძლოა, გახდეს ნამებისა და არაადამიანური მოპყრობის მსხვერპლი, ვინაიდან ყაზახეთის რესპუბლიკის სასჯელალსრულების დაწესებულებებში პატიმართა ცემა-ზამებას აქვს მასშტაბური ხასიათი; ამასთანავე, მან საექსტრადიციო პატიმრობის პერიოდში თანასაკენელისგან შეიტყო, რომ მას ყაზახეთის საპყრობილები აწამებდნენ.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარეთა არგუმენტები და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მოტივაციას და მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინე-

ბული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოებები, კერძოდ: დაცულია ორმაგი დანაშაულებრიობის, პარალელური წარმოების აკრძალვის, ორმაგი დასჯის აკრძალვისა და ხანდაზმულობის პრინციპები, მოქალაქეობისა და ლტოლვილობის შესახებ წესები და საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვნები.

3. ყაზახეთის რესპუბლიკის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. ს-ი საქართველოს სამართალდამცავმა ორგანოებმა დააკავეს 2017 წლის 18 ნოემბერს. როგორც წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან ირკვევა, დაკავებისას და საექსტრადიციო პატიმრობაში ყოფინის პერიოდში მის მიმართ არ დარღვეულა არც საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული და არც საერთაშორისო ხელშეკრულებებით საქართველოს მხარის მიერ ნაკისრი ვალდებულებები.

4. საქმეში წარმოდგენილი მასალების თანახმად, არ დგინდება ის გარემოებები, რომ ძებნილი ა. ს-ის მიმართ არ იქნება დაცული საერთაშორისო კანონმდებლობით დადგენილი ადამიანის უფლებების მინიმალური სტანდარტები. ექსტრადიციას დაქვემდებარებულმა პირმა და მისმა ადვოკატმა ვერ მიაწოდეს სასამართლოს მტკიცებულებები, რაც მის მიმართ ყაზახეთის რესპუბლიკაში რაიმე ნიშნით დევნის ეჭვს წარმოშობდა.

5. დაუსაბუთებელია კასატორის მითითება იმის შესახებ, რომ ა. ს-ის ექსტრადიცია არ უნდა განხორციელდეს ყაზახეთის რესპუბლიკაში ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-3 მუხლის დარღვევის მასტაბური ხასიათის გამო, ვინაიდან ადამიანის უფლებების კუთხით ქვეყანაში არსებული მძიმე მდგომარეობის შესახებ ზოგადი ინფორმაცია, თუ იგი არ არის გამყარებული ექსტრადიციას დაქვემდებარებულ პირთან მიმართებით არსებული კონკრეტული მტკიცებულებებით, არ ქმნის არსებით საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ პირი დაექვემდებარება დევნას, არასათანადო მოპყრობას ან/და არსებობს მისი სიცოცხლის უკანონო ხელყოფის საფრთხე (Mamatkulov and Askarov v. Turkey, no 46827/99 46951/99, EctHR, 72-73).

6. კასატორის მითითებასთან დაკავშირებით აღვეთის ღონისძიების გამოყენებისას დაცვის არასათანადოდ განხორციელებისა და მტკიცებულებების არარსებობის შესახებ, პალატა მიუთითებს, რომ წარმოდგენილი მასალების თანახმად, აღვეთის ღონისძიების საკითხის განხილვაში უზრუნველყოფილი იყო ადვოკატის მონაწილეობა და ის ფაქტი, რომ ბრალდებული უკმაყოფილო მისი მომსახურებით, არ წარმოადგენს ექსტრადიციის დამაბრკოლებელ გარემოებას. „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თა-

ნამშრომლობის „შესახებ“ საქართველოს 2010 წლის 21 ივლისის კანონი არ ითვალისწინებს პირის ბრალეულობის დამადასტურებელი მტკიცებულებების წარდგენის ვალდებულებას. მოცემულ შემთხვევაში არ იხილება ა. ს-ის ბრალეულობის საკითხი. სასამართლო მსჯელობს მხოლოდ იმაზე, ხომ არ არსებობს საქართველოს კანონმდებლობითა და საერთაშორისო ხელშეკრულებებით გათვალისწინებული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოები.

7. პალატა არ იზიარებს კასატორის მოსაზრებას ექსტრადიციის შეუსაბამობაზე ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-8 მუხლით ნაგულისხმევ ვალდებულებებთან, კერძოდ:

ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს განმარტების მიხედვით, დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის მიზნებისათვის სახელმწიფოთა შორის არსებული თანამშრომლობა ექსტრადიციის საკითხებზე იმდენად მნიშვნელოვანია, რომ პირადი ან ოჯახური ცხოვრება მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში თუ გადასწონის კანონიერ მიზანს, რომელსაც პირის ექსტრადიცია მიემართება. ანალოგიურ შემთხვევებში ჩარევის პროცესულობის შესაფასებლად სასამართლო მხედველობაში იღებს ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის მიმართ არსებული ბრალდებების სიმძიმესა და უფლებაში ჩარევის ინტენსივობას (King v. The United Kingdom, no. 9742/07).

ა. ს-ს ჩაუტარდა გასაუბრება მისი ყაზახთის რესპუბლიკაში ექსტრადიციის ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-8 მუხლთან შესაბამისობის დადგენის მიზნით. გასაუბრებისას ა. ს-მა აღნიშნა, რომ საქართველოში ცხოვრობს მისი მეუღლე – ნ. ა.ი. ქორნინება ა. ს-სა და ნ. ა-ს შორის რეგისტრირებულია 2017 წლის 11 მაისს. 2018 წლის 31 მაისს ა. ს-სა და ნ. ა-ს შეეძინათ შვილი – ბ. ს-ი. ა. ს-ის დედა და და-ძმები ცხოვრობენ არაპათა გაერთიანებულ საამიროებში. ა. ს-თან გასაუბრების ოქმით ირკვევა, რომ საქართველოში ჩამოსელამდე იგი 2016 წლის დეკემბერში დაინიშნული იყო ყაზახთის რესპუბლიკის მოქალაქე, ვინმე ე-ზე და ხსენებულ პირთან ერთად დაახლოებით ერთი თვის განმავლობაში ცხოვრობდა სომხეთის რესპუბლიკაში. 2017 წლის თებერვალში მან ამ პირთან განცყოფა პირადი ურთიერთობა და სომხეთის რესპუბლიკის გავლით შემოვიდა საქართველოში, სადაც გაიცნო ნ. ა-ი. საქართველოში ქორნინების შემდეგ ა. ს-ი საკმაო პერიოდის განმავლობაში არ ცხოვრობდა მეუღლესთან ერთად და იმყოფებოდა საქართველოს საზღვრებს გარეთ. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საზღვრის კვეთის მონაცემებით ირკვევა, რომ ა. ს-მა საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი გადაკვეთა 2017 წლის 26 სექტემბერს, ხოლო უკან დაბრუნდა 2017 წლის 18 ნოემბერს. სწორედ

ამ დროს დააკავეს იგი სამართალდამცავებმა.

პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მოტივაციას და მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში ექსტრადიციით ა. ს-ის პირად ცხოვრებაში ჩარევა არ იქნება არათანაზომიერი ექსტრადიციით დასახულ ლეგიტიმურ მიზნებთან მიმართებით, ვინაიდან ა. ს-ის მიმართ ყაზახეთის რესპუბლიკაში საკმაოდ მკაცრი ბრალდებებით მიმდინარეობს გამოძიება, რომლებიც საქართველოს კანონმდებლობითაც განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას განეკუთვნება. 6. ა-ს ყაზახეთის რესპუბლიკაში სტუმრობის სრული შესაძლებლობა ექნება, საქართველოდან ყაზახეთის რესპუბლიკაში მიმოსვლა არაა რაიმე სირთულესთან დაკავშირებული.

8. გარდა ამისა, ყაზახეთის რესპუბლიკის გენერალურმა პროკურატურამ წარმოადგინა გარანტიები ა. ს-ის მიმართ ადამიანის უფლებების უზრუნველყოფის შესახებ. აღნიშნული გარანტიების სანდოობაზე მიუთითებს სულ მცირე შემდეგი ფაქტორები: გარანტიები გაცემულია ქვეყნის ცენტრალური ორგანის მიერ (Chahal v. The United Kingdom, no 22414/93, ECHR 105-107; Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, ECHR, 344; Kordian v. Turkey, no. 6575/06, Decision, ECHR) და ექსტრადიციის სფეროში ორ ქვეყანას შორის თანამშრომლობის ისტორიაში მსგავსი გარანტიების დარღვევის არცერთი შემთხვევა არ გამოვლენილა (Al-Moayad v. Germany, no. 35865/03, decision, ECHR, 68).

9. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა აღიარებს რა საქართველოს კანონმდებლობითა და საერთაშორისოსამართლებრივი აქტებით გარანტირებულ ადამიანის უფლებებს, ითვალისწინებს საქართველოს სახელმწიფოს მიერ ნაკისრი გალდებულებების შესარტულების აუცილებლობას, მიაჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 27 ივნისის განჩინება, რომლითაც დასაშვებად იქნა ცნობილი ა. ბ. ს. ს-ის ყაზახეთის რესპუბლიკაში ექსტრადიცია, მის მიმართ სისხლისამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღნერილია ყაზახეთის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს საგამოძიებო სამმართველოს ყ-ს ოლქის შინაგან საქმეთა დეპარტამენტის 2017 წლის 7 სექტემბრის, 2 დეკემბრის ქმედების კვალიფიკაციის შესახებ დადგენილებაში და დასჯადა ყაზახეთის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყ-

ვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით; 4 ეპიზოდი), ამავე კოდექსის 24-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (ადამიანებით ვაჭრობის მცდელობა, ჩადენილი გადაბირების გზით ექსპლუატაციისა და ყაზახეთის რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ გაყვანის მიზნით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, მოტყუებისა და ნდობის ბოროტად გამოყენებით), კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით, “სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ” საქართველოს 2010 წლის 21 ივნისის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ. ს.-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ჭ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 27 ივნისის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ექსტრადიცია

განებიერა საქართველოს სახელით

№34¹-18

7 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ზ. შ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ყ-ის საკასაციო საჩივარი
თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილ-
ვის კოლეგიის 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. რ-ის ფ-დან მოწოდებული მასალების თანახმად:

2016 წლის 28 მარტს რ-ის ფედერაციის საგამოძიებო კომიტე-
ტის კ-ის ოლქის საგამოძიებო სამართველომ ზ. შ-ის მიმართ გა-
მოიტანა საპრალდებო დასკვნა, მის მიერ რ-ის ფედერაციის სის-
ხლის სამართლის კოდექსის 291.1-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და
„ბ“ ქვეპუნქტებით (მექრთამეობაში შუამავლობა, ჩადენილი წინას-
წარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, დიდი ოდენობით) გათვალისწი-
ნებული დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით.

2016 წლის 8 ივლისს რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ის საქა-
ლაქო სასამართლოს განაჩენით ზ. შ-ი ცნობილი იქნა დამნაშავედ რ-
ის ფედერაციის სისხლის სამართლის კოდექსის 291.1-ე მუხლის
მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით (მექრთამეობაში შუამავ-
ლობა, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, დიდი
ოდენობით) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯე-
ლის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4
წლით.

2016 წლის 11 ივლისს რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ის საქა-
ლაქო სასამართლოს დადგენილებით ზ. შ-ის მიმართ გამოცხადდა
ძებნა.

2016 წლის 28 ნოემბერს რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის სააპე-
ლაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის გან-
ჩინებით, რ-ის ფედერაციის სისხლის სამართლის კოდექსში გან-

ხორციელებული საკანონმდებლო ცვლილებების გათვალისწინებით, ცვლილება შევიდა კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 8 ივლისის განაჩენით დადგენილი სასჯელის ნაწილში და საბოლოოდ ზ. შ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლითა და 6 თვით.

2016 წლის 28 ნოემბერს რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის განჩინებით გაუქმდა კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 11 ივლისის დადგენილება ზ. შ-ის მიმართ ძებნის გამოცხადების შესახებ და საქმე აღნიშნულ ნაწილში ხელახლა განსახილველად გადაიგზავნა კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოში.

2017 წლის 13 იანვარს რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოს დადგენილებით ზ. შ-ის მიმართ გამოცხადდა ძებნა.

2017 წლის 27 იანვარს ზ. შ-ის მიმართ გამოცხადდა ძებნა ინტერპოლის არხებით.

2. მოწიდებული მასალების თანახმად, ზ. შ-ის მიერ რ-ის ფედერაციაში ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის აპრილში რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ქ. ო-ის პროკურატურამ ჩაატარა შპს „ბ-ს“ მიერ შრომითი კანონმდებლობის დაცვის თაობაზე შემოწმება, რის საფუძველზეც ქ. ო-ის პროკურორის მოადგილის – მ. კ-ის დადგენილებით რ-ის ფედერაციის სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტზე შპს „ბ-ს“ გენერალური დირექტორის – ა. მ-ის მიმართ სისხლისამართლებრივი დევნის საკითხის გადაწყვეტის მიზნით, 2015 წლის 18 მაისს შემოწმების მასალები გადაიგზავნა რ-ის ფედერაციის საგამოძიებო კომიტეტის კ-ის ოლქის საგამოძიებო სამმართველოს ქ. ო-ის საგამოძიებო ნაწილში.

2015 წლის 18 მაისამდე დროის მონაკვეთში ქ. ო-ის პროკურატურის მძღოლის – კ-ათვის ცნობილი გახდა შპს „ბ-ს“ გენერალური დირექტორის – ა. მ-ის საწარმოს შემოწმების შედეგებით დაინტერესების შესახებ, რის თაობაზეც მ. კ-მა აცნობა ქ. ო-ის პროკურორის თანაშემწეს – ზ. შ-ს, ხოლო მან თავის მხრივ 2015 წლის 18 მაისს ეს ინფორმაცია მიაწოდა მ. კ-ს. აღნიშნულის შემდეგ, მ. კ-ს გაუჩნდა დანაშაულებრივი განზრახვა – ქრთამის აღების სანაცვლოდ არ შეესრულებინა მის უფლებამოსილებაში შემავალი ქმედება, კერძოდ, ა. მ-ის მიმართ სისხლისამართლებრივი დევნის საკითხის გადაწყვეტის მიზნით არ ჩაეტარებინა მასთან დაკავშირებული წინასაგამოძიებო შემოწმება. იმავე დღეს, 2015 წლის 18 მაისს, ზ. შ-მა დახმარება შესთავაზა მ. კ-ს ა. მ-თან მოლაპარაკების

წარმოებაში, ქრთამის ოდენობის შეთანხმებასა და მისთვის გადაცემაში, რასაც მ. კ-ი დასთანხმდა. ამასთან, მ. კ-ა ზ. შ-ს არ შეატყობინა, რომ შემოწმების მასალები, შემდგომი რეაგირების მიზნით, იმ დროისათვის უკვე გადაგზავნილი იყო საგამოძიებო ორგანოში.

იმავე დღეს ზ. შ-მა აცნობა მ. კ-ს მ. კ-თან გამართული საუბრის შესახებ, რის შემდეგაც ალნიშნულ პირებს გაუჩნდათ ერთობლივი დანაშაულებრივი განზრახვა მ. კ-ისთვის ქრთამის ალებაში შუამავლობის განევის თაობაზე. ამასთან, მათ შორის განანილებული დანაშაულებრივი როლების შესაბამისად, მ. კ-ს დაევალა ა. მ-ის ინფორმირება იმის შესახებ, რომ ქ. ო-ის პროკურატურის თანამდებობის პირები ქრთამის სანაცვლოდ არ ჩატარებდნენ მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით წინასაგამოძიებო შემოწმებას და ასევე, დაევალა შეეთანხმებინა ქრთამის ოდენობა, მიეღო იგი და გადაეცა ზ. შ-ისთვის, ხოლო ზ. შ-ს დაევალა მ. კ-ისათვის ეცნობებინა, იყო თუ არა ა. მ-ი თანახმა, ქრთამი გადაეხადა, ასევე, მ. კ-თან შეეთანხმებინა ქრთამის ოდენობა და იგი გადაეცა მისთვის.

ალნიშნულის შემდეგ, 2015 წლის 19 მაისს, საღამოს საათებში, ქ. ო-ში, ლ-ის გამზირზე, ა. მ-სა და მ. კ-ს შორის გამართულ პირის-პირ შეხვედრაზე, ამ უკანასკნელმა ა. მ-ს აცნობა, რომ პროკურატურის თანამშრომლებისათვის 200 000 რუსული რუბლის ქრთამის გადაცემის შემთხვევაში, შესაძლებელი გახდებოდა მის მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით, არ ჩატარებულიყო წინასაგამოძიებო შემოწმება, რასაც ა. მ-ი დასთანხმდა. მომდევნო დღეს მ. კ-მა ა. მ-თან გამართული მოლაპარაკების შედეგების შესახებ ინფორმაცია მიაწოდა ზ. შ-ს, ხოლო, თავის მხრივ, ამ უკანასკნელმა იმავე დღეს ხსენებული ინფორმაცია ქ. ო-ის პროკურატურის შენობაში მიაწოდა მ. კ-ს, რომელიც დათანხმდა 200 000 რ. რ-ის ქრთამის სახით აღებას.

ამასთან, მ. კ-მა დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულეში მოყვანისა და აგრეთვე, საგამოძიებო ორგანოში გადაგზავნილი მასალის უკან გამოხმობის მიზნით, დაარწმუნა ქ. ო-ის პროკურორი დ. ჩ., რომელიც არ იყო ინფორმირებული მ. კ-ის დანაშაულებრივი განზრახვის თაობაზე, რომ შპს „ბ-ს“ შემოწმების მასალები შეცდომით გადაიგზავნა საგამოძიებო ორგანოში და რომ კომპანიის დირექტორ ა. მ-ის ქმედებებში არ იკვეთებოდა სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნები, რის შემდეგაც ქ. ო-ის პროკურორმა გასცა მითითება დამატებითი შესწავლის მიზნით, საგამოძიებო ორგანოდან მასალების პროკურატურაში დაბრუნების შესახებ. ალნიშნულის საფუძველზე, 2015 წლის 20 მა-

ისს, შემოწმების მასალები გამოხმობილ იქნა საგამოძიებო ორგანოდან, რის შემდეგაც იგი გადაეცა მ. კ-ს.

მოგვიანებით, 2015 წლის 22 მაისს, დაახლოებით 17:00 საათზე, მ. კ-ი ქ. ო-ში შეხვდა ა. მ-ს და ავტომანქანში მისგან შემდგომში ზ. შ-ის მეშვეობით მ. კ-ისთვის ქრთამის სახით გადასაცემად მიიღო შეთანხმებული თანხა – 200 000 რ. რ., რის შემდეგაც დაახლოებით 17:15 საათზე, კ-ის ოლქის ქ. ბ-ი, ხსენებული ავტომანქანა, რომელშიც იმყოფებოდნენ მ. კ-ი და ა. მ-ი, შეაჩერეს სამართალდამცავი ორგანოების თანამშრომლებმა, რითიც აღიკვეთა მ. კ. დანაშაულებრივი საქმიანობა. იმავე დღეს, დაახლოებით 21:00 საათზე, კ-ის ოლქის ბ-ის რაიონში, ბ-ში მდებარე რესტორნის მახლობლად, სამართალდამცავი ორგანოების მიერ დაგეგმილ ოპერატიულ ღონისძიებაში მონაწილეობის ფარგლებში, მ. კ-ი შეხვდა ზ. შ-ს მისთვის 200 000 რ. რ-ის გადაცემის მიზნით, რის შემდეგაც ზ. შ-ის დანაშაულებრივი საქმიანობა აღკვეთეს სამართალდამცავი ორგანოების თანამშრომლებმა.

აღნიშნულის შემდეგ, 2015 წლის 23 მაისს, დაახლოებით 15:20 საათზე, ქ. მ-ში, ტ-ის რაიონული სასამართლოს მიმდებარე ტერიტორიაზე, სამართალდამცავი ორგანოების მიერ დაგეგმილ ოპერატიულ ღონისძიებაში მ. კ-ს გადასაცა შეთანხმებული ქრთამის თანხა – 200 000 რ. რ., რის შემდეგაც ეს უკანასკნელი დააკავეს სამართალდამცავი ორგანოების თანამშრომლებმა.

3. 2018 წლის 30 აპრილს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომლებმა საქართველოს ტერიტორიაზე დააკავეს რ-ის ფედერაციის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ზ. შ-ი.

4. 2018 წლის 3 მაისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით ზ. შ-ს შეეფარდა საექსტრადიციო პატიმრობა 3 თვით.

5. 2018 წლის 11 მაისს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი ზ. შ-ის ინტერესების დამცველი აღვოკატების საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლის 2018 წლის 3 მაისის განჩინების შეცვლის თაობაზე.

6. 2018 წლის 8 ივნისს საქართველოს მთავარმა პროკურატურამ მიიღო ზ. შ-ის ექსტრადიციის თაობაზე რ-ის ფედერაციის კომპეტენტური ორგანოების შუამდგომლობა და შესაბამისი დანართი მასალა.

7. 2018 წლის 27 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სის-

ხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით ზ. შ-ის მიმართ შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმრობის ვადა გაგრძელდა 3 თვით, 6 თვემდე – 2018 წლის 30 ოქტომბრამდე.

8. 2018 წლის 31 ივლისს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი ზ. შ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლის 2018 წლის 27 ივლისის განჩინების შეცვლის თაობაზე.

9. 2018 წლის 13 აგვისტოს საქართველოს მთავარმა პროკურატურამ რ-ის ფედერაციის კომპეტენციური ორგანოებიდან გამოითხოვა დამატებითი ინფორმაცია ზ. შ-ის ექსტრადიციასთან დაკავშირებით, რომელიც პროკურატურამ მიიღო 2018 წლის 30 აგვისტოს.

10. 2018 წლის 19 ოქტომბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა საქართველოს მთავარი პროკურატურის სამართლებრივი უზრუნველყოფის დეპარტამენტის საერთაშორისო ურთიერთობების სამმართველოს პროკურორმა დემეტრე ჯინჯოლიამ და მოითხოვა, დასაშვებად იქნეს ცნობილი ზ. შ-ის რ-ის ფედერაციაში ექსტრადიცია მის მიმართ რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 8 ივლისის განაჩენის აღსრულების მიზნით, რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 ნოემბრის გადაწყვეტილების გათვალისწინებით.

11. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიამ 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინებით დასაშვებად ცნო ზ. შ-ის რ-ის ფედერაციაში ექსტრადიცია მის მიმართ რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ს საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 8 ივლისის განაჩენის აღსრულების მიზნით, რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 ნოემბრის გადაწყვეტილების გათვალისწინებით.

12. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის მოსამართლის 2018 წლის 25 ოქტომბრის განჩინებით ზ. შ-ისთვის შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმრობა გაგრძელდა 3 თვით, 9 თვემდე – 2019 წლის 30 იანვრამდე.

13. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ზ. შ-ის ონტე-

რესეპტის დამცველი, ადვოკატი გ. ყ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 29 ოქტომბრის გან-ჩინების გაუქმებას შემდეგი მოტივებით:

ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს არაერთი გა-დაწყვეტილებით დადგინდა რ-ს ფედერაციაში პატიმრების მიმართ არასათანადო მოძყრობის ფაქტი; ზ. შ-ის რ-ის ფედერაციაში ექ-სტრადიციის შემთხვევაში იგი დაექვემდებარება დევნას; ბრალ-დების მხარის შუამდგომლობა დაუსაბუთებელია იმასთან დაკავ-შირებით, რომ ზ. შ-ი სასჯელს მოიხდის უსაფრთხო პირობებში და მიიღებს შესაბამის სამედიცინო დახმარებას; ზ.შ-ი იყო პროკურო-რის თანაშემწერ რ-ის ფედერაციაში, ქვეყანაში, სადაც კორუფციის ინდექსი საკმაოდ მაღალია და იგი დააპატიმრეს სწორედ კორუფ-ციისთვის, „შეუკერეს“ საქმე, რათა მოეცილებინათ თავიდან; მნიშ-ვნელოვანია ის გარემოება, რომ ზ. შ-ი არ იყო ინფორმირებული სასამართლო სხდომის გამართვის შესახებ და გამოტანილია და-უსწრებელი გადაწყვეტილება, აღნიშნული კი ეწინააღმდეგება კონვენციის მოთხოვნებს; ასევე, გასათვალისწინებელია, რომ ზ. შ-მა მიმართა სამინისტროს ლტოლვილის სტატუსის მიღების თაო-ბაზე და გადაწყვეტილება გასაჩივრებულია სასამართლოში, შესა-ბამისად, დავა დასრულებული არ არის; ზ. შ-ს აქვს ხერხემლის მა-ლების სერიოზული დაზიანება, რ-ის ფედერაცია კი არ უზრუნველ-ყოფს შ-ს მიმართ შესაბამის სარეაბილიტაციო და საოპერაციო პრო-ცედურებს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარეთა არგუმენტები და მი-აჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაემაყოფილ-დეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული გან-ჩინების მოტივაციას და მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თა-ნამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინე-ბული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოებები, კერძოდ: და-ცულია ორმაგი დანაშაულებრიბის, პარალელური წარმოების აკ-რძალვის, ორმაგი დასჯის აკრძალვისა და ხანდაზმულობის პრინ-ციპები, მოქალაქეობისა და ლტოლვილობის შესახებ წესები და სა-ქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვ-ნები.

3. რ-ის ფედერაციის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებ-ნილი ზ. შ-ი საქართველოს სამართალდამცავმა ორგანოებმა დაა-

კავეს 2018 წლის 30 აპრილს. როგორც წარმოდგენილი საქმის მასა-ლებიდან ირკვევა, დაკავებისას და საექსტრადიციო პატიმრობაში ყოფნის პერიოდში მის მიმართ არ დარღვეულა არც საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული და არც საერთაშორისო ხელშეკრულებებით საქართველოს მხარის მიერ ნაკისრი ვალდებულებები.

4. საქმეში წარმოდგენილი მასალების თანახმად, არ დგინდება ის გარემოებები, რომ ძებნილი ზ. შ-ის მიმართ არ იქნება დაცული საერთაშორისო კანონმდებლობით დადგენილი ადამიანის უფლებების მინიმალური სტანდარტები. ექსტრადიციას დაქვემდებარებულმა პირმა და მისმა ადვოკატმა ვერ მიაწოდეს სასამართლოს რაიმე მტკიცებულებები, რაც მის მიმართ რ-ის ფედერაციაში რაიმე ნიშნით დევნის ეჭვს წარმოშობდა.

5. დაუსაბუთებელია კასატორის მითითება იმის შესახებ, რომ ზ. შ-ის ექსტრადიცია არ უნდა განხორციელდეს რ-ის ფედერაციაში ადამიანის უფლებათა ეროვნული კონვენციის მე-3 მუხლის დარღვევის მასშტაბური ხასიათის გამო, ვინაიდან ადამიანის უფლებების კუთხით ქვეყანაში არსებული მძიმე მდგომარეობის შესახებ ზოგადი ინფორმაცია, თუ იგი არ არის გამყარებული ექსტრადიციას დაქვემდებარებულ პირთან მიმართებით არსებული კონკრეტული მტკიცებულებებით, არ ქმნის არსებით საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ პირი დაქვემდებარება დევნას, არასათანადო მოპყრობას ან/და არსებობს მისი სიცოცხლის უკანონო ხელყოფის საფრთხე (Mamatkulov and Askarov v. Turkey, no 46827/99 46951/99, EctHR, 72-73).

6. პალატა ვერ გაიზიარებს კასატორის პოზიციას იმის შესახებ, რომ ზ. შ-ი არ იყო ინფორმირებული სასამართლო პროცესების შესახებ, რაც შეუსაბამოა კონვენციის მე-6 მუხლთან, ვინაიდან რ-ის ფედერაციის კომპეტენტური ორგანოების მიერ მოწოდებული მასალების თანახმად, მთელი სისხლის სამართლის საქმის განხილვის პროცესში ზ. შ-ი მონაწილეობდა უშუალოდ, ასევე – მის მიერ არჩეული ადვოკატის მეშვეობით. გარდა ამისა, 2016 წლის 6 ივლისს ზ. შ-მა სასამართლოში წარმოთქვა საბოლოო სიტყვა, რა დროსაც მას მიაწოდეს ინფორმაცია სასამართლოს მომდევნო სხდომის გამართვის დროისა და ადგილის თაობაზე, თუმცა, მიუხედავად ამისა, მომდევნო სხდომაზე – 2016 წლის 8 ივლისს ზ. შ-ი არ გამოცხადდა სასამართლო სხდომაში მონაწილეობის მისაღებად. ამასთან, პირველი ინსტანციის სასამართლოს გამამტკიციაში გაასაჩინოდა ზ. შ-ის მიერ არჩეულმა ადვოკატმა, რომელიც სააპელაციო სასამართლოში უზრუნველყოფდა ზ. შ-ს ინტერესების დაცვას. ამდენად, ზ. შ-ის რ-ის

ფედერაციაში ექსტრადიცია არ არის შეუსაბამო ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლთან.

7. რაც შეეხება დაცვის მხარის მითითებას, რომ ზ. შ-ს დანაშაული არ ჩაუდენია და ბრალდება შეთხულია, პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ იხილავს ზ. შ-ის ბრალეულობის საკითხს.

8. სასამართლოს მიერ ექსტრადიციის დასაშვებობის თაობაზე საკითხის განხილვას არ აბრკოლებს ასევე ის ფაქტი, რომ ზ. შ-ის მიერ ლტოლვილის სტატუსის მიღების თაობაზე უარი გასაჩივრებულია სასამართლოში, ვინაიდნა არსებული საერთაშორისო პრაქტიკისა და რეგულაციების თანახმად, ის ფაქტი, რომ პირი არის თავშესაფრის მაძიებელი, კრძალავს მხოლოდ მის ფაქტობრივ გადაცემას და არ გამორიცხავს პარალელურ რეჟიმში პირის ექსტრადიციის დასაშვებობასთან დაკავშირებული პროცედურების განხორციელებას (სუსგ №17-15, №71-16).

9. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებასაც, რომ რ-ის ფედერაციის გენერალურმა პროკურატურამ საქართველოს მთავარ პროკურატურას წარმოუდგინა გარანტია, რომლის თანახმად, ზ. შ-ის რ-ის ფედერაციაში ექსტრადიციის შემთხვევაში, ადამიანის უფლებათა საერთაშორისო სამართლის გათვალისწინებით, საჯელალსრულების დაწესებულებაში განთავსების მთელი დროის პერიოდში ზ. შ-ი არ დაექვემდებარება წამებას, არაადამიანურ, ან ღირსების შემლახველ მოპყრობას ან დასჯას და ასევე, რ-ის ფედერაციის კომპეტენტური ორგანოები მიიღებს ყველა საჭირო ზომას ზ. შ-ის უსაფრთხოების უზრუნველყოფის მიზნით. გარდა აღნიშნულისა, რ-ის ფედერაციის გენერალური პროკურატურის მიერ მოწოდებული გარანტიის შესაბამისად, საჭიროების შემთხვევაში რ-ის ფედერაციის კომპეტენტური ორგანოები ზ. შ-ს გაუწევენ სათანადო სამედიცინო დახმარებას და მკურნალობას.

10. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაწინა, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინება, რომლითაც დასაშვებად იქნა ცნობილი ზ. შ-ის რ-ის ფედერაციაში ექსტრადიცია მის მიმართ რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის ო-ის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 8 ივლისის განაჩენის აღსრულების მიზნით, რ-ის ფედერაციის კ-ის ოლქის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 ნოემბრის გადაწყვეტილების გათვალისწინებით, კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით, „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს 2010 წლის 21 ივნისის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ზ. შ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ყ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინება დარჩეს უცვლელად.
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ექსტრადიცია

განჩინება საქართველოს სახელით

№35¹-18

16 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ბ. ალავიძე,
- პ. ქათამაძე

განიხილა ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. გ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 6 ნოემბრის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ა-ის რესპუბლიკიდან მოწოდებული მასალების თანახმად: 2016 წლის 2 ოქტომბერს ა-ის რესპუბლიკის ქალაქ გ-ს პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამოძიებისა და მოკვლევის სამმართვე-

ლომ გამოიტანა დადგენილება ა. გ-ს ბრალდებულის სახით პასუ-ნისგებაში მიცემის შესახებ. აღნიშნული დადგენილების თანახმად, ა. გ-ს ბრალად ედება ა-ის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კო-დექსის 178.2.4 მუხლით (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზია-ნი გამოიწვია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

2. 2016 წლის 2 ოქტომბერს ა-ის რესპუბლიკის სამართლდამ-ცავმა ორგანოებმა გამოაცხადეს ა. გ-ს ძებნა.

3. 2017 წლის 3 თებერვალს ქალაქ გ-ს ნ-ის რაიონული სასამარ-თლოს მოსამართლის განჩინებით ა. გ-ს აღკვეთის ღონისძიების სა-ხით შეეფარდა პატიმრობა – 2 თვისა და 10 დღის ვადით.

4. 2017 წლის 27 მარტიდან ა. გ. იძებნება ინტერპოლის წითელი ცირკულარით.

5. 2018 წლის 29 მარტს ა-ის რესპუბლიკის ქალაქ გ-ს პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამოძიებისა და მოკვლევის სამმართვე-ლომ გამოიტანა დადგენილება ა. გ-ს ბრალდებულის სახით პასუ-ნისგებაში მიცემის შესახებ. აღნიშნული დადგენილების თანახმად, ა. გ-ს ბრალი ედება ა-ის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კო-დექსის 178.2.2 (თაღლითობა, ჩადენილი არაერთგზის) და 178.2.4 (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია) მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში.

6. ა-ის რესპუბლიკიდან მოწოდებული მასალების თანახმად, ა. გ-ს მიერ ა-ის რესპუბლიკაში სავარაუდოდ ჩადენილი დანაშაულებ-რივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2015 წლის აგვისტოში ქალაქ ბ-ი, მეტროს სადგურ „ა-ის“ მიმ-დებარე ტერიტორიაზე, ნდობის ბოროტად გამოყენებითა და მოტ-ყუებით, სხვისი ქონების დაუფლების მიზნით, ა. გ. შეხვდა ნ. თ-ს და დახმარებას დაპირდა მისი დის – ნ-ა თ-ს სახელზე სოციალურ ქსელში არსებული ყალბი პროფილის წაშლაში, რის სანაცვლოდან ა. გ-მა ნ. თ-საგან მიიღო თანხა – 1000 მანათი და მიითვისა.

2016 წლის თებერვალში ა. გ-მა, თითქოსდა ზ. ბ-ას სახლში კაპი-ტალური რემონტის ჩატარებისა და რემონტისათვის საჭირო მასა-ლების ქალაქ ბ-ი შეძენის მიზნით, ამ უკანასკნელის ნდობის ბო-როტად გამოყენებითა და მოტყუებით, მის ქალიშვილს – ზ. შ-ს გა-მოართვა 3500 მანათი და მიითვისა.

გარდა ზემოაღნიშნულისა, ნდობის ბოროტად გამოყენებითა და მოტყუებით, სხვისი ქონების დაუფლების მიზნით, ა. გ. შეხვდა ქა-ლაქ გ-ს მცხოვრებ ტ. ა-ს და შეატყობინა, რომ თითქოსდა მის კუთ-ვნილ პლასტიკურ ბარათზე ჰქონდა 600 000 მანათი, თუმცა ეს ან-გარიში დაბლოკილი იყო. ა. გ. ტ. ა-ს დაპირდა, რომ მის პლასტი-კურ ბარათზე 20 000 მანათის გადარიცხვის შემდეგ ანგარიში გააქ-ტიურდებოდა და იგი შეძლებდა ა-ის სახელზე არსებული 50 000

მანათის ვალის დაფარვას, რომელიც ამ უკანასკნელმა აიღო „A-ში“, ჯამურად ეს თანხა შეადგენდა 101 000 აშშ დოლარს. მითითებულ დაპირებასთან დაკავშირებით, 2016 წლის აგვისტოდან დეკემბრამდე პერიოდში ა. გ-მა ტ. ა-ს ჯამურად გამოართვა 17 000 მანათი, რაც მიითვისა.

7. 2018 წლის 25 მარტს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომლებმა საქართველოს ტერიტორიაზე დააკავეს ა-ის რესპუბლიკის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. გ..

8. ხელვაჩაურის რაიონულა სასამართლოს 2018 წლის 27 მარტს განჩინებით ა. გ-ს შეეფარდა საექსტრადიციო პატიმრობა 3 თვით.

9. 2018 წლის 11 აპრილს, საქართველოს მთავარმა პროკურატურამ მიიღო ა. გ-ს ექსტრადაციის თაობაზე ა-ის რესპუბლიკის კომპეტენტური ორგანოების შუამდგომლობა და შესაბამისი თანდართული მასალების ასლები. აღნიშნული დოკუმენტების დედანი მიღებულ იქნა 2018 წლის 20 აპრილს.

10. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინებით ა. გ-ს მიმართ შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმრობა გაგრძელდა 3 თვით, 6 თვეებულ იქნა 2018 წლის 25 სექტემბრამდე.

11. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიის 2018 წლის 26 ივნისის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი გ-ს და მისი ადვოკატის საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 21 ივნისის განჩინების გაუქმების თაობაზე.

12. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის 2018 წლის 20 სექტემბერს განჩინებით ა. გ-ს მიმართ შეფარდებული საექსტრადიციო პატიმრობა გაგრძელდა 3 თვით, 9 თვეებულ იქნა 2018 წლის 25 დეკემბრამდე.

13. 2018 წლის 2 ნოემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიას შუამდგომლობით მიმართა საქართველოს მთავარი პროკურატურის საერთაშორისო ურთიერთობების სამმართველოს პროკურორმა ნანიკო ზაზუნაშვილმა და ითხოვა ა. გ-ს ა-ის რესპუბლიკაში ექსტრადიციის დასაშვებად ცნობა, მის მიმართ სისხლისამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღწერილია ა-ის რესპუბლიკაში ქალაქ გ-ს პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამოძიებისა და მოკვლევის სამმართველოს 2018 წლის 29 მარტის დადგენილებაში ა. გ-ს ბრალდებულის სახით პა-

სუხისგებაში მიცემის შესახებ და დასჯადია ა-ის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 178.2.2 (თაღლითობა, ჩადენილი არაერთგზის) და 178.2.4 (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია) მუხლებით.

14. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიამ 2018 წლის 6 ნოემბრის განჩინებით დასაშვებად ცნო ა. გ-ს ა-ის რესპუბლიკაში ექსტრადიცია, მის მიმართ სისხლის სამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღწერილია ა-ის რესპუბლიკის ქალაქ გ-ს პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამოძიებისა და მოკვლევის სამმართველოს 2018 წლის 29 მარტის დადგენილებაში ა. გ-ს ბრალდებულის სახით პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ და დასჯადია ა-ის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 178.2.2 (თაღლითობა, ჩადენილი არაერთგზის) და 178.2.4 (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია) მუხლებით.

15. ექსტრადიციას დაქემდებარებული პირის – ა. გ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ს. ჯ-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 6 ნოემბრის განჩინების გაუქმებას, შემდეგ მოტივებზე მითითებით: 2014-2017 წლებში ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ ა-ის რესპუბლიკის წინააღმდეგ არაერთ საქმეზე დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დარღვევა. ა-ში არსებულ სამართლებრივ მდგომარეობას ასევე აკრიტიკებენ ადამიანის უფლებების დაცვის სფეროში მომუშავე ორგანიზაციები – „H.“ და „A.“. ამდენად, ექსტრადაციის შემთხვევაში ა. გ-ს მიმართ არსებობს წამების, არაადამიანური ან დამაცირებელი მოპყრობისა და კონვენციით დაცული სხვა უფლებების დარღვევის საფრთხე, რის გამოც ა-ის რესპუბლიკის მთავარი პროკურორის პირველი მოადგილის მიერ გამოგზავნილი წერილობითი გარანტია ვერ მიიჩნევა საკმარისად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარეთა არგუმენტები და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მოტივაციას და მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინე-

ბული ექსტრადიციის დამაბრკოლებელი გარემოებები, კერძოდ: და-ცულია ორმაგი დანაშაულებრიობის, ორმაგი დასჯის აკრძალვისა და ხანდაზმულობის პრინციპები, მოქალაქეობისა და ლტოლვილობის შესახებ წესები და საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვნები.

3. ა-ის რესპუბლიკის სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. გ. საქართველოს სამართალდამცავმა ორგანოებმა დააკავეს 2018 წლის 25 მარტს. როგორც წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან ირკვევა, დაკავებისას და საექსტრადიციო პატიმრობაში ყოფნის პერიოდში მის მიმართ არ დარღვეულა საქართველოს კანონმდებლობითა და საერთაშორისო ხელშეკრულებებით საქართველოს მხარის მიერ ნაკისრი ვალდებულებები.

4. საქმეში წარმოდგენილი მასალების თანახმად, არ დგინდება ის გარემოებები, რომ ა. გ-ს მიმართ არ იქნება დაცული საერთაშორისო კანონმდებლობით დადგენილი ადამიანის უფლებების მინიმალური სტანდარტები. ექსტრადიციას დაქვემდებარებულმა პირმა და მისმა ადვოკატმა ვერ მიაწოდეს სასამართლოს რაიმე მტკიცებულებები, რაც მის მიმართ ა-ის რესპუბლიკაში რაიმე ნიშნით დევნის ეჭვს წარმოშობდა.

5. დაუსაბუთებელია კასატორის მითითება იმის შესახებ, რომ ა. გ-ს ექსტრადიცია არ უნდა განხორციელდეს ა-ის რესპუბლიკაში ადამიანის უფლებათა ეკროპული კონვენციის დარღვევის მასშტაბური ხასიათის გამო, ვინაიდან ადამიანის უფლებების კუთხით ქვეყანაში არსებული მძიმე მდგომარეობის შესახებ ზოგადი ინფორმაცია, თუ იგი არ არის გამოყარებული ექსტრადიციას დაქვემდებარებულ პირთან მიმართებით არსებული კონკრეტული მტკიცებულებებით, არ ქმნის არსებით საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ პირი დაექვემდებარება დევნას, არასათანადო მოპყრობას ან/და არსებობს მისი სიცოცხლის უკანონო ხელყოფის საფრთხე (Mamatkulov and Askarov v. Turkey, no 46827/99 46951/99, EctHR, 72-73).

6. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებასაც, რომ ა-ის რესპუბლიკის გენერალურმა პროკურატურამ საქართველოს მთავარ პროკურატურას წარმოუდგინა გარანტია, რომლის თანახმად, ა. გ-ს ექსტრადიცია არ მოითხოვება გ-ს მიმართ პოლიტიკური, რასობრივი, რელიგიური ნიშნით დევნის მიზნით და რომ ექსტრადიციის შემთხვევაში ა. გ. არ დაექვემდებარება წამებას, არაადამიანურ, ღირსების შემლახველ მოპყრობას ან დასჯას. ამასთან, იგი ისარგებლებს დაცვის ყველა შესაძლებლობით, მათ შორის ადვოკატის მომსახურებით.

7. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიაჩინა, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის

სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 6 ნოემბრის განჩინება, რომლითაც დასაშვებად იქნა ცნობილი ა. გ-ს ა-ის რესპუბლიკური ექსტრადიცია, მის მიმართ სისხლისამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზნით იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღწერილია ა-ის რესპუბლიკის ქალაქ გ-ს პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამოძიებისა და მოკვლევის სამმართველოს 2018 წლის 29 მარტის დადგენილებაში ა. გ-ს ბრალდებულის სახით პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ და დასჯადია ა-ის რესპუბლიკის სისხლის სამართლის კოდექსის 178.2.2 (თაღლითობა, ჩადენილი არაერთგზის) და 178.2.4 (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია) მუხლებით, კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით, „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს 2010 წლის 21 ივლისის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. გ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 6 ნოემბრის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.